

Lão Cha

Contents

Lão Cha	1
1. Chương 1: Thứ Nhất – Cha (thượng)	1
2. Chương 2: Thứ Nhất – Cha (trung)	6
3. Chương 3: Thứ Nhất – Cha (hạ)	10
4. Chương 4: Thứ Hai - Tương Tư 1	16
5. Chương 5: Thứ Hai - Tương Tư 2	20
6. Chương 6: Thứ Hai - Tương Tư 3	26
7. Chương 7: Thứ Hai - Tương Tư 4	30
8. Chương 8: Thứ Hai - Tương Tư 5	36
9. Chương 9: Mộ Quân 1	42
10. Chương 10: Mộ Quân 2	49
11. Chương 11: Mộ Quân 3	54
12. Chương 12: Mộ Quân 4	57
13. Chương 13: Mộ Quân 5	63
14. Chương 14: Mộ Quân 6	66
15. Chương 15: Song Tâm - Nhất	72
16. Chương 16: Song Tâm - Nhị	75
17. Chương 17: Song Tâm - Tam	81
18. Chương 18: Song Tâm - Tứ	84
19. Chương 19: Song Tâm - Ngũ	87
20. Chương 20: Song Tâm - Lục	90

Lão Cha

Giới thiệu

Thể loại : Cổ trang, giang hồ, hài. Diễn viên: cường công – Triển Quang Phong aka đại hiệp ăn tàn phá hại của giang hồ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cha>

1. Chương 1: Thứ Nhất – Cha (thượng)

“Ta muốn tìm nương cho các người, hảo?”

Bên bàn cơm, Triển Quang Phong vừa nói ra những lời này, Triển Tư Hoàn – đứa con lớn nhất lập tức bị nghẹn một miếng nước trà, ho cả nửa ngày, Tả Tễ Nguyệt nhanh để chén cơm xuống, vỗ vỗ lưng cho hắn, bốn người con trai khác lại là một bộ há hốc miệng.

Triển Tư Hoàn thật vất vả mới thuận lại khí, trước đối Tả Tể Nguyệt nói lời cảm ơn, sau chuyển hướng phụ thân vỗ bàn rống to: “Cha! Người đã ba mươi ba tuổi, không phải là mười ba tuổi! Đừng có ấu trĩ như vậy được không!”

Triển Quang Phong khẽ nhíu mày, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo chút nghiêm túc cùng bất mãn: “Ta nói tất nhiên là đã suy nghĩ kỹ, không phải nhất thời xúc động.”

Con thứ hai Triển Mộ Liễu, mười sáu tuổi, quơ quơ chén trà, cười nhẹ thành tiếng: “Cha, ta một chút cũng không nhìn ra người là thật sự suy nghĩ, cho đến giờ đều nhìn không ra, trên thực tế ta hoài nghi người có hay không biết đến cái từ cần nhắc a.”

Cùng Triển Quang Phong cá tính đối lập là lão tam Triển Hoài Quân, mười sáu tuổi, nhíu mi trách mắng: “Nhị ca, không được vô lễ với cha như vậy.”

“Quên đi quên đi!” – Song bào thai lão tứ cùng lão ngũ, đều cùng mười sáu tuổi Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa, không hẹn mà cùng khoát tay cười cười, hai miệng một lời: “Cha chính là như vậy!” – Người trước nói “Bằng không sẽ không phải là hấn!” – Người sau đáp lời “Đúng!” (làm cha thật thất bại!)

“Xem, hài tử đều đã trưởng thành hết cả mà mình lại còn giống như một tiểu hài tử?!” Triển Tư Hoàn chỉ kém không có đứng lên lật bàn.

“Được rồi, các con, không được cãi nhau.” Mắt thấy tất cả còn muốn mở miệng, Tả Tể Nguyệt vội vàng lên tiếng ngăn lại, ôn hòa cười: “Trước nghe cha các con muốn nói gì?”

Năm đứa nhỏ đều thực nghe lời, im lặng trở lại.

Triển Quang Phong cũng không quản người nghĩa đệ kết bối này so với mình còn có phân lượng hơn, dù sao tình hình này đã duy trì hơn mười năm, nhìn tất cả đều đã im lặng, khẽ ho nhẹ một cái, vui vẻ nói: “Ta đã nghĩ nửa ngày a, tiểu hài tử không có mẫu thân là không được, ta hôm qua nghe phụ tử (ông thầy đồ nhà mình ấy ^^) nói hài tử không có mẫu thân cá tính có thể sẽ vụn vụn, cho nên ta hôm nay quyết định tìm mẫu thân cho các người!”

Triển Tư Hoàn lại đập bàn, rít lên: “Chúng ta sinh ra đã không có mẫu thân, tính cách muốn vụn vụn sớm đã hỏng từ lâu, đều hơn mười tuổi cả rồi, người còn tìm cái gì mẫu thân!?”

Bốn đệ đệ còn lại, nhất trí nhếch cười, thở dài.

Nói đến Triển Quang Phong một người, ở trên giang hồ là nửa khen nửa chê, hấn là một thiên tài võ học, từng bá lỵ ba vị sư phụ, người thứ nhất dạy hấn tám nam, người thứ hai ba năm, người thứ ba một năm, tất cả đều đồng ý hấn anh hùng xuất thiếu niên. Mười lăm tuổi bước vào giang hồ, một kiếm chấn động chín châu, một đường tiến thẳng vào bảng xếp hạng thập đại cao thủ, tên “Phá Hiểu Kiếm” Triển Quang Phong trong vòng một tháng không ai không biết, nhưng mặc cho hấn thế nào lợi hại, thế nào hiệp nghĩa, cá tính của hấn thay vì nói vô nguyên tắc không bằng nói không hiểu thế sự, không thấu nhân tình, liền

điểm ấy cũng đủ khiến người bên cạnh gặp nhiều phiền toái.

Triển Quang Phong cá tính vô cùng tùy ý, nói gió chính là mưa, tỷ như khi hắn mười tám tuổi gặp được Tả Tề Nguyệt, khi đó mới mười ba, tên hai người ghép lại vừa vặn một câu “Quang Phong Tề Nguyệt” (trời quang trăng sáng), Triển Quang Phong đại hỉ, cho rằng đây là duyên phận, liền kéo con người ta kết bái. Tả gia là thư hương thế gia (nho gia), cả đời cùng nhân sĩ giang hồ không quan hệ, bỗng đâu chui ra một tên “Phá Hiểu Kiếm” làm đại ca, này khiến tất cả cừu gia đều tìm tới cửa, Triển Quang Phong kinh hãi, nói muốn dẫn Tả Tề Nguyệt sấm bước giang hồ thuận tiện tránh cừu nhân, cứ thế đem con người ta chạy mất. Tả gia từ đó giống như đã bị cướp mất đứa con này, mỗi năm chỉ được gặp mặt vào ba dịp lễ tết, này quá trình từ giao du tới kết bái thật không khác gì cường thường dân nữ.

Lại nói tới năm hài tử của Triển Quang Phong.

Triển Quang Phong mười lăm tuổi trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy như ngọn gió lớn, đột nhiên nhận ra kiếm khách xứng mỹ nhân là chuyện thực hiển nhiên, chính mình phải tìm một mỹ nhân sánh đôi cùng. Triển phụ Triển mẫu đương nhiên cao hứng, thế là đứa con chạy đông chạy tây khiêu chiến, không đến một năm, đột nhiên bế một hài tử về nhà, Triển phụ Triển mẫu cảm đều muốn rớt.

Hỏi hắn mẫu thân đứa nhỏ là ai, hắn chỉ thờ dài không nói, chính mình chui vào trong phòng ngồi tự kỷ đến nửa tháng, tiểu hài nhi ném cho phụ mẫu chăm sóc. Đại khái khoảng nửa tháng sau hắn đi ra, tâm pháp cao thêm một tầng, để lại một câu “Đứa nhỏ này gọi là Triển Tư Hoàn”, rồi xách kiếm chạy mất.

Triển gia nhiều đời kinh thương, phụ mẫu đều là người thông minh, suy nghĩ một chút liền bị dọa sợ đến tái mặt.

Tư Hoàn Tư Hoàn, không lâu trước đó trong cung truyền ra việc Hoàn phi không được thánh sủng lại mang thai, chỉ sợ không phải là của Hoàng thượng, chẳng lẽ đứa nhỏ này là của Triển Quang Phong cùng Hoàn phi?! Cái này là tội chém đầu a!

Triển Quang Phong đi biệt mười tháng không về, Triển gia còn đang lo không biết cái đầu trên cổ có còn bảo toàn hay không hắn đã lại hậm hực trở về, đem theo một anh nhi cho cha mẹ, “Đứa nhỏ này kêu Triển Mộ Liễu.” – lại chán nản nói “Tiêm Tiêm không lấy chồng ta có thể lý giải, nhưng tại sao Tổ Tổ cũng không chịu...” nói xong như du hồn bẽ quan đóng cửa tu luyện.

Triển phụ thiếu chút miệng sùi bọt mép, Tiêm Hồng là khuê danh của Hoàn phi, xem ra lời đồn là có thật, tuy rằng lời đồn được kỳ diệu áp chế nhưng đầu vẫn có thể rơi a!

Về phần nương của Mộ Liễu, trên giang hồ có lời đồn, “Thánh thủ” Liễu Tổ Tiên cùng Triển Quang Phong thường hay qua lại, bất quá người ta chỉ ở hành y tế thế, không chịu cùng ai kia cũng không có gì lạ...

Triển phụ Triển mẫu nghĩ tới nghĩ lui cũng hết cách chỉ còn cách vất vả chăm sóc hai anh nhi, một tháng sau, Triển Quang Phong cửa lớn còn chưa bước tai họa đã tìm tới, Triển gia như lâm đại địch, vì người tới không ai khác là nữ ma đầu nổi danh giang hồ “Nhất kiếm vô ưu” Quân Vô Ưu.

Không nghĩ tới đối phương thế nhưng đem hai nãi oa ném cho Triển gia, cười lạnh: “Đây là con của Triển Quang Phong, nói cho tên khốn kia, bốn cô nương còn chưa xưng bá vô lâm, giết hết vô lâm chính phái thì chưa có ý định kết hôn!” – nói xong phất tay áo bỏ đi.

Triển phụ Triển mẫu trọn tròn hai mắt, hai đứa nhỏ giờ biến thành ba, không biết nên nói sao với Triển Quang Phong về mối hôn nhân vô vọng này. Sau đó nửa tháng lại có người tìm tới cửa, lần này người tới là nhạc tiên danh xưng Cung Linh Hoa, trên tay ôm một đôi song sinh.

Triển phụ tuyệt vọng, xám mặt hỏi: “Triển Quang Phong?”

Cung Linh Hoa lạnh lùng gật đầu, mỉm cười: “Ta trong lòng chỉ có vũ đạo cùng âm nhạc, tâm nguyện chưa thành sao có thể lập gia đình?”

Triển Quang Phong sau khi xuất quan, mắt thấy hài tử từ hai đứa thành năm, cũng bị dọa cho một trận, lại nghe thấy cả hai nữ nhân kia đều không nguyện gả cho hắn thì thương tâm muốn chết, đem hài tử gọi là Triển Hoài Quân, Triển Niệm Linh và Triển Niệm Hoa, lại xách kiếm muốn đi.

“Con a! Người tốt cuộc muốn để lại cốt nhục cho bao nhiêu nữ nhân a!? Hơn nữa tại sao người chuyên tìm cái loại nữ nhân không thương người a!?” Triển phụ cuối cùng sụp đổ, nú áo trắng con lại rít gào.

“Chính là ta yêu các nàng a!” – Triển Quang Phong thở dài, suy tư nói: “Ta chỉ cùng các nàng kết giao, hắn sẽ không lưu lại hài tử khác.”

Triển phụ Triển mẫu đang muốn sinh khí thì Triển Quang Phong cười cười: “Cha yên tâm, lần này ta nhất định sẽ mang con dâu về cho người!”

Triển phụ tròn mắt, hôn mê.

Không có hài tử tiếp theo xem như là do công của Tả Tể Nguyệt, Triển Quang Phong tới Tả gia chủ yếu là muốn xem nhi nữ nhà họ, kết quả nghe đến tên Tả Tể Nguyệt liền sáng mắt quẩn lầy hắn, bởi vậy đã giải cứu được vô số thiếu nữ lòng tại giang hồ không tại hôn nhân. Bởi tình yêu của Triển Quang Phong vô cùng quý dị, hắn luôn yêu thương nữ nhân không đủ yêu hắn, cũng không phải là không yêu mà là các nàng yêu chưa đến mức muốn kết hôn mà thôi.

Khi con lớn nhất (Triển Tư Hoàn) được bảy tuổi, Triển Quang Phong mới về nhà ở hắn, trước đó đều là lúc về lúc không, hơn nữa lần này còn ‘thuận tiện’ dắt Tả Tể Nguyệt trở về cùng. Triển phụ phản ứng đầu tiên chính là khóc lớn: “Lại thêm một đứa!” (lão gia, cực khổ cho người ~)

“Lão gia người bình tĩnh lại một chút!” – Triển mẫu nhanh chạy lại an ủi – “Đứa nhỏ này nhìn thế nào cũng đã mười tám, không phải của Quang Phong!”

Sự xuất hiện của Tả Tể Nguyệt đối với vô lâm nhân sĩ mà nói là một thiên đại phúc ân, nói có hơi quá

nhưng sự thật chính là như vậy. Tả Tể Nguyệt biết suy nghĩ, Triển Quang Phong thì không, nhưng Triển Quang Phong đối với vị nghĩa đệ này là bảo đầu nghe đây, cho dù hắn đang giết người, chỉ cần Tả Tể Nguyệt hô “Dừng tay”, kiếm cũng có thể dừng lại cách mũi người nọ chưa đầy một tấc, phẩy phẩy rồi rời đi, cho nên nhờ có Tả Tể Nguyệt mà Triển Quang Phong tránh được rất nhiều rắc rối mà võ lâm cũng được yên bình.

Đến nỗi, năm người con trai của Triển Quang Phong, căn bản là do một tay Tả Tể Nguyệt nuôi dưỡng. Triển Tả hai người nếu cùng nói chuyện, mọi việc chắc chắn sẽ nghe theo Tả Tể Nguyệt.

Lúc này nhìn lão cha đã bao lâu không có ý định cưới lão bà nay lại muốn tìm vợ, Triển Tư Hoàn đau đầu, sợ võ lâm nay mai lại có kiếp nạn liên chuyển hướng Tả Tể Nguyệt nói: “Nguyệt thúc, người khuyên nhủ cha đi!”

Tả Tể Nguyệt chần chờ một lúc, nhàn nhạt cười: “Nhưng cha các người độc thân đã mười sáu năm, muốn cưới vợ là chuyện thường tình.....”

“Vẫn là Nguyệt đệ hiểu ta!” – Triển Quang Phong đại hỉ, tuyên bố: “Cho nên tối nay, nữ nhi Lăng Tiêu môn môn chủ Sở Y Tình sẽ tới bái phỏng, thuận tiện gặp mặt các người!”

“Gi!?” Mọi người kinh hãi, vẫn biết năng lực hành động cùng quyết đoán của Triển Quang Phong là nhất lưu, nhưng này công phu tiền trăm hậu tấu sao cũng nhất lưu đến trình độ này?

“Sở Y Tình không phải chỉ mới mười tám tuổi sao?” – Triển Mộ Liễu cười rộ lên – “Cha, công phu trâu già gặm cỏ non của cha cũng quá cường nha! Nàng so với đại ca chỉ hơn có một tuổi!”

Triển Hoài Quân lắc đầu: “Lăng Tiêu môn chủ cùng cha ngang hàng, việc này thật không hợp lẽ thường.”

Song sinh hai miệng một lời cười nói: “Hắc hắc! Cha thật không đứng đắn! Lão hán lại muốn cưới niên (trẻ) thê!”

“Đều câm miệng cho ta, dù sao chiều nay nàng sẽ tới, các người chuẩn bị cho tốt vào!” Triển Quang Phong hừ nói.

Năm đứa nhỏ nhất trí nhìn Tả Tể Nguyệt.

Tả Tể Nguyệt nhẹ thở dài: “Cứ vậy đi, đừng khiến người ta nói Triển gia không biết lễ phép!”

Năm người đành phải tâm không cam tình không nguyện đáp ứng.

2. Chương 2: Thứ Nhất – Cha (trung)

“Nguyệt thúc!” – Trong đại sảnh đang tiếp đãi Sở Y Tình, trên hành lang, Triển Tư Hoàn đã đuổi kịp cước bộ Tả Tề Nguyệt.

Tả Tề Nguyệt sững sốt, ôn hòa cười: “Sao không ở cùng cha người mấy người? Ta là ngoại nhân, không tiện ở lại, Sở cô nương có thể là mẫu thân tương lai của các người, người nên trò chuyện cùng nàng nhiều hơn.”

“Nguyệt thúc mới không phải ngoại nhân.” – Triển Tư Hoàn ý bảo Tả Tề Nguyệt cùng sống vai, đi được một lúc mới thấp giọng nói: “Nguyệt thúc, người cũng đã hai mươi tám.”

Tả Tề Nguyệt nhẹ gật đầu.

Triển Tư Hoàn trầm ngâm nửa ngày: “Cho dù cha muốn kết hôn, người cũng tính cả đời này cứ như vậy theo cha?”

Tả Tề Nguyệt hơi ngẩng đầu, một đôi con ngươi hắc sắc linh động tựa như có hàng ngàn hàng vạn vẻ u sầu, cuối cùng chung quy hóa thành tiếng cười cam chịu – “Đúng vậy a, đại ca ngay cả quần áo để đâu cũng không biết, Triển bá phụ cùng bá mẫu sớm vâng du tứ hải, nếu ta bỏ hấn mà đi, ai sẽ chiếu cố sáu người các người?”

Triển Tư Hoàn cắn chặt răng: “Nguyệt thúc, người chỉ là nghĩa đệ của cha mà lại hy sinh quá lớn như vậy, cha lại hoàn toàn không để ý thấy, ta thấy ảm ức thay người.”

Tả Tề Nguyệt cười lắc đầu: “Đại ca rất tốt với ta, mà ta cũng rất yêu các con, sao lại nói là hy sinh?”

Triển Tư Hoàn do dự, thấp giọng hỏi: “Nguyệt thúc, tình cảm của người đối với cha hấn nhìn không ra, nhưng chúng ta lại thấy rất rõ, nó không phải là tình huynh đệ đúng không?”

Tả Tề Nguyệt bật cười: “Ta không nghĩ nhiều như vậy, cho dù phải hay không, hấn là thích nữ nhân, ta có gì để tranh.”

Triển Tư Hoàn dùng ngữ khí van nài: “Không thử tranh sao biết được kết quả? Nguyệt thúc, từ trước đến giờ những gì người làm so với việc giúp trợng phu nuôi dạy hài tử đâu có gì khác biệt, cha nếu muốn kết hôn thì người giả không phải là danh chính ngôn thuận rồi sao?”

Tả Tề Nguyệt lắc đầu cười: “Hai nam nhân sao có thể kết hôn?” (ai nói ko thể! mí anh kết hôn mới có cái cho hủ chúng em coi chứ!!)

“Huynh đệ chúng ta nhiều năm qua luôn coi người là người thích hợp nhất với cha, không phải là nữ nhân từ đâu nhảy ra kia!” Triển Tư Hoàn hạ giọng, ngữ khí kiên định.

Tả Tể Nguyệt khê thở dài: “Tư Hoàn, tình cảm là việc không thể miễn cưỡng! Đừng nhắc lại việc này nữa, hần muốn thú thê thì cứ để hần thú, vô luận thế nào, quan hệ của ta với các con là không bao giờ thay đổi.”

Triển Tư Hoàn cắn răng nói: “Người thực sự rất ủy khuất.”

“Thì sao? Hần đối tốt với ta là đủ rồi.” – Tả Tể Nguyệt đưa tay xoa đầu hần, cười nói: “Đi thôi, trong lòng ta không có bất bình.”

Triển Tư Hoàn nặng nề thở dài, cuối cùng quay đầu rời đi.

Sở Y Tình là một nữ hài tử dịu dàng, nàng thân tại giang hồ nên tự nhiên là thích nghe các cổ sự về anh hùng, Triển Quang Phong mặc dù lớn hơn nàng rất nhiều, lại còn có năm người con trai, nhưng nếu có thể gả cho một nhân vật như Triển Quang Phong thì tất cả đều không thành vấn đề. Nàng không những có công phu tốt mà nữ công gia chánh cũng không tồi, lần này để lấy lòng năm “hài tử”, nàng đặc biệt xuống bếp làm một bàn đồ ăn rất phong phú.

Bên bàn cơm, bầu không khí có chút lạnh lẽo.

Năm đứa nhỏ vui đùa yên lặng ăn cơm, Tả Tể Nguyệt thì duy trì nét cười ôn hòa, không ngừng bắt chuyện với Sở Y Tình. Tả tể Nguyệt mặc dù nửa điểm võ công cũng không có, nhưng trên giang hồ danh tiếng thật ra không nhỏ - “nghĩa đệ của Triển Quang Phong” hay là “quân sư của Triển Quang Phong”, Sở Y Tình tự nhiên muốn gần gũi mượn lời cũng không có gì lạ, cho nên nàng rất vui vẻ khi Tả Tể Nguyệt chủ động trò chuyện với mình. Vấn đề chính là giờ cơm đã qua hai khắc (30’) mà Triển Quang Phong đến cái bóng cũng không thấy.

Thật vất vả Triển Quang Phong mới xách kiếm chạy tới, cười nói: “Ngượng ngùng, mãi mê luyện kiếm quá nên ta đều quên mất canh giờ.”

“Không sao.” – Tả Tể Nguyệt buông tiếng thở dài: “Huynh cũng thật là, đừng khiến khách nhân chịu đói...”

“Ta nghĩ nếu ta tới trễ đệ sẽ kêu mọi người dùng bữa trước nên mới đem kiếm pháp luyện hết thôi, mọi người đều chưa ăn sao?” – Triển Quang Phong quét mắt một vòng bàn ăn, khê nhú mày nói: “Ta đi luyện kiếm tiếp, các ngươi cứ từ từ ăn.” Nói xong như cơn lốc chạy mất không thấy ảnh.

Sở Y Tình ngạc nhiên, năm đứa con là đã tập mãi thành quen nên vẫn cúi đầu ăn như trước.

Tả Tể Nguyệt khê do dự, mỉm cười: “Sở cô nương, đại ca ta hần..... có chút kén ăn.” – Nói rồi dùng chiếc đũa chỉ từng món: “Hần không ăn cay, mà món ma bà đậu hũ này dầu ớt cho hơi nhiều, nhưng canh cá nấu cà thì không thể không cho ớt, hần thích ăn cá không có xương, cá chép hần tuyệt đối không đụng đũa, canh xương mướp đắng hần tuyệt đối không ăn mướp đắng, rau không được xào với tỏi, hần không ăn được tỏi, còn có —— ” Sở Y Tình sắc mặt trắng bệch, răng cắn vào môi không nói.

“Lão cha chúng ta thật nhiều quái gở a!” Người anh trong đôi song sinh, Triển Niệm Linh vừa nói....

Triển Niệm Hoa liền tiếp lời: “Kén ăn đến độ khó làm cho người ta nhớ được mà!”

“Hơn nữa đôi khi còn vì mấy cái không đâu mà bỏ ăn a!” Triển Niệm Linh bỏ vào một câu.

“Đúng vậy, có khi bỏ hai thứ vào một chỗ hẵn cũng không ăn a!” Triển Niệm Hoa cũng theo bỏ thêm vào một câu.

“Lão cha như vậy thực đau đầu a!” Triển Niệm Linh thở dài.

“Ngay cả đầu bếp trong phủ cũng không nhớ được hẵn rốt cuộc ăn được những gì a!” Triển Niệm Hoa cũng thở dài.

Hai người đồng thanh nói: “Mười năm qua, cơm nước đều là do Nguyệt thúc làm!”

Sở Y Tình chậm chạp nói: “Không, không quan hệ, ta theo Tả đại ca học là được...”

“Từ từ sẽ được thôi.” – Tả Tể Nguyệt an ủi cười cười, đứng dậy nói: “Ta xin lỗi không tiếp được.” Xong lập tức vội vàng rời đi.

“Nguyệt thúc muốn đi nấu cháo, bằng không lát nữa cha lại kêu ẩm lên đói bụng.” Triển Tư Hoàn nói.

“A!” – Sở Y Tình vội vàng đứng dậy: “Vậy ta – –”

“Cô không cần đi.” – Triển mộ Liễu chống cằm cười: “Cha nếu không ăn bữa tối cũng chỉ ăn đồ Nguyệt thúc nấu, tất cả mọi người đều đã thử nấu qua nhưng cha vẫn chỉ ăn đồ Nguyệt thúc làm.”

“Nói ra, đều do Nguyệt thúc chiều hư cha.” Triển Hoài Quân lạnh nhạt nói.

Sở Y Tình cười âm đạm: “Vậy ta ở đây chỉ sợ không có chỗ rồi?”

Song sinh đồng thời nhún vai, mặt khác ba người còn lại là không nói gì.

“Đã vậy ta ngày mai xin cáo từ.” Sở Y Tình hơi khom người cúi chào.

“Quái, Sở Y Tình vì sao lại rời đi a?” – Bữa trưa ngày hôm sau, Triển Quang Phong vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Ta căn bản hai câu cũng chưa nói với nàng a, dựa vào đâu nàng nói ta không thích hợp làm một phu quân

tốt?”

Tả Tể Nguyệt mơ hồ biết được nguyên nhân, đành phải an ủi: “Có thể nàng có việc gì gấp, cho nên mới vội về nhà đi.”

“Chính là nàng nói với ta sau này cũng không muốn gặp lại a!” Triển Quang Phong vẻ mặt mê mang.

Năm hài tử bình thần ăn cơm trưa, ai ~ bữa cơm hôm qua nữ nhân kia làm ăn cũng không tồi, chính là Nguyệt thúc làm vẫn ngon hơn a.....

“Bỏ đi!” – Triển Quang Phong là loại vô tư vô ưu nên nhanh chóng vui vẻ trở lại: “Nguy hiểm thật, nữ nhi của lão chủ môn Thiên Sơn môn cũng muốn đến bái phỏng a!”

Sáu người còn lại trầm mặc.

Cố Phán Thiên không bị đá kích trong bữa tối, đơn giản vì nàng không biết nấu ăn.

Tả Tể Nguyệt vì tên vô si Triển Quang Phong kia mà liên tục phải xin lỗi, Triển Quang Phong cũng vì sáng tạo ra một bộ kiếm pháp mới mà tối muộn, hơn nữa lại rời đi sớm.

Đá kích Cố Phán Thiên xảy ra khi Tả Tể Nguyệt đưa nàng về phòng.

Triển Quang Phong tựa hồ là vừa luyện kiếm xong đi tới, nhìn thấy hai người liền khẽ nhíu mi nói: “Như thế nào muộn vậy còn chưa về phòng? Gió rất lớn, cứ vậy chạy ra không sợ cảm mạo sao?” Nói rồi đem áo choàng trên người cởi ra.

Cố Phán Thiên đang nghĩ Triển Quang Phong cũng coi như là một nam tử biết chăm sóc người khác, áo choàng kia liền ‘phật’ một cái choàng lên người Tả Tể Nguyệt. =))))

Cố Phán Thiên ngạc nhiên, Tả Tể Nguyệt xấu hổ nhỏ giọng nói: “Đại ca, ngươi nên đem áo choàng cấp Cố cô nương...”

Triển Quang Phong khó hiểu nhìn Cố Phán Thiên một cái: “Nàng là người luyện võ, sao có thể sợ lạnh?” – Nói xong vẻ mặt lo lắng ôm người nghĩa đệ vào lòng “Sớm nói đệ luyện võ cho cường thân kiện thể mà đệ không nghe, đệ xem đệ thân thể yếu ớt như vậy, vào thu rồi đừng có chạy loạn ban đêm như vậy, cảm mạo thì phải làm sao?” (anh thế này có cô nào chịu lấy anh mới lạ, may mà có Nguyệt Nguyệt chịu cho anh rước đấy!)

Tả Tể Nguyệt nói nhỏ: “Ta cũng không ốm yếu đến vậy..... Ít nhất cũng đã cùng ngươi sấm nhập giang hồ.....”

Triển Quang Phong cười ha ha: “Kia không biết là ai sợ lạnh muốn chết, nói gì cùng người khác ngủ chung giường là không hợp lẽ, nhưng mỗi sáng dậy còn không phải là ở trong lòng ngực ta sao?”

Tả Tể Nguyệt nhìn Cố Phán Thiển sắc mặt ngày càng trắng, im lặng không nói.

Cố tình Triển Quang Phong lửa đổ thêm dầu nói: “Được rồi ta biết ta không nên giống lúc trẻ ngày ngày chạy vào phòng đệ ngủ, chính là thói quen sửa không được a, đệ ra phòng khách ta liền mất ngủ luôn (anh quen hơi vợ a ~).... Đệ trở về ngủ được không? Hai ngày nay ta căn bản ngủ không đủ giấc a!”

Mất thấy sắc mặt cố Phán Thiển đã từ trắng chuyển sang xanh, Tả Tể Nguyệt trong lòng âm thầm cảm thán.

“Cứ quyết định vậy đi!” – Triển Quang Phong vui vẻ nói, đối Cố Phán Thiển nói một câu “Sớm đi nghỉ a!” rồi ôm Tả Tể Nguyệt rời đi, vừa đi vừa lải nhải: “Đệ xem đệ coi, tay lạnh như vậy, sắc trời đều đã tối, đệ đừng có đứng ở hành lang nói chuyện phiếm a! Ai ~ thật là, không để ý đến đệ nữa khắc thôi là đệ sẽ không biết tự chăm sóc cho mình....”

Cố Phán Thiển ngày thứ hai liền rời đi.

Triển Quang Phong căn bản không biết mình đã sai ở đâu, một bên nghỉ hoặc một bên ăn cơm.

“Kế tiếp sẽ là ai?” – Biết cha không có ý từ bỏ, Triển Tư Hoàn khí định thần nhàn (ung dung) hỏi, dù sao hẳn phát hiện ra căn bản không ai có khả năng lung lay địa vị của Tả Tể Nguyệt, xem ra trước đó là do hắn quá đa tâm.

Triển Quang Phong suy nghĩ một lượt vui vẻ nói: “Muội muội Vô Lăng bang bang chủ!”

Cứ như vậy, một đồng nữ hài tử hết đến lại đi, sau đó truyền ra tin đồn Triển Quang Phong ‘đoạn tụ’, hẳn đối nghĩa đệ yêu thương có thừa, nói gì nghe nấy thủy chung khiến người khó hiểu, nay chỉ cần đem hai chữ “huynh đệ” đổi thành “tình nhân” thì đều có thể lý giải rồi. Hẳn đánh tiếng hỏi các môn phái có hay không nhi nữ chưa thành thân, chung quy chỉ vì muốn cho người “nghĩa đệ” luôn im lặng kia phải ghen.

Với tình hình đó, có ai ngu ngốc đem nhi nữ gả cho Triển gia?

3. Chương 3: Thứ Nhất – Cha (hạ)

Ban đêm.

“Rốt cuộc tại sao không có ai đồng ý gả cho ta a?” – Triển Quang Phong ngồi trên giường nghỉ hoặc “Chúng

ta nhân phẩm hẳn không có vấn đề, danh tiếng trên giang hồ cũng lớn, càng không có thói quen gì, cho dù có năm người con trai thì đã sao, danh tiếng của chúng trên giang hồ cũng không nhỏ, chính là sao không có ai chịu gả cho ta?”

Tả Tể Nguyệt nằm tiến vào trong – vì Triển Quang Phong sợ hẳn nằm ngoài không an toàn – trầm ngâm nửa ngày, hỏi: “Đại ca, người thật là muốn cưới vợ sao?”

“Phải a.” – Triển Quang Phong nhìn hẳn gật gật đầu “Hài tử sao có thể không có mẫu thân a?”

Tả Tể Nguyệt cười khổ: “Đại ca, cưới vợ không phải để chiếu cố hài tử, mà là vì huynh muốn cùng nàng ở chung một chỗ suốt cả đời, huynh sao có thể tìm một nữ nhân huynh không có tình cảm chứ?”

Triển Quang Phong ủy khuất nói: “Chính là mỗi khi ta yêu ai, các nàng đều không nguyện ý gả cho ta a!”

Tả Tể Nguyệt thở dài: “Tùy tiện tìm một cái mẫu thân cho hài tử, đại ca đem tình cảm của mình ký thác vào ai a?”

Triển Quang Phong suy nghĩ một lúc thản nhiên đáp: “Không phải ta còn đệ sao?”

Tả Tể Nguyệt căng thẳng trong lòng, cười khổ thành tiếng: “Đại ca đối ta chỉ là tình huynh đệ, sao có thể gửi gắm tình cảm được?”

Triển Quang Phong chính là vẻ mặt mê vông. (mê mang không rõ)

Tả Tể Nguyệt ngồi dậy, ôn nhu sờ đầu nghĩa huynh: “Đại ca, người thích ta với người yêu nữ nhân là không giống nhau, tình huynh đệ là vô tư, nhưng tình yêu lại không như vậy, người yêu một người sẽ muốn cùng người đó hôn môi, muốn độc chiếm người đó, người hiểu không?”

Triển Quang Phong khẽ gật đầu.

Tả Tể Nguyệt nằm xuống, gần như tự nhủ lẩm bẩm nói: “Người nha, nếu thật sự thú thê, nên trước đem ta đuổi về Tả gia.” – Người này vô tâm không biết vì sao các cô nương kia rời đi, nhưng hẳn thì biết.

Triển Quang Phong trầm mặc thật lâu, đột nhiên xoay người trở mình đè lên người Tả Tể Nguyệt, nhìn gương mặt kinh ngạc của đối phương.

“Đại..... đại ca?” Tả Tể Nguyệt thấp giọng gọi.

Triển Quang Phong nhìn kỹ người nghĩa đệ này, khuôn mặt khéo léo, ngũ quan xinh xắn, chu thân nha bạch (môi hồng răng trắng), con ngươi như trời đêm đen thẳm, trong lòng một trận căng thẳng, thầm nghĩ

‘A, đây không phải là loại hình mà ta thích nhất hay sao. Chẳng lẽ là do quen biết lúc hần mới mười ba, lại đồng dạng là nam nhân nên mới không để ý tới?’

Tả Tể Nguyệt bị đè, lại thấy cặp hắc đồng (mắt đen) chậm rãi thâm trầm lên, có chút khấn trương kêu: “Đại ca?”

“Giống như đệ nói...” – Triển Quang Phong chậm rãi mở miệng “Chỉ cần là nghĩ muốn ôm, muốn hôn môi, nghĩ muốn độc chiếm cho riêng mình thì chính là yêu?”

Tả Tể Nguyệt nghĩ muốn mở miệng giải thích, Triển Quang Phong liền che cái miệng của hần lại, đầu lưỡi ẩm áp nhân cơ hội mà chui vào trong khoang miệng nhỏ nhắn vì kinh ngạc mà hé mở kia, càn quấy khắp mọi nơi trong lãnh thổ chưa từng được chiếu cố này.

Tả Tể Nguyệt cá tính cũng như tình cảm đều rất lạnh đậm, cả đời chưa từng chạm qua ai cũng như chưa từng được người chạm qua, làm sao có thể chống lại cao thủ tình trường như Triển Quang Phong? Giấy dựa không được hai cái đã hoàn toàn buông khí giới bỏ mình, xui lợ trong lòng ngực ai kia, chờ khi hồi phục tinh thần lý y đã muốn bị cởi ra.

Triển Quang Phong một tay ôm một tay không kiêng dè xoa nắn toàn thân Tả Tể Nguyệt, nhẹ nhàng ma sát khiến Tả Tể Nguyệt hút một hơi khí lạnh. Hần vốn là văn nhân, khí lực đương nhiên sao bằng võ nhân, hần dựa vào căn bản là như kiến càng bám thụ (kiến càng leo cây?), kia đôi tay thô ráp mà ẩm áp chậm rãi di chuyển trên làn da trơn nhẵn khiến hần thấp khí cúi đầu nức nở.

Triển Quang Phong thoáng dừng tay, cúi đầu bên tai hần nói thầm: “Da của đệ thật tuyệt a, cảm xúc nhuận mượt, thanh âm cũng thật đáng yêu...” – Khí tức nóng bỏng phun bên tai, ngập tràn dục vọng.

Tả Tể Nguyệt nhẹ thở hổn hển, không tin được vị nghĩa huynh xưa nay trì độn thể nhưng lại nói ra những lời trần đầy tình sắc này với hần (tại vì con lang đó cái gì cũng ngu chỉ có cái này là khôn chết người thui, nếu ko hần kiếm đâu ra lăm hài tử như vậy!) – “Đại ca...” – Tay nghĩ muốn đẩy đối phương ra, nhưng vừa chạm tới lòng ngực rắn chắc mà cháy bỏng kia liền nhịn không được phát run, tự nhiên cũng thu tay về đầu ngoảnh sang bên.

Nam nhân cần cần cần cổ tuyết trắng, nhẹ nhàng liếm lộng, hài lòng thấy thân thể dưới thân run nhè nhẹ, một đôi tay lớn nhanh chóng lập hạ y phục vương vís, động tác kia căn bản mắt thường không thể thấy kịp, y phục rơi một bên, tay cũng nhanh chóng bắt được nơi mẫn cảm nhất trên người đối phương.

Tả Tể Nguyệt rên rỉ ra tiếng, thanh âm lại không giống như cá tính hần mà phá lệ ngọt ngào, nâng lên hai mắt hàm lệ, không dám tin nhìn ai kia “Đại ca...”

Triển Quang Phong híp hai mắt, chậm rãi gợi lên khóe môi: “Loại thời điểm này không phải không nên xưng huynh gọi đệ sao.” – cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng, một bên nắm trong tay cái gì đó mà an ủi (cái gì ko nói cũng tự hiểu hen ^^) một bên dùng thanh âm khàn khàn nói: “Người có phản ứng chính là vì thích ta, mà ta có phản ứng cũng bởi ta thích người, nếu hai ta đã đối nhau hữu tình ta đây làm gì phải chạy quanh tìm kiếm?”

Nơi yếu hại của Tả Tể Nguyệt còn nằm trong tay giặt, đến khóc lóc rên rĩ còn không có thời gian, nói gì đến phản bác?

“Trước kia ta thật ngốc, không hiểu được phải quay đầu nhìn người bên cạnh.” – Triển Quang Phong cười buông tiếng thở dài, sung sướng tuyên bố: “Chính là người!” – Động tác trên tay càng thêm kịch liệt.

“A a! Quang Phong!” Tả Tể Nguyệt khóc hô to, cong người nắm lấy đầu vai hắn.

Thế là, Triển Quang Phong đem toàn bộ ưu điểm của mình – nhanh nhẹn cùng quyết đoán, trong một đêm đen tối đem đối phương ăn vào bụng chiếm làm của riêng, một mảnh xương cũng không nhả. (này ta chém hơi nhiều, có hơi khác so với QT nhưng ko nhiều lắm đâu, tại ta thích như này hơn ^~)

Sáng sớm ngày hôm sau, năm huynh đệ chờ lâu rồi cũng không thấy phụ thân cùng Nguyệt thúc thúc, đành phải ăn trước, đến giữa trưa cũng như cũ đợi không thấy người đành kêu đầu bếp trong phủ nấu cơm, tới bữa tối mới thấy người.

Chỉ thấy Triển Quang Phong (thần thanh khí爽, cười gian như mèo ăn vụng được thịt) ôm Tả Tể Nguyệt ra nhà ăn, Tả Tể Nguyệt mặc dù nhìn mệt chết đi song ánh mắt lại vô tình toát ra một phen phong tình diễm lệ, hài tử Triển gia đã sớm đoán, giờ phút này là thập phần khẳng định.

Phụ thân cuối cùng cũng chú ý tới người “nghĩa đệ” giống như không khí này! Triển Tư Hoàn trong lòng cảm khái, quả nhiên trộm nói cho cha Nguyệt thúc hình như muốn rời đi quả nhiên có tác dụng! Tên trộm này không phải cuối cùng bạo phát rồi sao?

Triển Quang Phong tuyệt không kiêng dè ôm Tả Tể Nguyệt ngồi xuống, ngay tại trước mặt hài tử hôn trán hắn, đem hắn ủng trong lòng.

Tả Tể Nguyệt hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngập ngừng nói: “Đừng trước mặt hài tử....” – Nhưng đừng nói hắn toàn thân hiện vô lực bủn rủn không thể động đậy, cho dù hắn có toàn lực giãy dụa cũng không thoát khỏi ôm ấp của người này, cho nên chính là có ý muốn nói ra.

Song sinh liếc mắt một cái, ghé qua trêu chọc hô to: “Nguyệt thúc ——“

Tả Tể Nguyệt đem mặt vui vào trong ngực Triển Quang Phong.

Triển Quang Phong khí định thần nhàn nói: “Gọi nương rất kỳ quái, sau này gọi phụ thân là được.”

Năm hài tử cúi đầu cười trộm, chỉ có Triển Hoài Quân là còn tỏ ra đứng đắn.

“Ăn cơm....” Tả Tể Nguyệt thực không có khí thế gì nói nhỏ một câu.

Toàn bộ mọi người lập tức cho hắt mặt mũi, ngoan ngoãn ăn cơm.

Cứ như vậy, vốn chỉ là lời đồn đãi trên giang hồ, giờ đã thành hiện thực.

Làm Triền gia phụ mẫu sau khi vân du về, nghe được chính là một cái tin tức long trời như vậy.

“Ta muốn kết hôn!” Triền Quang Phong sung sướng tuyên bố.

Triền phụ bạch nhãn nhất phiên (mắt trắng trợn ngược), mắt thấy liền té xỉu trong ngực lão bà.

“Cha mẹ a, ta thực là hiếu thuận nha, người xem, ta chờ hai người về mới chuẩn bị việc này a!” – Triền Quang Phong đối với thái độ của phụ thân có hơi bất mãn – “Nếu không phải vậy, chiếu theo tính cách của ta, sau hôm động phòng là ta đã làm hôn lễ rồi!!”

Gi? Động phòng!? Triền gia gia vốn là vừa mới tỉnh lại, nghe được câu này lại nghĩ còn phải bằng cháu, liền thực ‘anh dũng’ hôn mê.

Triền Quang Phong đại khái xem bộ dáng phụ thân sùi bọt mép, liền không để ý, hãy còn nắm chặt tay ‘vị hôn thê’, thâm tình chân thành hỏi: “Người xem chúng ta khi nào thành thân thì tốt?”

Tả Tễ Nguyệt cười cười: “Quang Phong, nam tử kết hôn còn ra thể thống gì, chúng ta lên làm là được rồi, ăn bữa cơm coi như kết hôn...”

“Làm sao được?” – Triền Quang Phong lập tức nhú mi – “Thể thống là cái gì? Nó thì liên quan gì đến chúng ta? Ta Triền Quang Phong kết hôn sao chỉ là ăn bữa cơm? Đương nhiên là phải làm thật náo nhiệt cho toàn thể võ lâm biết, phát thiệp cho bọn họ tới tặng lễ a!”

Triền gia gia sống lại, hướng tới cầm chặt lấy tay đứa con nuôi: “Quang Phong là muốn lấy người?”

Tả tễ Nguyệt mỉm cười: “Dưỡng phụ, con biết chuyện này là vô đạo, bất quá —“

“Ông trời có mắt!” – Triền gia gia gào to, ôm chầm lấy hắt khóc: “Nó (Triền Quang Phong) cuối cùng cũng yêu người chịu ở lại Triền gia!” – Tình hình hiện tại của Tả Tễ Nguyệt so với nữ nhi đã xuất giá không có gì khác biệt, kết hôn chẳng qua chỉ là thủ tục mà thôi.

Tả Tễ Nguyệt biết Triền gia gia thích hắt nên thấy rất được trấn an, bất quá hắt vẫn cười khổ: “Dưỡng phụ, nhưng con là một nam nhân...”

“Nam mới tốt a!” – Triền gia gia cao hứng vỗ vỗ bả vai hắt: “Bây giờ mà còn đem cho ta thêm một tôn tử, bộ xương già này của ta sớm muộn gì cũng tan nát a!” =]]]]

Triển Quang Phong nhún vai, Tả Tể Nguyệt lại là cười ra tiếng.

“Tốt lắm, việc hôn nhân này ta đồng ý!” – Triển gia gia vui vẻ nói: “Sau này đừng có gọi ‘dưỡng phụ’, trực tiếp gọi là ‘cha’ đi!”

Tả Tể Nguyệt mỉm cười, khẽ gọi: “Cha!”

“Hảo tức phụ!” (con dâu ngoan 〰) Triển gia gia cực kỳ vui vẻ nói.

Cứ như vậy, giang hồ nhân sĩ còn đang phỏng đoán tính xác thực của lời đồn kia, Triển Quang Phong đã chiêu cáo thiên hạ hẳn phải kết hôn, đối tượng chính là ‘nam diễn viên’ trong tin đồn.

Mọi người kinh hãi, thầm nghĩ đại khái chỉ có Triển Quang Phong người (mặt dày) tài giỏi như thế mới dám phát thiệp nói hẳn muốn kết hôn với nam nhân.

Hôn lễ được tổ chức long trọng náo nhiệt, Triển gia cao hứng, Tả gia thì nửa mừng nửa lo.... không biết nên vì đứa con kết hôn mà cao hứng hay nên khổ sở vì lần này đích xác rõ ràng là đã bị cướp mất đứa con....

Mấy ngày sau hôn lễ.

“Các con a.” – Trong đại sảnh mở ra hội nghị gia đình, Triển Quang Phong trên mặt còn biểu tình nghiêm trọng – “Các người có hay không cảm thấy ta đây thực không làm tốt bốn phận làm cha?”

“A, đây không phải là chuyện ngày một ngày hai a” – Lão nhị Triển Mộ Liễu dẫn đầu cười buông tay: “Cha à, ta còn tưởng cha thực không tự mình nhận ra.”

“Người có thể nói như vậy sợ là do phụ thân (Tả Tể Nguyệt ý) nói cho đi?” – Lão đại Triển Tư Hoàn hừ lạnh thành tiếng: “Đáng thương phụ thân chưa xuất giá đã kiêm thêm nhiều chức...”

Lão tam Triển Hoài Quân gật gật đầu: “Phụ thân so với cha còn xứng làm cha hơn.”

Lão tứ cùng lão ngũ liếc mắt một cái, cùng hai miệng một lời: “Tuy chúng ta gọi cha một tiếng ‘cha’ nhưng thân là một người cha, cha căn bản chính là đem chúng ta sinh ra thôi!” (là mẹ mấy người sinh, hẳn chỉ “tạo giống” thôi)

Triển Quang Phong trầm trọng gật đầu, suy tư nửa ngày, vui vẻ nói: “Kia dù sao việc cũng đã rồi, Nguyệt nhi chăm sóc các người lâu như thế, các người có đúng là nên cho hẳn nghỉ ngơi? Ngày mai ta cùng hẳn đi du lịch, không đến một năm rưỡi tuyệt đối không về!”

Năm hài tử cầm đầu mau rút xuống, không dám tin có người làm cha như vậy.

Tả Tể Nguyệt cũng thực kinh ngạc, bởi vì trước đó hắn cũng không nghe nói gì: “Quang Phong, này có phải hay không rất bất ngờ? Hơn nữa để bọn nhỏ ở nhà ta không yên lòng, ta cũng không cảm thấy mệt mỏi gì, không cần nghỉ ngơi....”

“Ít nhất cũng muốn ngoạn ba tháng!” – Triển Quang Phong cười đến thực sáng lạn, không để ý đến lời nói của Tả Tể Nguyệt, một tay đem hắn kéo vào ngực, một tay lại giống như ảo thuật lấy ra tay nải dưới gầm bàn, ôm thê tử, đeo hành lý, cười tươi rạng rỡ nói: “Kia quyết định vậy đi, các tiểu tử, hôm nào gặp!” – Nói xong tung người hai cái bay khỏi Triển phủ.

Lại vinh hạnh thưởng thức đến công phu khinh công thượng thừa, quyết đoán mau lẹ, năm hài tử Triển gia trầm mặc.

“Loại này tính cách nói gió chính là mưa bao giờ mới bỏ được a!” Sau một lúc lâu trong đại sảnh mới truyền ra tiếng khóc thét.

4. Chương 4: Thứ Hai - Tương Tư 1

Thân là con cả Triển gia, Triển Tư Hoàn mặc dù vừa đầy mười tám tuổi nhưng đã là một lão tướng thương trường, này đương nhiên phải quy công lao cho lão cha vô trách nhiệm của hắn, hại hắn mới mười tuổi đã bị tổ phụ chộp lấy trông coi cửa hàng, mười bốn tuổi một mình đảm đương một phía, mười sáu tuổi, kinh tế cả gia đình đều nằm trong tay hắn.

Cá tính của Triển Tư Hoàn một nửa là đến từ phụ thân, hiệp khách cường thế mà bá đạo, một nửa còn lại là từ mẫu thân, hoàng gia lộng quyền lãnh khốc, đồng thời lại có loại trách nhiệm quyền huynh như cha trầm ổn mà có trách nhiệm. Ngay từ đầu, trên thương trường xem hắn còn nhỏ mà nghĩ muốn chiếm tiện nghi của hắn rất nhiều, nhưng rồi lại bị thủ đoạn cùng năng lực của hắn dọa cho sợ hãi, thậm chí có người ở sau lưng hắn trộm đặt cho hắn biệt danh ‘lãnh diện Diêm Vương’, bởi hắn không chỉ hội buôn bán mà còn hội thưởng sinh ý, càng hiểu được phải chinh người như thế nào.

Bất quá chỉ là một mao đầu tiểu tử chưa quá hai mươi mà thôi nhưng thực khủng bố, không ai nhìn ra được sắc diện của hắn, hắn không tham tài, không tham sắc, hoàn toàn không có nhược điểm, cơ hồ là hoàn mỹ.

Triển gia gia cơ hồ là tối vừa lòng với Triển Tư Hoàn, Triển gia nhiều năm kinh thương cuối cùng cũng có một cái kỳ tài buôn bán, đây có thể coi là cống hiến duy nhất mà tên bại gia tử Triển Quang Phong làm cho Triển gia a! Nói khoa trương một chút, Triển gia gia thà rằng đá Triển Quang Phong ra khỏi nhà nhận Triển Tư Hoàn làm con còn hơn.

Nhất là sau khi đem hai đệ đệ song sinh Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa cùng nhập thương trường, đại ca phần mặt đen, đệ đệ phần mặt trắng, quả thực là đánh đến thiên hạ vô địch thủ, từ nay về sau giới kinh thương mỗi khi nghe nhắc đến “Triển gia” hai chữ thường sợ đến phát run.

Triển Tư Hoàn đối ai cũng tàn nhẫn vô tình nhưng đối với người nhà lại hết mực hữu tình, đặc biệt là với

phụ thân cùng bọn đệ đệ, mà cha hấn, tuy là lão cha này thực thất trách, cơ hồ là người duy nhất trên thế giới này có thể làm cho Triển Tư Hoàn không hề cố kỵ mà tức giận, cho nên Triển Quang Phong vẫn luôn cảm thấy nhi tử này có điểm thực nóng nảy. Trên thực tế, bên ngoài mỗi khi nhắc tới Triển Tư Hoàn đa phần đều là dùng từ ‘lãnh diện diêm vương’ chứ không ai dùng từ ‘nóng nảy’ mà hình dung hấn cả.

Người kia căn bản là không có cảm xúc, không khóc, không vui, không khổ sở cũng như không tức giận, cho dù trên mặt có treo nụ cười thì cũng đều là lạnh.

Cho nên có thể làm cho Triển Tư Hoàn tức giận, ở thương trường có thể coi như là kỳ tích.

Đương nhiên kỳ tích luôn phát sinh, ở Triển gia, cái duy nhất thừa thừa chính là kỳ tích.

“Cha nói lại lần nữa xem!?” Trên thương trường người gặp người sợ Triển Tư Hoàn giờ phút này giận đến trắng mặt, lấy ánh mắt như đang nhìn cừu nhân nhìn cha mình Triển Quang Phong.

“Người đứa nhỏ này sao lại có thói động tỵ là giận a!” – Triển Quang phong, kẻ đã trốn đi chơi biển biệt nửa năm cuối cùng đã trở về, mạnh thở dài, cảm thấy đứa con này tu dưỡng mãi cũng không hảo.

“Cha lại gây phiền toái cho ta! Ta sao lại không được tức giận a!?” Triển tư Hoàn rít gào thành tiếng.

“Ai, Tư Hoàn, không cần tức giận, cha con cũng đâu phải gây ra tội ác tày trời gì...” Tả tể Nguyệt lên tiếng hòa giải. (=3= dạ... cũng đâu giết người phóng hỏa gì đâu.... cùng lắm là BẮT CỐC con người ta thôi ~~ có tiền án mờ!)

Nếu phụ thân đã lên tiếng, Triển tư Hoàn hít sâu vài hơi, cố gắng bình phục tâm tình.

“Bắt quá chính là kẻ người chiếu cổ đứa nhỏ này thôi!” – Triển Quang Phong tay to vung lên đem thiếu niên đang co rúm bên cạnh kéo về, đẩy mạnh một cái vào lòng đứa con.

Triển Tư Hoàn đen mặt tiếp được người.

Thiếu niên đại khái trên dưới mười sáu tuổi, ngũ quan tinh xảo đáng yêu, bộ dáng run rẩy sợ hãi như chú chim non mới rời trứng không tìm được mẹ khiến người tâm sinh trù mến.

Nhưng kẻ tâm lạnh như Triển Tư Hoàn đời nào biết đến cái gọi là trù mến, chính là hấn cuối cùng không nhịn được mà mắng to: “Cha đây là bắt cóc! Là bắt cóc! Thủy Nguyệt lâu tìm đến cửa ta giải thích làm sao!?”

Mắt thấy trạng phụ cùng nhi tử sẽ xảy ra tranh cãi, Tả Tể Nguyệt vội vàng đẩy Triển Quang Phong ra, mỉm cười nói: “Tư Hoàn, cha con cũng là vì hảo tâm, nói ta không thấy qua cái gì là tiểu quan quán, phải mang ta đi học tập kiến thức một chút thôi mà.” Đây là dạy hư, dạy hư, đề nghị anh công kiểm điểm lại

hành vi (#)

Đối với phụ thân đương nhiên không thể lớn tiếng, Triển Tư Hoàn thở dài: “Kia vì cái gì lại cướp đi hoa khôi của người ta?”

“Chính là hần thoát nhìn nước mắt lưng tròng thật đáng thương a!” – Triển Quang Phong lớn tiếng kháng nghị – “Người không biết nhưng kẻ đó không có ai tốt hết, đêm đêm đầu của đứa nhỏ này rao bán! Đêm đầu a! cái laoij đồ vật này nọ có thể mua sao?”

Triển Tư Hoàn vỗ trán, cha, cái kai đương nhiên có thể mua a! Còn nói cha muốn cho phụ thân đi học hỏi, chính cha cũng phải học đấy thôi!

Lão đại kinh thương Triển Tư Hoàn, đối với kiến thức của cha mình là hoàn toàn tuyệt vọng.

“Tóm lại, người chúng ta đã mang đi, người liền chiếu cố nó đi!” Tả tễ Nguyệt lấy giọng điệu nhờ vả nói.

Triển Tư Hoàn sau một hồi lâu bất đắc dĩ, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Tiền đã thanh toán rồi sao?”

Triển Quang Phong lộ vẻ mặt mê mang: “Tại sao phải trả tiền?”

Triển tư Hoàn cố gắng hít sâu áp chế cảm xúc muốn đi qua bóp chết cha: “Tại sao không trả? Cha muốn giúp nó chuộc thân sao lại không phải trả tiền?”

“Tại sao phải trả?” – Triển Quang Phong hờn giận nhướn mày – “Ta từ trong tay cường đạo cướp người về chẳng lẽ còn cấp chúng tiền bồi thường?”

Triển Tư Hoàn cảm thấy lí trí bị cắt đứt: “Cha – là – kẻ – không – có – thường – thức! Không cần bắt ta giúp cha thu dọn tàn cục a!!”

“Tên ta là Tương Mạt.” – Thiếu niên ngồi cạnh giường, hơi hơi cắn môi dưới nói: “Thật xin lỗi vì đã đem phiền toái đến cho mọi người...”

Triển Tư Hoàn hai tay chấp sau lưng, có điểm lười nhác tựa người trên cửa, ánh mắt lợi hại mà lãnh đạm nhìn đối phương chăm chú, trên mặt không biểu cảm chính là một mảnh lãnh ý, làm cho thiếu niên vừa mới ngẩng đầu lên lại chậm rãi cúi xuống, hơn nữa còn co rúm bả vai.

Thật lâu sau Triển Tư Hoàn mới mở miệng: “Triển gia không phải nhà làm từ thiện!”

Tương Mạt run rẩy cười khò: “Công tử nói như thế, Tương Mạt hiểu được, Tương Mạt...ngày mai liền trở về Thủy Nguyệt lâu, chính là hiện đã muộn, khẩn cầu công tử không cần đuổi Tương Mạt về...”

“Không cần.” – Triển Tư Hoàn cắt đứt lời nói của Tương Mạt. lãnh đạm miết môi: “Phụ thân đã nói lưu người, ta đây nhất định lưu người, ngày mai ta liền thay người chuộc thân. Người nếu ở Triển gia, đừng gây nên sóng gió gì, làm một tạp dịch tổng có thể yên ổn sống qua ngày.”

Tương Mạt lại cười khổ, do dự nửa ngày mới nhỏ nhỏ nói: “Công tử, Tương Mạt là thanh quan, nhưng vì ma ma ngại rằng chỉ có cầm kỳ thi họa không đưa tới nhiều khách nhân.... Tương Mạt trong lòng không muốn nhưng không còn cách nào khác. Có lẽ trong lúc bán đấu giá vô tình lộ vẻ bi thương mới khiến hai vị lão gia.... Tương Mạt mặc dù bất tài nhưng dù sao cũng là đầu bảng Thủy Nguyệt lâu, công tử không cần phải.... vì Tương Mạt mà bỏ ra món tiền này...”

“Ta Triển Tư Hoàn mặc dù không phải đại nhân vật gì, nhưng lời nói là nhất ngôn cửu đỉnh, ta nếu đáp ứng chiếu cố người nhất định sẽ chiếu cố người, quyết không nuốt lời.” – Triển Tư Hoàn cười lạnh – “Mọi chuyện dừng ở đây, ta chỉ muốn nhắc nhở người, Triển gia không phải nơi làm từ thiện, cho người ân huệ này chỉ để nhắc nhở người phải nhớ cho kỹ, nhưng thủ đoạn đê tiện mà người học được ở tiểu quan quán không được đem vào Triển gia.”

Trong lời nói cay nghiệt nghe ra sự nhục mạ rõ ràng, Tương Mạt hai hốc mắt đỏ bừng nhưng vẫn nhu thuận đáp: “Vâng.”

Triển Tư Hoàn gật đầu, phẩy tay áo rời đi.

Tương Mạt chậm rãi tựa đầu vào thành giường, nước mắt trong suốt đọng đầy hai con ngươi, vòng quanh nơi hốc mắt cuối cùng là tích lỵ xuống da thịt trắng nõn.

Triển Tư Hoàn mặc dù đối Tương Mạt lãnh đạm, nhưng Triển Quang Phong và Tả Tế Nguyệt thực ra lại rất thích nó, sáng ra liền kéo nó đi dùng bữa thuận tiện giới thiệu bốn nhi tử còn lại của Triển gia.

Tương Mạt rất nhanh liền lý giải được Triển Quang Phong và Tả Tế Nguyệt căn bản là không hiểu tiểu quan quán là dùng để làm gì, đặc biệt là Triển Quang Phong còn hỏi nó làm gì trong hang ổ bọn cướp.

“Cha a —“ song sinh hai miệng một lời cười ra tiếng, Triển Niệm Linh đùa cợt nói: “Đã lấy lão bà rồi còn muốn hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) sao?” – Triển Niệm Hoa sửa lời: “Là lục thảo xuất tường!” (cái này... hồng hạnh chỉ nữ nhân, còn lục thảo là chỉ nam nhân sao?? ta hem hiểu, ai biết bảo ta với ~)

“Khó có ai tính tình tốt như phụ thân a!” – Lão nhị Triển Mộ Liễu cười nhún vai, mà ngay cả lão tam Triển Hoài Quân cũng gật đầu theo.

“Các người mấy tên nhãi ranh này đang nói cái gì đó?” Triển quang Phong nhíu mi.

Năm người con trai cùng thở dài, trong lòng mỗi người đều lẩm bẩm: trình độ vô tâm đã đến cảnh giới gì rồi a!

Bởi vì Triển Quang Phong không có đầu óc, Tương Mạt thật không biết phải làm sao để giải thích cho rõ, đành do dự nói: “Chính là.... đàn hát, khiêu vũ, làm cho khách nhân vui vẻ...”

“Người thích đánh đàn a?” – Triển Quang Phong đại hỉ, hướng Tả Tề Nguyệt nói: “Linh Hoa khi rời Trung Nguyên đã đem cầm cho ta, cũng chưa có người nào đánh, người xem ta đưa cho Tương Mạt được không?”

Tả tề Nguyệt mỉm cười gật đầu: “Tốt, vật nên có người dùng.”

Năm người con trai vỗ trán, sao lại có người đem đồ của cựu ái nhân (tình nhân cũ) cho kẻ khác a!

Đặc biệt song sinh lại là con của Nhạc tiên, thật không còn gì để nói.

“Thật sự có thể cho ta sao?” – Tương Mạt kinh ngạc, nghĩ đến những lời tối hôm qua Triển Tư Hoàn đã nói, liền từ chối: “Không được, không cần phải cấp Tương Mạt.... đồ quý giá như vậy, Tương Mạt là một tiểu tư ở Triển gia, không có gã tiểu tư nào mà đánh đàn khiêu vũ...”

“Ta nói được là được, đàn là để cho người biết sử dụng đàn thôi!” – Triển Quang Phong lại phát huy tính quyết đoán, lập tức kêu người đem đàn mang tới cho Tương Mạt.

Tương Mạt khẩn trương nhìn vẻ mặt của Triển Tư Hoàn, chỉ thấy vị kia lại là vẻ nhàn nhạt lạnh lùng thường thấy, đành phải cảm kích tạ ơn.

“Tư Hoàn.” – Tả Tề Nguyệt thừa dịp Triển Quang Phong đang nói chuyện với mấy người kia, nhanh chân chạy lại dặn dò đứa con cả: “Chờ tối nay con đi Thủy Nguyệt lâu thay Tương Mạt chuộc thân, được không?” Triển Quang Phong cơ bản là tên không có đầu óc, hần thì có, cướp người của người ta thì phải trả tiền.

“Con đã biết, khi Thủy Nguyệt lâu mở cửa con sẽ đi ngay.” Triển Tư Hoàn gật đầu.

Tương Mạt sợ hãi liếc mắt, vừa vận dụng trúng tầm mắt lạnh lẽo của Triển Tư Hoàn, đối phương chăm chú nhìn nó tầm hai giây lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm, nó trong lòng căng thẳng, cắn cắn môi.

Mặc dù không biết tương lai sẽ ra sao, đã không phải là phúc thì là họa, nếu có thể ở lại Triển gia không phải làm tiểu quan, mặc kệ Triển Tư Hoàn cho nó sắc mặt như thế nào, nó đều nguyện ý nhẫn nại....

5. Chương 5: Thứ Hai - Tương Tư 2

Ánh đèn rực rỡ nổi lên, phố đêm liền náo nhiệt lên hẳn, nữ tử xinh đẹp tựa nơi lan can, đối với những người dưới lầu cười duyên ngoác ngón tay, thiếu niên mỹ lệ tự nhiên nép vào lòng nam tử, oanh thanh yến ngữ, xuân tình tràn ngập.

Trở lại nơi đây khiến Tương Mạt có chút bất an, nhưng trước mắt chính là bóng dáng cao ngất của người nọ, chẳng biết tại sao, nó cảm thấy tâm dần an ổn lại.

Thật có thể vĩnh viễn rời khỏi chốn này? Vĩnh viễn rời đi cuộc sống nhênh hoan này sao?

Trong Thủy Nguyệt lâu, bởi vì Tương Mạt xuất hiện mà gây nên một mảnh xôn xao.

Triển, Tả hai người ở hội đấu giá cướp nó đi, thật sự đã gây chấn động một thời, hôm nay khách trong Thủy Nguyệt lâu so với thường ngày nhiều hiếm thấy, không khí sau khi Tương mạt xuất hiện sôi trào lên rất nhiều.

“Con của ta nha ~~~ người cuối cùng đã về rồi ~~~” Tú bà vừa khóc vừa bổ nhào lại đây.

Tương Mạt muốn tránh lại không dám, chỉ có thể co người đứng đó.

Triển Tư Hoàn hừ lạnh một tiếng kéo nó ra phía sau, lãnh đạm nói: “Ta muốn chuộc thân cho đứa nhỏ này.”

Thủy Nguyệt lâu lại lần thứ hai sôi trào, người vừa lên tiếng là ai? Không phải là Triển đại thiếu gia, Lãnh diện diêm vương Triển Tư Hoàn sao! Phụ thân hắn lấy nam tử làm vợ, hắn thì công nhiên chuộc thân cho tiểu quan! Đầu năm nay nam phong mặc dù thịnh hành song cũng không có ai can đảm như người nhà Triển gia a!

Tú bà nhìn xem Tương Mạt đang dựa vào một bên người Triển Tư Hoàn, nhãn châu xoay động, cười nhỉnh: “Vị đại gia này a, đứa nhỏ này là người ta thương nhất nha....”

Tương Mạt vừa nghe liền biết tú bà muốn tăng giá, cắn cắn môi, quyết định lên tiếng ngăn lại.

Nhưng nó vừa mới mở miệng, Triển Tư Hoàn đã đem hắn kéo vào trong lòng, lạnh lùng cười: “Hắn đã là người của ta, ma ma, bán đấu giá vật đã không còn sạch sẽ, chỉ sợ không còn giá trị đi? So với việc lưu lại hắn, không bằng để ta đem hắn chuộc về.”

Tương Mạt trong lòng tràn đầy giận dữ cùng xấu hổ, chậm rãi khép lại đôi mắt đang rung rưng.

Nam nhân có cái ôm rất ấm, đôi tay đặt trên lưng nó cũng rất có lực mà ổn định, nhưng là đồng thời cho nó cảm giác an toàn là sự bi thương sâu đậm với màn giao dịch kia, nếu đã đến mức này, nó cũng biết mình đã không có tư cách oán hận.

Với tiểu quan mà nói, vận khí của nó chính là tối may mắn, ít nhất ra mặt giúp nó chuộc thân là Triền đại thiếu gia. Tương Mạt cười cười tự giễu.

Tú bà biết còn cùng Triền Tư Hoàn cò kè mặc cả cũng không được thêm chút tiện nghi nào liền đổi giọng cười cười: “Có thể để đứa nhỏ này ra ngoài tất nhiên là chuyện vui của Thủy Nguyệt lâu, chỉ cần gia có thể làm cho nhi tử bảo bối này của ta hạnh phúc, không cần tất yếu phải nói mấy vấn đề tục khí kia, ha hã! Chính là gia có gia quy, này tiền bán đêm đầu cùng tiền chuộc thân....”

“Ta trả theo quy định.” Triền Tư Hoàn xua tay ý bảo gia phó đem ngân phiếu qua.

Tú bà nhanh mắt liếc qua con số liền cúi đầu cười nói: “Vây hài tử này của ta xin nhờ gia chiếu cố!”

Triền Tư Hoàn đậm mặc gật đầu kéo Tương Mạt rời đi.

Tương Mạt ở Triền gia quả thực rất nhẹ nhàng, Triền Quang Phong vốn ý nó không cần làm gì hết, nhưng nó vẫn kiên trì làm, liền giao cho nó công việc nhẹ nhàng như tưới nước quét sân, nhưng dù vậy Tương Mạt vẫn rất vui vẻ, có làm việc mới thấy được là mình đang sống, đoạn thời gian ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười kia nó đã dần lãng quên.

Tương Mạt cá tính ôn hòa sáng sủa, người lại chịu khó, tới tới Triền gia không ai không thích nó, rất nhanh liền cùng nó thân thiết, đặc biệt là mấy vị đại thẩm, luôn đau lòng nó thân hình đơn bạc, thoát nhìn thật nhu nhược.

Triền Quang Phong cùng Tả Tể Nguyệt ở nhà không bao lâu lại chạy đi chơi, mà Triền gia gia cùng Triền gia mẫu lại quanh năm không ở nhà, năm vị thiếu gia luôn vội vàng bình thường cũng không thường có mặt, chỉ có Triền Tư Hoàn, nam nhân này mỗi khi gặp nó thường hỏi han một chút chuyện cuộc sống hàng ngày như để xác định nó sống tốt.

Dù biết đây là ‘công việc’ mà Tả Tể Nguyệt giao phó, Tương Mạt vẫn thấy thật cao hứng, nó cả đời chưa từng được quan tâm, không ai hỏi đối nó hỏi han, không ai hỏi chiếu cố nó, nó tuy là được Triền Quang Phong và Tả Tể Nguyệt đưa ra khỏi thanh lâu, nhưng chỉ khi bị đẩy vào ngực Triền Tư Hoàn, được hắn ôm, ngẩng đầu nhìn hắn, liền giống như chim non từ đó về sau nhận định mẫu thân.

Cái loại tâm tình này thực kỳ quái, cho dù Triền Tư Hoàn lạnh lùng đậm mặc như băng, chỉ cần vừa nhìn thấy hắn, nhất là khi nói chuyện với hắn, trong lòng liền ấm lên, thậm chí ấm đến phát nóng.

Tương Mạt không biết phải làm sao xử lý tâm tình này, chỉ có thể cố gắng hoàn thành tốt bổn phận, trước mặt người kia nhu thuận nghe lời, tẩn trách, chỉ mong trong con người của người kia ít đi một chút sương giá.

Ở Triền gia làm một cái tiểu tư bình thường, như vậy cũng đã là phi thường hạnh phúc.

Xong rồi, xong rồi ~~~ nai con rơi vào bầy tềnh rùi... Tư Hoàn ca ca ~ ca chuẩn bị kiệu hoa đi thui ~~~

“Tương Mạt a, đêm nay có khách quý tới phủ bàn chuyện làm ăn a!” – Trù đại thẩm(đại thẩm chuyên phụ trách nấu ăn) bên rửa chén bên nói: “Người nếu rảnh đến hỗ trợ được không?”

“Đương nhiên được!” – Tương Mạt gật đầu cười – “Khách quý nào vậy, đến người trong phủ cũng không đủ sao?”

“Có trời mới biết!” – Đại thẩm lẩm bẩm – “Chỉ nghe nói là một đại sinh ý, đại thiếu gia vài năm qua đem việc làm ăn ngày càng mở rộng, Triển phủ là do một tay thiếu gia chống đỡ mà! Đừng coi thường thiếu gia mới mười tám, có sóng to gió lớn gì mà cậu ấy chưa thấy qua, bất quá cũng khó cho cậu ấy, mới mười tám mà.”

Tương Mạt ngực căng thẳng, cười: “Đại thiếu gia...thực vất vả...” – Nó ở Triển phủ một tháng, chuyện của năm vị thiếu gia nghe được không ít, Triển Tư Hoàn mặc dù không phải người trong võ lâm song tôi tớ nhắc đến hần đa phần đều là “võ lâm chí tôn” trên thương trường, dùng cái ngữ khí để nói tới một đạo khách này để nói về hần, kể đại thiếu gia như thế nào đem một đám địch nhân đập đổ, nói đến hứng khởi còn quơ quơ nắm tay.

“Đúng vậy a, thực giỏi mà!” – Đại thẩm cười ha ha – “Người như đại thiếu gia a, nên xứng có một hiền thê tuệ mẫn! Tốt nhất là sinh thêm một đứa nhỏ thông minh, mới có thể sớm chia sẻ gánh nặng trên người, ha ha!”

Tương Mạt lồng ngực đau xót, sắc mặt trắng bệch đi.

Đại thẩm hoảng sợ, lo lắng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt hảo kém nha! Có phải hay không thân thể không thoải mái? Nếu không khỏe không cần hỗ trợ, sớm đi nghỉ đi...”

Tương Mạt gượng cười: “Không có việc gì, nhất thời thấy chóng mặt mà thôi, ta buổi tối sẽ tới giúp.”

Muốn gặp hần....

Muốn gặp hần, cho dù không quên hai người là vân nê hữu biệt (vân: mây, nê: bùn đất, hữu biệt: khác nhau => thân phận khác biệt rất lớn), cho dù không có khoảng cách thân phận này cũng đã sớm biết mình không xứng với hần, cho dù nghe thấy những lời nói đau lòng đó vẫn là..... muốn gặp hần....

Cái loại tâm tình ỷ lại cùng phần tình ý khó hiểu này sớm đã vượt qua phạm vi lý trí có thể không chế.

Cho nên, ở xa xa nhìn thấy hần, như vậy đã quá đủ rồi.

Tiệc tối, nhìn thấy khách nhân, Tương Mạt sợ đến trắng mặt.

Vương viên ngoại, là khách lúc trước của nó, khi đó nó là thanh quan, người này luôn nhìn nó bằng ánh mắt lộ ra sắc dục, thường xuyên lấy cơ ăn đậu hũ của nó, thời điểm bán đấu giá đêm đầu kia, giá cao nhất là người này ra...

Tương Mạt cúi thấp đầu mang thức ăn lên, chỉ cần không bị nhận ra là được, nó cũng không nghĩ muốn đem phiền toái đến cho Triển Tư Hoàn, sợ hấn tức giận. Trong lòng vừa nghĩ muốn bỏ đi nhờ đại thẩm để hấn nghỉ ngơi, không ngờ Vương viên ngoại lại cao giọng hô: “Đây không phải là Tương Mạt sao!”

Tương Mạt run lên, theo bản năng nhìn về phía Triển Tư Hoàn.

Triển Tư Hoàn vẫn là một bộ không biểu tình như cũ, là Triển Niệm Linh mở lời nói: “Nguyên lai là người quen cũ, mặc dù không tính là tha hương gặp cố tri, song cũng là một chuyện vui!” – Triển Niệm Hoa liền tiếp lời – “Đã như vậy, này sinh ý coi như là người nhà làm với nhau!” Nói xong hai người cùng kính rượu.

Tương Mạt đứng nơi đó, không biết nên đi hay nên ở cho phải, chỉ có thể gượng cười.

Vương viên ngoại hai chén rượu vào, sắc đảm bao thiên, cười nói: “Trước kia ta thường đi nghe Tương Mạt đánh đàn, xướng khúc, đó là nhân gian tiên cảnh cỡ nào! Triển công tử nếu đã mua hấn, sao lại có thể để hấn làm một tiểu tư thế này?”

Song sinh quay đầu nhìn, thấy đại ca không có ý lên tiếng, cười nói: “Còn không phải do ngài tới, người không đủ nên mới để Tương Mạt hỗ trợ!”

Vương viên ngoại khả ố vẫy tay: “Tương Mạt a, đừng bê chén nữa, đã lâu không thấy, đến đây bồi ta đi!”

Tương Mạt cứng đờ, nước mắt đã muốn đảo quanh hốc mắt, nó luống cuống nhìn Triển Tư Hoàn, lại thấy thần tình băng lãnh của đối phương, trong lòng nhất thời lạnh lẽo.

Đúng rồi, người này là thương nhân, đương nhiên sẽ ưu tiên cho chữ “lợi” đầu tiên, đây là một sinh ý quan trọng, sao có thể chỉ vì một gã tiểu tư nhỏ bé mà vứt bỏ? Để nó đi bồi rượu, cơ bản không có gì không phải, nó thiếu Triển gia nhiều lắm, làm một cái tiểu tư cũng đã gây phiền toái cho bọn họ, cái này nó phải làm thôi.

Tương Mạt trong lòng co rút đau đớn, tuyệt vọng bước về phía Vương viên ngoại.

Mới đi tới cạnh bàn, chợt nghe Triển Tư Hoàn cười lạnh, thân mình bị một cổ lực mạnh mẽ kéo lại, ngã vào một cái ôm ấm áp, ngẩng đầu, ôm nó đúng là người nọ, hai tay ở bên hông nó ôm thực chặt khiến nó có chút đau đớn, nhưng trong lòng lại như có thái dương ấm áp thoải mái vô cùng.

“Tương Mạt là người của ta, chỉ bằng người, cũng muốn động đến hần?” Triển Tư Hoàn cười lạnh.

Hần gọi tên ta....

Tương Mạt trong lòng một trận run rẩy, thực cẩn thận nhắm mắt lại rồi lập tức mở ra, không muốn bỏ qua biểu tình nào của người nọ, ngay cả là biểu tình lạnh như băng kia.

“Người ————— “ Vương viên ngoại mặt trắng bệch – “Triển thiếu gia, cửa sinh ý này người không cần nữa sao?”

Tương Mạt cả kinh, kéo tay áo Triển Tư Hoàn.

Triển Tư Hoàn gợn khóe môi, nhưng biểu tình khi cười của hần so với không cười còn lạnh hơn, tựa như sợ rằng đối phương nghe không hiểu lắm, hần gần từng tiếng chậm rãi nói: “Sinh ý với Vương gia, sau này Triển gia đều – không – làm.”

Vương viên ngoại sắc mặt từ trắng chuyển xanh: “Chẳng qua là một nam sủng mà thôi!”

Triển Niệm Linh cười ha ha tiếp lời nói: “Nam sủng của ai? Là nam sủng của đại ca ta! Nam sủng của đại ca so với người có giá hơn nhiều!” (—“ a chữ ác...)

Triển Niệm Linh tiếp lời: “Người cho là Triển gia quan tâm đến việc làm ăn này với người như vậy sao? Bất quá là dệt hoa trên gấm mà thôi, có hay không cũng như nhau mà thôi!”

“Ngẫm xem ai tổn thất nhiều hơn.” – Triển Tư Hoàn cười lạnh, không để ý tới Vương viên ngoại đã run rẩy quỳ xuống cầu tình, kéo Tương Mạt rời đại sảnh – “Tiễn khách!”

*Cho nên nói Triển Tư Hoàn thù đắc tội với vương viên ngoại là vì ****

1. *Chợt nhớ tới lời Tả Tề Nguyệt dặn.*
2. *Hờn giận vì đồ của mình bị người khác chú ý.*
3. *Đột nhiên yêu thương Tương Mạt.*
4. *Thuần túy là vì muốn Vương viên ngoại khó chịu.*

5. *Vớ vẩn, ta xem thuần túy là vì tác giả không muốn kéo dài số từ cho nên nhanh chóng tiến chính đề.*

Đáp án thực rõ ràng. (bị đánh)

6. Chương 6: Thứ Hai - Tương Tư 3

“Tại sao phải... giúp ta?” – Tương Mạt ngồi ở mép giường, đôi mắt sáng trong nhìn Triển Tư Hoàn đang dựa ngoài cửa không chớp mắt – “Đó là sinh ý rất quan trọng phải không? Như vậy đánh mất... không sao ư?”

Triển Tư Hoàn thản nhiên nhìn nó, trầm mặc thật lâu, mới nói: “Ta đã sớm muốn đánh vào thể lực của Vương gia, chính là không có lý do, lấy người làm lý do mặc dù hơi miễn cưỡng song cũng hữu dụng, đợi khi ta lấy được sản nghiệp của Vương gia, điểm sinh ý nhỏ nhoi này đương nhiên không tính là gì.”

Tương Mạt cúi đầu cắn cắn môi, trong lòng chua xót.

Hai người lại im lặng thật lâu, Triển Tư Hoàn đột nhiên hỏi: “Tại sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta?”

“Ân?” Tương Mạt ngẩng đầu, khó hiểu trát trát mắt, cố gắng bức lệ chảy về.

“Chính là loại ánh mắt này.” – Triển Tư Hoàn nhú mi, chậm rãi lại gần nó: “Muốn khóc mà không dám khóc, rõ ràng khổ sở, vẫn là tín nhiệm, ta rút cuộc đã cho người được cái gì mà người lại tin tưởng ta như vậy?”

“Ngài cho ta gì...” – Tương Mạt khẽ run thân mình, song vẫn kiên định nhìn cặp mắt lạnh lùng kia – “Ngài cho ta rất nhiều, tuy rằng ta không nói thành lời...nhưng thật sự rất nhiều...”

Triển Tư Hoàn đi đến trước mặt nó, lấy ánh mắt sắc bén nhìn nó: “Cho nên nếu ta cho người đi tiếp rượu người cũng sẽ làm theo lời ta?”

Tương Mạt hàm lệ gạt đầu.

Triển Tư Hoàn câu khóe môi, lại hỏi: “Cho người đi bồi ngủ thì sao?”

Tương Mạt chấn động, rút cuộc nhin không được ủy khuất trong lòng, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống vạt áo.

Triển Tư Hoàn trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên chậm rãi nói: “Đừng khóc.” – Bàn tay ấm áp nâng mặt

nó lên, mềm nhẹ lau đi nước mắt.

Nước mắt Tương Mạt chậm rãi ngừng lại, im lặng nhìn nam nhân trước mặt.

“Vẫn là loại ánh mắt tín nhiệm này...” Triển Tư Hoàn thấp giọng, chậm chậm hướng nó khẽ hôn gương mặt lưu đầy nước mắt.

Tương Mạt hơi chấn động, ngượng ngừng nhắm hờ mắt lại. Nó xuất thân tiểu quan quán, khách nhân tất nhiên là muốn ăn đậu hũ nó, này mấy động tác động thủ động cước dâm loạn kia nó thấy thật ghê tởm nhưng không thể không mỉm cười. Nhưng giờ phút này nó lại hy vọng nam nhân đối nó thân thiết hơn một chút, ôm nó chặt hơn một chút, hy vọng được đụng chạm, được vĩnh viễn nằm trong lòng ngực kia không rời.

Nó nhẹ kéo vạt áo Triển tư Hoàn, trong mắt một nửa là khấn trương một nửa là chờ mong, nhưng không có cự tuyệt.

Triển Tư Hoàn bình tĩnh nhìn nó, sau một lúc lâu, nhẹ thở dài, cuối cùng là hôn lên đôi môi đỏ mọng khẽ run kia.

Tương Mạt thở nhẹ một hơi, nhu thuận hé miệng, tùy ý nam nhân đem lưỡi tham nhập, chậm rãi bắn khoả nơi khoang miệng, lại quấn lấy cái lưỡi nhu mềm có chút khiếp đảm của nó dây dưa, không khí trong ngực cấp tốc giảm bớt, nó mềm nhũn ngã vào ngực nam nhân, Triển Tư Hoàn ôm nó, chậm rãi rời đi, để nó hít thở hai ngụm lại lập tức triển hôn.

Cái hôn này rất sâu, cơ hồ là bị đối phương xâm nhập tận sâu, cướp đi tất cả cảm giác, mặc dù thế, Tương Mạt vẫn là luyến tiếc chấm dứt, Triển Tư Hoàn vài lần tính buông nó ra, nó đều chủ động lấy lưỡi ma cọ, động tác mặc dù vụng về khiếp đảm song lại thành công làm cho đối phương tiếp tục cùng nó triển miên dây dưa.

Hai người cứ như vậy hôn không biết đã bao lâu mới tách ra, Tương Mạt nằm nhũ trong ngực nam nhân, không ngừng sục sạo.

Triển Tư Hoàn lấy tay nhẹ nhàng lau đôi môi đầm nước của nó, lại chậm rãi ma xát đôi môi bị hôn đến đỏ thừng đó, lấy âm thanh khàn khàn nói: “Phản ứng ngây ngô như vậy.... Chưa từng hôn qua?”

“Không.... không có...” – Tương Mạt mặt đỏ hồng, cố gắng bình ổn hô hấp: “Bởi vì ta là thanh quan.... Thực, thực rất kém sao?” Nói xong mặt càng hồng.

“Không....” Triển tư Hoàn nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

Tương Mạt nhẹ câu khóa miệng, lẳng lặng rúc vào ngực nam nhân.

Thật lâu sau, Triển Tư Hoàn mới nói: “Muộn rồi, người nghỉ ngơi đi.”

Tương Mạt nhu thuận rời đi cái ôm của hắn, thấy hắn đứng dậy, do dự một lúc mới hỏi: “Kia, ngài thì sao?”

“Còn có chút công văn phải giải quyết.” Triển Tư Hoàn sửa sang lại vạt áo bị nó kéo lệch.

Tương Mạt lại do dự, mỉm cười nói: “Thiếu gia, nghe Tương Mạt đàn một khúc cầm rồi hãy đi có được không?”

Triển Tư Hoàn ngẩng đầu nhìn nó khiến nó có chút khấn trương, sợ Triển Tư Hoàn nghĩ rằng nó muốn khoe khoang tài nghệ thấp hèn này của tiểu quan, nhưng may là Triển tư Hoàn chỉ hỏi: “Vì sao?”

Tương Mạt trong lòng nhẹ nhàng thở ra nói: “Tài đánh đàn của Tương Mạt là được danh sư chỉ dạy, mặc dù không bằng sư phụ nhưng ta rất có tự tin, cầm của Tương Mạt có tác dụng giảm bớt mệt nhọc, hy vọng thiếu gia có thể nghe qua một chút...”

Triển Tư Hoàn bình tĩnh nhìn nó, biểu tình lãnh đạm, thẳng đến khi Tương Mạt vịn ngón tay đến phát đầu mới nói: “Được rồi, ta nghe thử một khúc.”

Tương Mạt giãn mày cười, vội vàng đứng dậy, lấy cầm của Cung Linh Hoa: “Cầm này thực sự là hảo cầm, có cơ hội phải nói lời cảm tạ với lão gia...”

“Không cần, cha phỏng chừng tặng người xong liền quên luôn rồi.” Triển Tư Hoàn tùy ý ngồi xuống giường nói.

Tương Mạt âm thầm cười, thử dây đàn xong, lập tức bắt đầu đàn bát huyền cầm.

Nhạc thanh ôn nhu mà du dương đồ xuống, không như thác nước hùng vĩ mà lại nhẹ nhàng như trận mưa ngâu, dừng trên khe suối nhỏ, nhẹ nhàng mà xao động.

Tương Mạt ở Thủy Nguyệt lâu học đánh đàn là giỏi nhất, nó ở phương diện này có thể nói là thiên tài, lại có danh sư chỉ điểm, tiếng đàn như tiếng lòng tuyệt đẹp động lòng người.

Nó trước đó vài ngày có nghe qua đại thiếu gia mấy ngày nay ngủ không được ngon, hôm nay lại thấy sắc mặt Triển tư Hoàn quả nhiên không phải là tốt, nó chỉ là một tiểu tử, không có tư cách thúc giục chủ nhân nghỉ ngơi đứng giờ giấc, chỉ có thể thông qua tiếng đàn làm cho Triển Tư Hoàn thả lỏng, hy vọng có thể giảm bớt mệt mỏi cho hắn. Hơn nữa, tuy hắn nói chuyện của Vương viên ngoại tuy không ảnh hưởng gì song cũng không hẳn là không có việc gì như lời hắn nói, Tương Mạt trong lòng một trận đau.

Nghĩ muốn giúp hắn, thật sự muốn giúp hắn, chính là nó không hiểu kinh thương, không thể làm được cái

gì, đành phải dựa vào tiếng đàn mà tổ tâm sự.

Trong ngực là tràn đầy tình yêu cùng tưởng niệm với đối phương, tiếng đàn gảy ra càng thêm phá lệ ôn nhu du dương, giống như cả vườn hoa tươi nở rộ giữa mùa xuân, lại giống như gió nhẹ ầm ập ngày hè, Tương Mạt giống như hòa lẫn vào điệu cầm, bất tri bất giác khúc cầm đã kết thúc, đầu ngón tay còn lưu luyến dây đàn, mà tinh thần lại như đang phiêu đảng trên chín tầng mây.

Tương Mạt trầm ngâm hồi lâu mới khôi phục lại tinh thần, âm thầm đỏ mặt chính mình đàn quá nhập tâm, quay đầu muốn hỏi Triển Tư Hoàn lại sưng sốt.

Triển Tư Hoàn nằm nghiêng trên giường say ngủ.

Tương Mạt giật mình ngốc lảng một lúc, cuối cùng thần nhiên mỉm cười, thần sắc ôn nhu đáng yêu tựa như ánh dương mùa đông.

Từ sau khi Triển Tư Hoàn vì Tương Mạt đuổi đi Vương viên ngoại, hàng đêm Triển Tư Hoàn đều ngủ tại phòng của nó, sau đó còn đem Tương Mạt làm thiếp thân tiểu tư, để nó đến ở trong phòng mình, trong phủ liền truyền ra tin đồn, nhưng vì uy nghiêm của đại thiếu gia mà không ai dám nói trước mặt, chỉ có thể lén lút trao đổi sau lưng, càng không dám ra mặt hỏi đương sự.

Tương Mạt như trước ôn hòa thiện lương, nhu thuận lại chăm chỉ, không có một chút bộ dáng được cưng chiều mà kiêu căng, sự thật là đại thiếu gia nào có cho nó ân huệ gì, bởi vậy nên tuy rằng sau lưng mọi người đều nói nó là nam sủng nhưng vẫn đối đãi với nó như xưa, thậm chí ngẫu nhiên trong lòng có thiên vị cũng không có gì lạ.

“Tương Mạt a.” – Thật vất vả mới về nhà một chuyến, Triển Quang Phong vẫn không quên đứa nhỏ đã được hấn cứu ra từ trong ‘hang thổ phỉ’ – “Ta nghe nói người ở trong phòng Tư Hoàn?”

Triển tư Hoàn trầm nghĩ cha tin tức thật linh thông, yên lặng ăn cơm, nghe Tương Mạt bình thần đáp: “Dạ phải.”

“A?” – Tả Tễ Nguyệt tin tức hiển nhiên không nhanh nhạy, nghi hoặc nhìn về phía đứa con cả – “Tư Hoàn, con không có người ở bên cạnh liền không ngủ được sao?”

Song sinh liếc mắt một cái, dùng ngữ khí tối ám muội nói: “Tương Mạt không giống với———” “

Đến cả Triển Mộ Liễu cũng không đứng đắn đùa cợt: “Mọi người yên tâm, trong lòng đại ca chỉ có công việc! Mọi việc khác chỉ là bát quái, bát quái!”

Lão tâm Triển Hoài Quân nhìn đại ca khí định thần nhàn: “Sợ nhất là bát quái truyền lâu liền biến thành sự thật.” – Trước đó không phải là có lời đồn lão cha hấn là đoạn tụ, truyền lâu không phải ‘tụ’ bị ‘đoạn’ đứt sao.

Tương Mạt trong lòng rất rõ, ngày đó sau khi Triển tư Hoàn nghe nó đánh đàn xong ngủ trên giường nó đến tận hừng đông, kết quả là ngày hôm sau lại tới, hôm sau nữa vẫn tới, Tương Mạt lúc đầu hết vui lại nghi, thẳng đến sau đó mới biết Triển Tư Hoàn áp lực phi thường lớn, lớn đến mức thường xuyên bị mất ngủ, cái gì danh y phương được có gì chưa từng thử qua lại không tác dụng, cố tình nghe tiếng đàn của nó lại hơn cả tiên đàn, hơn nữa không chỉ linh có một lần mà lần nào cũng có tác dụng. (cái đấy là sức mạnh của tình yêu, là ái nhân chi âm ~ ~ %>_<%)

Sau đó Triển Tư Hoàn xác định hiệu quả là lâu dài, ra lệnh một tiếng cho nó vào ở trong phòng mình, từ nay về sau cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi liền vào quy luật.

Có thể giúp Triển Tư Hoàn, vô luận là bằng cách nào, Tương Mạt đều rất vui, tự nhiên cảm thấy thật hạnh phúc, đến nỗi những lời đồn đại kia, dù ít nhiều cũng đã nghe phong thanh, nhưng nếu Triển Tư Hoàn không để ý thì nó cũng sẽ không quan tâm.

Trên thực tế có trời đất làm chứng, trừ bỏ cái hôn kia, nó cùng Triển tư Hoàn hoàn toàn là trong sạch như tờ giấy trắng nha, Triển Tư Hoàn công tác vội vã không hề ngừng nghỉ thì hai người còn có thể phong hoa tuyết nguyệt như thế nào?

Bên bàn cơm mọi người tâm tư khác nhau, Tương Mạt trộm đem ánh mắt nhìn Triển Tư Hoàn, chỉ thấy người nọ thần sắc lạnh lùng, trong lòng nhẹ thở dài, liền ngoan ngoãn ăn cơm.

7. Chương 7: Thứ Hai - Tương Tư 4

Đồng sàng cộng miên (ngủ chung giường) đã thành thói quen, sáng sớm tỉnh dậy cảm nhận được độ ấm bên cạnh từ lâu đã biến mất, Tương Mạt chậm rãi tỉnh lại, nháy mắt mấy cái, không thấy Triển Tư Hoàn liền ngồi dậy.

“Đánh thức người?” – Triển Tư Hoàn đi tới, sờ sờ đầu của nó – “Thật có lỗi, người tiếp tục ngủ đi.”

“Không sao.” Tương Mạt nhẹ nhàng đáp.

Đại khái là do mình ở mặt nào đó là không thể thay thế với Triển tư Hoàn cho nên gần đây thái độ của hắn đã tốt lên nhiều lắm. Mặc dù khuôn mặt vẫn như xưa là vạn năm bất biến, nhưng thi thoảng hắn cũng sẽ ôn nhu nhuần nhuyễn, mỗi khi hắn ân cần thì thái độ bình thản kia luôn khiến Tương Mạt thực uất ức.

Triển tư Hoàn mặc dù bận rộn, nhưng nhờ có tiếng đàn của Tương Mạt mà ngủ được cho nên so với Tương Mạt hắn là ngủ muộn dậy muộn, bất quá nếu Tương Mạt không đợi được, hắn cũng sẽ không kêu Tương Mạt dậy, sau đến khi hai người phát hiện, giống như ôm nhau ngủ hiệu quả cũng không khác biệt so với tiếng đàn, Triển Tư Hoàn liền bắt đầu ngẫu nhiên về muộn, Tương Mạt đoán có thể do mùi hương an thần trên người mình, nó ở tiểu quan quán cái loại làm việc điên đảo ngày đêm này đã quên nên ngủ cũng tương đối ít. (bắt đầu quen hơi nhau rồi, nhà này tốc độ nhanh khiếp)

Bất quá Triển tư Hoàn rất ít khi sáng sớm đã dậy như này, Tương Mạt do dự hỏi: “Có việc?”

“Ân, mấy chi nhánh ở phương bắc xảy ra việc, ta nghĩ tự mình qua xem có lẽ tốt hơn.” Triển Tư Hoàn theo gần tú lấy ra vài bộ quần áo, bắt đầu thu thập.

Tương Mạt nghĩ vừa này còn mơ màng quả có nghe thấy tiếng trò chuyện, chắc là chuyện khẩn cấp, bởi vậy nhu thuận gật đầu, lại hỏi: “Ta giúp ngài thu thập được không? “ Nói xong đứng dậy chuẩn bị giúp.

Triển Tư Hoàn mặc dù thoát nhìn cực độ khốc liệt, cũng quả thực coi lợi vào đầu, nhưng thái độ làm người lại phi thường tốt, sáng sớm như vậy, trừ phi là thực sự có chuyện trọng đại nếu không hẳn sẽ không bao giờ gọi người thu thập giúp.

Triển tư Hoàn gật đầu, để Tương Mạt giúp, lúc sau nói: “Ít nhất phải đi một tháng.”

Tương Mạt run rẩy, khẽ cắn môi dưới, nói: “Hy vọng ngài lên đường bình an.”

Triển Tư Hoàn lại gật đầu, bắt đầu mặc áo.

Tương Mạt vội vàng dựa qua, thay hẳn thắt hạo đai lưng, nghĩ nghĩ, từ trong ngực lấy ra một túi hương giao cho nam nhân: “Thiếu gia, đây là an thần hương ta hay dùng, lúc này làm cho ngài một cái sợ không kịp.... Ta, ta sợ ngài bên ngoài ngủ không ngon....”

Triển tư Hoàn chậm rãi tiếp lấy, thấp giọng nói: “Đa tạ!” – Thu vào trong ngực.

Tương Mạt khẽ cười, cúi đầu tiếp tục gấp quần áo.

Hai người thu dọn một lúc Triển Tư Hoàn liền đi ra ngoài.

Tương Mạt ngồi trở lại giường, muốn tiếp tục ngủ nhưng lại thanh tỉnh vô cùng, gần người một lúc, cười khổ ra tiếng.

Triển Tư Hoàn đi rất nhanh khiến nó trở tay không kịp, hiện tại tâm tư mới kịp phản ứng, hơi hơi mất mát.

Người nọ vừa mới đi, nó liền.... bắt đầu tưởng niệm....

Cho dù là không có Triển tư Hoàn, một ngày của Tương Mạt vẫn giống như bình thường, buổi sáng rời giường, rửa mặt chải đầu, bắt đầu một ngày làm việc, rồi ngủ, chính là đánh đàn trước khi ngủ dường như đã trở thành một loại thói quen, cho dù là người nọ không ở.

Mỗi một ngày đều cảm thấy so với trước càng thêm cô đơn, càng thêm tịch mịch, mỗi ngày đều thấy tâm tình giống như bị cái gì đó gặm nhấm, toan đau, khó chịu, rất muốn trông thấy hắn, một lúc là được rồi, rất muốn bị hắn ôm vào lòng, cảm thụ nhiệt độ của hắn, cách một tầng y phục mỏng manh làm ấm chính mình.

Bởi vì Tương Mạt là thiếp thân tiểu tư bên người Triển Tư Hoàn cho nên Triển Tư Hoàn vừa đi nó liền không có việc làm, quản gia cho nó làm một số việc vặt như vậy nước quét sân cũng không tốn bao nhiêu thời gian của nó, ngày lại càng thêm nhàn.

Chỉ cần mỗi khắc yên tĩnh Tương Mạt liền đánh đàn, mỗi khi đánh đàn liền nhớ đến người kia, muốn biết nam nhân có hay không chiếu cố chính mình, buổi tối có hay không có thể yên giấc.... Hắn là có thể đi, đều đem an thần hương cấp cho nam nhân.... Trước khoan nói đến an thần hương, có lẽ do đáy lòng sợ hãi, sợ nếu Triển Tư Hoàn không ở bên nó cũng có thể ngủ ngon, nó sẽ không còn tư cách ở bên người nam nhân...

Tâm tư con người đều là như vậy ích kỷ sao? Tương Mạt cười khổ.

Trong giây lát ‘Tĩnh’ một tiếng, đại khái mấy ngày nay đều đánh đàn nên cầm cuối cùng không trụ được mà đứt dây, Tương Mạt kinh ngạc nhìn, lấy lại tinh thần mới hay ngón tay thế nhưng bị cắt đứt, nho nhỏ kinh hô, vội vàng lấy tay bỏ vào miệng, nhin đau tinh tế liếm qua.

Triển tư Hoàn đi đã nửa tháng a....

Chính mình cũng tưởng niệm, cũng nhớ mong, dày vò đã nửa tháng, còn hắn thì sao? Có thể hay không cũng có một chút nhớ nó? Một chút là được rồi....

Đang lúc ngăn người chợt có người gõ cửa, Tương mạt nhanh chóng rút ngón tay ra lên tiếng: “Mời vào.”

Người bên ngoài đẩy cửa bước vào, là người luôn mang khuôn mặt mỉm cười – Tả Tễ Nguyệt.

“Nhị gia.” – Tương Mạt nhanh đứng dậy, người trong phủ đều gọi Triển Quang Phong là ‘Gia’, Tả Tễ Nguyệt là ‘Nhị gia’, Triển tư Hoàn là ‘Thiếu gia’. Nhưng là ai cũng biết, trong nhà, người cầm quyền lớn nhất chính là thiếu gia, người có địa vị nhất là Nhị gia, còn cái tên gọi có vẻ lớn nhất kia.... chỉ là tên gọi lớn mà thôi....

“Đừng khẩn trương, mau ngồi xuống đi.” Tả Tễ Nguyệt cười luôn là ôn nhiên (ôn nhu tự nhiên), nhẹ tựa như xuân phong, có thể làm tan băng giá thành dòng suối nhỏ chảy quanh.

Tương Mạt ngay tại cầm môn ngồi xuống, Tả Tễ Nguyệt ngồi ở đối diện, quan tâm hỏi: “Dây đứt dây rồi? Tay có bị thương hay không? Ta ở ngoài cửa nghe thấy tiếng đàn bị đứt đoạn, người mỗi ngày đều đánh đàn, hắn là dây đàn đã không còn trụ được lâu?”

“Tạ ơn Nhị gia quan tâm, Tương Mạt không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.” Tương Mạt mỉm

cười, nhanh tay đem dây đàn tháo xuống.

“Quang Phong cũng thật là, cầm cất cũng đã mấy năm, cũng không đổi dây mới đã đem cho người.” Tả Tề Nguyệt cười nói.

Tương Mạt mau nói: “Không sao, có đàn đánh Tương Mạt đã thật cao hứng, những ngày như bây giờ trước kia có tương cũng không dám tương, sao dám oán hận gì.”

“Tính tình người thật có ba phần giống ta, trước kia ta theo Quang Phong mọi người đều nói ta thật ủy khuất, hắn ở trước gây rối ta ở phía sau thu dọn hậu quả, nhưng ta cảm thấy hắn đối ta tốt lắm, tốt ra sao ta không thể nói rõ được, chính là cam tâm theo hắn không có suy nghĩ nhiều.” Tả Tề Nguyệt khẽ cười nói

Tương Mạt là loại nào thông minh, Tả Tề Nguyệt mặc dù thoát nhìn giống như đang nhớ lại, kỳ thực là đang có ý thử, cười khổ, nhỏ giọng nói: “Nhị gia chính là muốn nói tới chuyện của thiếu gia?”

Tả tề Nguyệt không đoán được nó lại có thể đi thẳng vào vấn đề như vậy, sững sốt một lúc cũng không có nói bóng gió thêm gì, mỉm cười hỏi: “Tương Mạt a, người thích Tư Hoàn?”

Tương Mạt run rẩy chậm rãi nói: “Tình hình này, có lẽ không nên, Tương Mạt không xứng, không nên vọng tưởng nhiều như vậy...”

Tả Tề Nguyệt vươn tay, sờ sờ đầu nó: “Tương Mạt, trên thế gian không có ai là không xứng với ai, chỉ có ai không thích hợp với ai.”

“Thiếu gia... sẽ không cho rằng Tương Mạt thích hợp với cậu ấy.’ – Tương Mạt dừng một lát, miễn cưỡng cười – “Nhị gia, thực sự cảm ơn ngài, Tương Mạt giống như ngài nói, thiếu gia cũng hỏi qua ta, cậu ấy rất cuộc đã cho ta cái gì khiến ta tin tưởng cậu ấy như vậy, nói thực ra, ta cũng không biết, người ta nên cảm tạ là gia cùng ngài mới đúng, chính là thiếu gia đã nắm tay ta, đem ta đến đây.... Cậu ấy đem ta sống trong Triển gia, quan tâm tới miếng ăn cái mặc của ta.... Đối với cậu ấy mà nói này có lẽ chính là không đáng nhắc tới hoặc chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với ta mà nói...”

Tả Tề Nguyệt lắng lắng nghe nó nói, thấy nó tựa như có chút ghen ngào mới sờ sờ đầu nó.

Hai người duy trì yên tĩnh trong chốc lát, Tả Tề Nguyệt bỗng nhiên lấy ngữ khí tương đối nhẹ nhàng nói: “Tương Mạt người biết không, nam nhân Triển gia đều thực thiên vị.”

“Thiên vị?” Tương Mạt hơi sững sốt.

“Ân, rất thiên vị, giống như Quang Phong a, mặc kệ ta với ai nổi xung đột hắn đều nhất định đứng về phía ta, không hỏi nguyên nhân, mặc kệ thị phi.” – Tả Tề Nguyệt lạnh nhạt cười – “Tư Hoàn cũng vậy, hắn bỏ qua một số sinh ý chính là vì giúp người, bởi vì hắn xem người là người một nhà, hắn là thiên vị người.”

Tương Mạt chậm rãi cúi đầu: “Đúng rồi, chuyện Vương viên ngoại...”

“Người ngàn vạn lần không cần nghĩ nhiều, lão già kia là đồ vô lương tâm, làm rất nhiều chuyện xấu, cùng hắn làm ăn mới xảy ra chuyện.” Tả Tề Nguyệt vội vàng an ủi.

Tương Mạt nhẹ nhàng thử ra, lúc này mới cảm thấy an tâm chút, nghĩ nghĩ, thì thào: “Thiếu gia đối ta... là thiên vị sao? Ta thật sự có thể vọng tưởng sao?”

Tả Tề Nguyệt không trả lời, chính là cười cười: “Tư Hoàn tuy rằng suốt ngày cùng Quang Phong cãi nhau, bất quá hắn năm ấy còn nhỏ nên nóng tính chút, ta mỗi lần thấy hắn dùng bộ dáng lạnh lùng sử lý sự tình liền cảm thấy Quang Phong thực có lỗi với hắn, hắn thậm chí còn chưa tới hai mươi...”

Tương Mạt trong lòng tê rần, gật gật đầu.

Tả Tề Nguyệt lại nói: “Phụ tử hai người họ thực thích cãi nhau, bất quá a, là do Tư Hoàn chân chính coi đó là người thân của mình, bởi vì chỉ có ở trước mặt người nhà mới cảm thấy an tâm, nói thực ra, Tư Hoàn cho người vào phòng hắn, ta ngay từ đầu đã rất kinh ngạc, bọn họ phụ tử hai người rất giống nhau, có người ngoài nằm bên cạnh đều ngủ không được.”

Tương Mạt giật mình, nhớ tới mỗi sáng tỉnh dậy đều nhìn thấy Triển Tư Hoàn yên ổn ngủ say.... Nó đối với nam nhân mà nói, thực là người thân sao?

“A, giống như nên đi chuẩn bị bữa tối.” Tả Tề Nguyệt cười cười, đứng dậy.

“Đã nửa tháng rồi...” – Tương Mạt cũng đứng dậy theo – “Ta, ta rất nhớ hắn.... Nếu hắn trở về, ta nghĩ ta nên nói cho hắn biết, lúc hắn không có ở đây, ta rất nhớ hắn, tương tư này, là vì ta — – nó cắn môi, thở sâu – “Là bởi vì ta thực thích hắn.” Nói đến chính mình cũng đỏ hồng khuôn mặt.

Tả tề Nguyệt cười xán lạn gật gật đầu: “Hảo, người nhất định phải nói với hắn.”

Tương Mạt cũng gật gật đầu, nhỏ giọng: “Cám ơn ngài, Nhị gia.”

“Đừng khách khí.” – Tả Tề Nguyệt cười cười, ý vị thâm trường nói – “Người một nhà thôi, nói không chừng không bao lâu nữa, người phải sửa miệng gọi ta phụ thân.”

Triển tư Hoàn đứng trong sân, bầu trời phương bắc tối thật mau, hôm qua thật sự gấp, buổi tối lại đặc biệt lạnh, hắn yên lặng đứng dưới trăng, trên vai khoác áo ấm, bàn tay nắm chặt.

“Thiếu gia, ngài còn chưa nghỉ?” – Tổng quản đi tới, thấy hắn, hoảng sợ: “Thiếu gia a, ngài chưa nghỉ a? Nửa tháng nay ngài bận rộn nhiều, ngủ được là bao, lại không yên giấc, ngài nhìn mệt...”

Triển tư Hoàn gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

“Thiếu gia?” Tổng quản khẽ gọi, sợ Triển Tư Hoàn là quá mệt nên ngủ ra.

Thiếu gia không biết xảy ra chuyện gì, bình thường xử lý công vụ đã là mạnh mẽ vang dội, lần này lại đảch biệt mau hơn, sự tình phải hơn một tháng thì ngài ấy cứng rắn chỉ trong nửa tháng đã xong, mọi người thiếu chút nữa bị buộc điên rồi, chính là dù sao tối vất vả chính là thiếu gia, một ngày ngủ còn chưa đến hai, ba canh giờ...

“Mọi việc đều xử lý ổn thỏa?” Triển Tư Hoàn bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Tổng quản lập tức nói: “Những việc cần thiếu gia tự mình xử lý nhìn chung đều đã xong, chỉ còn một chút việc vặt.”

Triển Tư Hoàn gật gật đầu, ngốc một lúc lâu, đột nhiên nói: “Chuẩn bị ngựa.”

Tổng quản ngây ngẩn cả người cho rằng mình nghe lầm.

“Chuẩn bị ngựa.” Triển tư Hoàn nhắc lại lần nữa.

“Chính là thiếu gia —————- “ tổng quản há to miệng – “Hiện đang vào đêm nha!”

“Chuẩn bị ngựa, ta phải đi về.” Triển Tư Hoàn thản nhiên nói.

Tổng quản không dám vi phạm mệnh lệnh của hắn, đành phải vội vàng cúi đầu chạy đi chuẩn bị.

Triển Tư Hoàn ở dưới ánh trăng chậm rãi mở tay, trong tay hắn lẳng lẳng nằm một cái túi hương nho nhỏ, tản ra một mùi hương thản nhiên, thủ công thủ tinh xảo, vải dệt chất liệu cũng không tồi, chỉ là có chút cũ.

Triển Tư Hoàn nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve túi hương, sau đó đem tới gần môi, nhẹ nhàng hôn lên đó.

Rất lâu sau đó hắn đem túi hương bỏ lại vào ngực, lập tức xoay người rời sân

8. Chương 8: Thứ Hai - Tương Tư 5

Triển Tư Hoàn trở lại Triển gia đã là nửa đêm, cơ hồ là cả ba ngày đều mã bất đình đề (ngựa chạy không ngừng chân ~>vội vàng), dọc đường đã làm mệt chết bốn con ngựa, đến chính hắc cũng không chịu nổi.

Đem ngựa giao cho hạ nhân, Triển Tư Hoàn xoay người hướng gian phòng của mình đi đến.

Bởi vì hắc nhất thời nóng nảy muốn trở về, ước chừng so với thời gian dự tính sớm nhiều lắm, lại không cho người trở về thông báo, cho nên Triển gia cao thấp không một ai biết hắc trở về, quản gia cũng là biểu tình vạn phần kinh hãi.

Triển Tư Hoàn vội vã hướng gian phòng của mình đi, xa xa nghe đến tiếng đàn, bởi vậy dừng cước bộ trước cửa phòng.

Không cần nghi ngờ, là Tương Mạt đang gảy đàn, tiếng đàn thông thả mà ưu thương, trong đó mang theo dày đặc tưởng niệm động lòng, giống như khóc lại như tố.

Triển Tư Hoàn sững người một lúc, trong lòng xao động không thôi, đẩy cửa vào.

Tương Mạt thấy hắc, khiếp sợ đứng lên: “Thiếu gia!? Sao lúc này ————— mới ba tuần..... Ngài thoát nhìn thực mệt mỏi!” Ba bước thành hai chạy tới, nghĩ muốn vươn tay ôm hắc lại có chút khiếp sợ chần chờ.

Triển Tư Hoàn bỗng nhiên cười, gặp Tương Mạt sững sốt, vươn tay ôm nó vào lòng, ôm chặt lấy.

Nhìn thấy Triển Tư Hoàn cười, Tương Mạt rất khiếp sợ, lại bị ôm lấy, quả thực không biết nói gì mới tốt, nhưng này nhiệt độ thân thể cùng khí tức đều rất rõ ràng, hắc thật sự đã trở lại, bất an của bản thân cũng chậm rãi bình ổn xuống, trong ngực là vạn phần hạnh phúc, Tương Mạt cũng bất chấp đang đứng ngoài cửa, trở tay ôm Triển Tư Hoàn.

“Vô ích.” Triển tư Hoàn thấp giọng nói.

“Gì vô ích?” Tương Mạt khó hiểu.

Triển Tư Hoàn hơi lỏng tay, đem nó ôm vào phòng, đóng cửa, sau mới ôm nó chặt hơn: “An thần hương, vô ích, ta không ngừng nhớ ngươi, trong lòng phiền muốn chết,”

Tương Mạt chấn động, hốc mắt có chút toan, nhớ tới những lời nói với Tả Tế Nguyệt rốt cuộc nhịn không được: “Ta, ta cũng rất nhớ ngươi, rất nhớ rất nhớ ngươi, mỗi khi nhớ đều đánh đàn, mỗi ngày đều đánh...” (chỗ này đối xứng hô ta – ngươi cho nó ra nỗi lòng em TM nha ^^)

Triển Tư Hoàn sững sốt, vươn tay khẽ xoa đầu nó: “Tương Mạt.... Người biết không, ta là một thương nhân, khi người vừa tới, trong lòng ta đã nghĩ, Triển gia thu tới một tiểu quan, mặc kệ là ở lợi ích buôn bán hay là giao tiếp đều là có hại vô lợi, cho nên thái độ đối với người rất lạnh nhạt.”

Tương Mạt trong ngực đau xót, thấp giọng nói: “Ta biết.”

“Nếu có thể cho ta chọn lại một lần, ta nhất định sẽ lấy một nữ nhân có thể giúp Triển gia phát triển sự nghiệp, như vậy hôn nhân của ta mới có ích.” Triển Tư Hoàn còn nói.

Tương Mạt trong lòng càng đau, nước mắt đã muốn đảo quanh hốc mắt, yết hầu nghẹn ngào, một câu cũng không nói nên lời.

Triển Tư Hoàn cúi đầu thở dài: “Người tại sao vẫn dùng loại ánh mắt này nhìn ta? Tại sao không giữ lại tín nhiệm cùng ý lại của người? Tại sao vô luận ta có lạnh nhạt với người như thế nào, trong mắt người đều không che dấu nhớ thương?”

Tương Mạt chấn động, sợ hãi ngẩng đầu nhìn Triển Tư Hoàn, nước mắt theo hốc mắt rơi xuống, chậm rãi lướt qua gương mặt.

“Đừng khóc.” – Triển Tư Hoàn nâng mặt nó lên, nhẹ nhàng hôn đi nước mắt đang tuôn rơi – “Tương Mạt, Tương Mạt, ta lần đầu tiên nghe thấy tên của người, trong lòng đã nghĩ chính là cộng nạn phân ưu, so với cộng nạn phân ưu còn không bằng lưỡng vong vu giang hồ*, rõ ràng biết tách ra mới tốt, ta...” ([*]cái này đại khái ý chỉ anh nhìn thấy em là nghĩ muốn thân quen chia sẻ, nhưng rồi lại sợ hãi mà muốn hai người chỉ là những người xa lạ không quen biết nhau. ý ta chém bừa, ai biết rõ pầu ta ^^)

Tương Mạt lại là chấn động, đột nhiên ôm chặt Triển tư Hoàn, ai thanh nói: “Ta thật sự thích người, ta cũng không biết tại sao lại có ý niệm như vậy, người nói không sai, người đối đãi với ta rất lạnh nhạt, nhưng ta, ta thủy chung không biết là người là người lạnh lùng như vậy, ta với người mỗi khi ở cùng một chỗ đều thật vui vẻ hạnh phúc, ta nghĩ cả đời đều ở bên người vĩnh viễn xkhoong rời xa....”

“Vĩnh viễn không rời xa.....” Triển Tư Hoàn thấp giọng.

“Ta tự nhiên biết bên cạnh người nên là một cô nương, ta, ta thậm chí không phải là một nữ tử.” – Tương Mạt cắn cắn môi nói tiếp – “Chính là ta ————— tình cảm ta đối với người là thật, bất luận là ai cũng đều không thua kém!”

Triển Tư Hoàn chậm rãi vuốt tóc hắn, giống như đang lắng nghe.

“Ta cũng biết người tùy tiện lấy một cô nương bên cạnh cũng hữu dụng hơn ta rất nhiều, thậm chí cho dù là nam tử, cũng có rất nhiều người so với ta có ích hơn....” – Tương Mạt càng nói càng muốn khóc – “Chính là ta, ta chắc chắn tình cảm của ta là thực lòng so với bọn họ, ta muốn cùng người trải qua hoạn nạn chứ không muốn lưỡng vong vu giang hồ, cho dù ta vô dụng ————— “

“Tương Mạt a.” – Triển Tư Hoàn nhẹ thở dài, nâng cầm nó lên, che đi đôi môi đỏ mọng đang run rẩy, bên nhẹ nhàng duyên hôn bên thấp giọng nói – “Người sao lại vô dụng..... Người thật sự hữu dụng a....”

Tương Mạt ngượng ngùng hạ mắt, mặc dù không phải lần đầu tiên hôn môi nhưng là lần đầu tiên sau khi thổ lộ, nó nhu thuận hé miệng, phóng túng cho Triển Tư Hoàn công thành lược địa, cần gì cứ lấy.

Hai người triền miên hôn môi, Tương Mạt cơ hồ là mềm nhũn trong lòng ngực Triển Tư Hoàn, trong đầu trống rỗng, toàn thân khô nóng, chờ đến khi lấy lại tinh thần hai người đã nằm thành một đoàn trên giường. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tương Mạt đỏ bừng, trong lòng cảm thấy hơi trống trải khi không nghe thấy Triển Tư Hoàn nói gì, nhưng nó căn bản không muốn cự tuyệt...

Hai người đều trầm mặc.

Tương Mạt ngẩng người quay đầu nhìn, Triển Tư Hoàn thế nhưng lại ôm chặt nó ngủ, hơi nữa hơi thở đều đều, ngủ thật sự trầm.

Trước đó nói nó hữu dụng, chẳng lẽ chính là để an thần, trợ miên (ngủ)? Tương Mạt bật cười, xem bộ dáng nam nhân có lẽ hẳn đã mấy ngày không ngủ ngon.... Trong lòng nhói đau, Tương Mạt cắn tay nhẹ chân thay ngoại bào cho nam nhân, lại cởi của chính mình, chậm rãi tiến vào lòng hắn liền bị ôm chặt lấy.

Tương Mạt cười ôn nhu, vươn tay ôm lại hắn, an tâm nhắm mắt.

Tối nay, hai người đều có thể an giấc.

(hai câu trên làm ta thấy cứ như cả hai “yên giấc ngàn thu” luôn quá =_=(|||))

Kết quả, lần này ngủ liền hai ngày.

“Ta muốn lấy Tương Mạt.” Bữa sáng, lão đại Triển gia quăng ra một câu khiến nhà ăn nổ tung.

“Gi!?” – Đây là Tương Mạt trước đó không được thông báo, ghen hòng nửa ngày mới phun ra.

“Ha ha ha ha!” – Triển Quang Phong vỗ bàn cuồng tiếu – “Tiểu tử ngươi đây là tiếp bước chân ta a, ha ha ha ha!”

“Nghĩ thông suốt là tốt rồi.” Thân là ‘chủ mẫu’ Tả Tễ Nguyệt vui sướng tươi cười.

“Không —— phải —— chứ ——” song sinh cùng ôm mặt kêu to, Triển Niệm Linh bốn cọt hỏi: “Cho nên đại ca ở trong phòng suốt hai ngày qua là....” – Triển Niệm Hoa nhỏ giọng bổ sung: “Động phòng?” – Nói rồi hai người đồng loạt cười trộm.

“Đại ca!” – Lão nhị Triển Mộ Liễu không cố ý lộ ra biểu tình đau đớn – “Mệt ta còn cùng mọi người giải thích người ái công lãnh tình (yêu công việc lãnh đạm với tình cảm), mệt ta còn tin kia đều là bát quái a!”

“Huyệt không rỗng gió sao lừa. (tương tự “ko có lửa sao có khói” ý 〰)” – Lão tam Triển Hoài Quân thở dài, xem đi, đã nói rồi mà, ‘tự’ này không phải xả đoạn mà là truyền đoạn. (ý là “đoạn tự” này là di truyền á)

“Hoàn hảo cha ta không ở nhà, bằng không lão nhân gia đã sùi bọt mép rồi.” Triển Quang Phong vui vẻ nói.

Mọi người nhất loạt liếc hẩn một cái, thăm nghĩ gia gia mỗi lần sùi bọt mép đều không phải do người làm hại.

“Dù sao,” – Triển tư Hoàn thần sắc lạnh nhạt tiếp tục ăn cơm – “Sự tình ta đã quyết định xong, sinh ý Triển gia cũng đã đủ lớn, ta không cần lấy thiên kim tiểu thư gì gì đó, ở nhà được rồi”

“Đúng vậy, sau khi cùng lão bà mây mưa xong sợ là phải tìm ôm Tương Mạt mới ngủ được a?” song sinh cười trộm.

Tương Mạt đỏ mặt, Triển Tư Hoàn liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng: “Các người nói tiếp đi, ta sẽ mang Tương Mạt ra ngoài du lịch năm rưỡi mới về.”

Song sinh lập tức câm miệng, dù sao nếu Triển Tư Hoàn không để ý việc làm ăn, chịu khổ chính là bọn họ.

“Thiếu gia, này, này có phải rất ——” Tương Mạt nhịn không được kéo kéo tay áo Triển Tư Hoàn, lộ ra thần sắc lo lắng – “Ta, ta là nam nhân, vô pháp giúp Triển gia nối dõi tông đường...”

“Ta cũng là nam nhân nha.” Tả Tễ Nguyệt bật cười.

“Phải! Tiểu bằng hữu, người đối nam tử bất mãn sao?” – Triển Quang Phong gõ bàn, nghi hoặc nói: “Không đúng nha, người cũng là nam, người đối nam nhân bất mãn cái chi?”

Triển Tư Hoàn lạnh nhạt cười, sờ sờ đầu Tương Mạt: “Đừng gọi ta thiếu gia, còn nối dõi tông đường, cha không phải có năm đứa con trai sao?”

“Đại ca nói sai rồi.” – Triển Mộ Liễu chọn mi – “Nói không chừng đoạn tự chỉ phích là di truyền ——
“ (cái này là miệng quạ đen thành thật hay gọi là...”sấm truyền” =))))))

Triển Hoài Quan “ba” một tiếng đứng lên, che miệng hắt: “Nhị ca không sợ nhất ngữ thành sấm, nhưng ta sợ.” (muộn rồi, nó đã đang và sẽ thành sự thật, còn anh chính là nạn nhân tiếp theo =)))

“Ôi, cái loại sự tình này có gì quan trọng.” – Triển Quang Phong cẩu thả khoát tay – “Sinh nhiều hài tử như vậy hội có đứa thích nữ nhân đi?” (Nhã *chém đinh chặt sắt*: NEVER!!)

“Ta thích nữ nhân.” – Triển Hoài Quân bình tĩnh nói.

Triển Quang Phong ha ha cười: “Nếu bất hạnh tất cả đều thích nam nhân, ta sẽ sinh thêm hai đứa kế nghiệp a!”

Hài tử sắc mặt xanh mét, trăm miệng một lời: “Với ai sinh?” – Cha à, phụ thân còn an vị cạnh người a!

Triển Quang Phong mặt không đỏ khí không suyễn thản nhiên nói như đúng rồi: “Các người là gốc tử a? Đương nhiên là với phụ thân các người!”

Hài tử trầm mặc, rốt cuộc là ai ngu ngốc a? Người biết hẳn có một chữ “phụ” vậy sao lại không biết hẳn không thể sinh hài tử a?

Triển Tư Hoàn lạnh nhạt nói: “Dù sao, vô luận thế nào, ai cũng không thể phản đối, trừ phi Tương Mạt không thích ta, không chịu theo ta.” Nói xong quay đầu nhìn Tương Mạt.

Tương Mạt chậm rãi đỏ mặt, nó mặc dù vẫn có cảm giác bất an, song lời cự tuyệt không nói ra miệng được, vừa nghĩ muốn đem nam nhân này đẩy ra từ nay về sau lưỡng vong vu giang hồ thì trong ngực liền ần ần sinh đau không thể hô hấp, mà khi nghĩ có thể danh chính ngôn thuận ở lại bên cạnh nam nhân thì liền hạnh phúc đến rơi lệ.

“Kia chính là như vậy.” – Triển Tư Hoàn cười nhún nhún vai.

Triển lão gia tử về nhà vừa lúc bái đường thiếu chút nữa té xỉu, lão tin tưởng cả đời này mình không hề nghĩ muốn về nhà nữa, lần trước là Triển Quang Phong đột ngột kết hôn may mà cuối cùng coi như ổn thỏa, lần này là ái tôn, mà vẫn là lấy nam nhân, vậy lần sau? Thật không dám tưởng tượng...

Đồng dạng cảm thấy được không dám tưởng tượng còn có động phòng, ngây ngốc ngồi bên mé giường Tương Mạt, trên đầu mũ phượng rất nặng nhưng tâm tình lại vô cùng nhẹ, nhẹ đến muốn bay lên, hết thấy đều giống như đang mơ, nhin không được vươn tay nhéo thử mặt mình – “A” – Đau, ần, là thật.

Mới đuổi đi lão cha và đám đệ đệ đến nháo động phòng, Triển Tư Hoàn quay đầu lại nhìn thấy một cảnh này không khỏi thấp cười ra tiếng.

Tương Mạt đầu cúi càng thấp hơn.

Triển Tư Hoàn xốc lên khăn hồng, ôn nhu nói: “Đến, uống chén rượu giao bôi nào.” Một bên giúp nó tháo mũ phượng.

Tương Mạt đỏ mặt, cắn cắn môi gật đầu.

Triển Tư Hoàn trong lòng khẽ động, cầm chén rượu một hơi cạn sạch, cúi đầu chụp lên môi Tương Mạt đem rượu đổ qua, Tương Mạt còn chưa nuốt hết cái lưỡi đã đảo qua cọ xát truy đuổi.

Hai người hôn nửa khắc, mặt Tương Mạt đỏ bừng mềm nhũn trong lòng Triển Tư Hoàn, hỏi nhỏ: “Tư Hoàn, người vì sao lấy ta? Không phải chỉ vì không có ta thì ngủ không được đi?”

“Đó là một trong những nguyên nhân.” – Triển tư Hoàn cười nhẹ hai cái, chậm rãi thay nó cởi y phục, bên nói – “Cộng nạn phân ưu không bằng lưỡng vong vu giang hồ, ta ngay từ đầu đã nghĩ thế, nhưng vừa xa người ta mới biết tương tư là như thế nào, dù bao xa ta cũng không thể khống chế, nếu tâm ý đã như vậy có gì ta phải dối lòng...”

“Cho nên người liền trở về nói muốn thành thân với ta?” – Tương Mạt giật mình sửng sốt, mỉm cười – “Phụ thân từng nói với ta, người giống cha, hiện tại xem ra cá tính nói gió là mưa này quả nhiên giống tới tám phần.

“Không giống, ta là lý trí tự vẫn còn cha là nhất thời xúc động, ta gọi là quyết đoán.” – Triển Tư Hoàn cười, đem Tương Mạt áp lên giường – “Tốt lắm, còn chuyện gì nữa không?”

“Việc cuối!” – Cảm giác móng vuốt sói đang ‘du ngoạn’ trên đùi cùng thất lưng, Tương Mạt đỏ mặt kinh hô – “Cho nên nói, người, người cũng thích ta?”

Triển tư Hoàn cười ha ha: “So với thích nhiều nhiều lắm, Tương Mạt.” – Nói rồi hôn lên đôi môi đang mỉm cười.

Trong đại sảnh, không khí phi thường nghiêm trọng.

“Bất hiếu tử a bất hiếu tử!” – Triển Quang Phong mạnh thở dài – “Vậy mọi chuyện trong nhà nhờ các người.” – Nói, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ôm lấy lão bà chạy mất.

“Nguy hiểm! May ta phụ trách khoản giang hồ vô lâm.” – Triển Mộ Liễu vẽ mặt nhàn tản cắn hạt dưa.

Triển Hoài Quân chồm tới nhìn lá thư trong tay song sinh, gật gật đầu.

Chỉ thấy trên thư viết: *Ta quyết định từ hôm nay trở đi phải hảo hảo đối đãi Tương Mạt, không được năm rưỡi chúng ta quyết không về, mọi người bảo trọng.* Ngay cả tên cũng không kịp viết.

Mất thấy song sinh sẽ nổi bão, Triển Hoài Quân ngồi xuống yên lặng châm trà.

Tại nạn a tại nạn, cha quả nhiên là ngọn nguồn tai vạ, có thể mang về một người khiến kẻ nặng lòng với công việc như đại ca cũng cam tâm vứt bỏ, không thể không báo phục a.

“Tại sao ngay cả đại ca cũng học cha a ——- !?” Sau một lúc, trong đại sảnh tuôn ra lời oán hận của đôi song sinh.

[*Hoàn Tương Tư*]

9. Chương 9: Mộ Quân 1

Nói đến nhân tài mới nổi trong võ lâm, không thể không nhắc đến lão nhị và lão tam Triển gia, Triển Mộ Liễu cùng Triển Hoài Quân, tuy mới mười tám tuổi, nhưng vì bọn họ kiệt xuất, chủ yếu là vì lão cha ‘nổi tiếng’, trên giang hồ mới càng thêm nổi danh...

Mẫu thân Triển Mộ Liễu là “Thánh thủ” năm đó Liễu Tổ Tiên, vị nữ y này đi khắp thiên hạ hành y cứu thế như là nhiệm vụ của mình, nhưng Triển mộ Liễu năm mười bốn tuổi xuất đầu đã bá Ngũ Độc giáo chủ làm sư học một thân độc công, cá tính hắc gian tà giả dối, tùy hứng vô chừng, đối với người bất hạnh đặc tội hắc thường ra tay tàn độc, tàn nhẫn vô tình, hơn nữa hắc hỉ nộ vô thường, có danh hào là “Tiểu chỉ vong xuyên”.

Người giang hồ chỉ cần nhắc tới Triển Mộ Liễu liền hạ giọng: “Tiểu chỉ vong xuyên, nhất tẩu bất quy (một đi không trở lại) a!” – Đây là do Triển Mộ Liễu rất thích cười, cười yếu ớt, cười mỉm, cười xán lạn..., chính là hắc một bên cười một bên hạ độc, người như vậy chính là câu hồn sứ giả từ địa ngục, không đụng sẽ vô sự...

Triển Hoài Quân vừa vắn tương phản.

Triển lão tam nhà ta mẫu thân là nữ ma đầu “Nhất kiếm vô ưu” Quân Vô Ưu, vị ma nữ này lấy giết sạch võ lâm chính phái là mục tiêu đời mình, cố tình Triển Hoài Quân mười tuổi xuất đầu lại bá Kiếm thánh làm sư phụ, chẳng những học kiếm pháp còn đem cá tính sư phụ sao chép y nguyên, nghiêm túc chính trực, câu nệ hữu lễ, nếu gặp chuyện bất bình nhất định phải rút kiếm tương trợ, cùng ba sư đệ cùng thế hệ khác được xưng “Tứ quân tử”.

Người trên giang hồ chỉ cần nhắc tới Triển Hoài Quân liền lộ ra ái mộ, “Bạch mai quân tử, nhất thân thanh

lãnh a!” – Đường nhiên Triển Hoài Quân sẽ là mộng lang hoàn mỹ trong lòng nữ nhân các phái nếu nhà hân không quý dị như trong lời nói a....

Nói thật ra, Triển Quang Phong từng hoài nghi vô số lần, hai tiểu tử này xác định là đã nhằm mấu thân, y như cá tính xem đến lão nhị chắc chắn là hài tử của Quân Vô Ưu, lão tam là hài tử Liễu Tổ Tiên a! Nhưng cổ tình lão nhị khi cười rộ lên lại giống Liễu Tổ Tiên như đúc, lão tam lại y như Quân Vô Ưu diễm lệ, cửu nhi cửu chi (lâu dần) Triển Quang Phong liền thỏa hiệp.

Dù sao chỉ là một đại hiệp một ma đầu, dù có đổi mụ mụ thì cũng vẫn là hài tử Triển gia.

Căn cứ theo suy nghĩ của người trong giang hồ, cương trực công chính Triển Hoài Quân cùng tâm thuật bất chính Triển Mộ Liễu xác định là như nước với lửa, bất quá sự thật thường không như mong đợi, hai người họ tình cảm là —— phi thường tốt.

Mấy ngày nữa sẽ đến Trung thu, Triển Hoài Quân trước đó không lâu mới từ sư môn trở về, giờ phút này đang ngồi ở hậu viện nhà mình, ngắm trăng, hưởng đêm thu thanh tĩnh.

Cha cùng phụ thân, đại ca đại tẩu đều không ở nhà, nhị ca đang trên đường trở về, song sinh thì bận đến không thấy mặt trời, cho nên chỉ có Triển Hoài Quân một người lẳng lặng uống rượu, nhưng đối với người lãnh nội như Hoài Quân mà nói, như vậy thanh u lại rất hợp với hân.

Đột nhiên, có một tiểu điều nhi (chim nhỏ) đuôi ngũ sắc bay tới, đảo quanh trên đầu Triển Hoài Quân, phát ra từng đợt tiếng hót thanh thúy dễ nghe.

Triển Hoài Quân hơi hơi đưa tay, bắt đắc dĩ nghĩ, hội dùng tiểu điều như này đưa thư, chỉ có tên bá đạo kia....

Tiểu điều bay xuống, đứng trên tay hân, Triển Hoài Quân vừa thấy quả nhiên trên chân tiểu điều cột một quyển chỉ, nhẹ thở dài lấy xuống xem.

“Hoài quân chúc thu dạ, Tản bộ vịnh thiên lương, Không sơn tùng tử lạc, U nhân ứng vị miên*.” – Chỉ thượng chỉ viết một thủ thơ ngũ ngôn, ngay cả tên cũng không có.

Triển Hoài Quân trầm ngâm nửa ngày, đi thư phòng lấy giấy bút, tiểu điều nhi đứng trên bả vai hân.

Triển Hoài Quân cầm bút, viết ba chữ thật to: “Xem không hiểu” lập tức cuộn hảo cột vào chân tiểu điều, làm cho nó bay đi.

Dưới ánh trăng, Triển Hoài Quân lại tiếp tục thản nhiên uống rượu.

Không quá hai khắc, tiểu điều kia lại trở lại, Triển Hoài Quân “A” một tiếng, chẳng lẽ nhị ca đang ở gần

đây? Dem tiểu điều bắt xuống, chỉ thượng vẫn là một thủ thơ.

Lữ quán vô lương bạn, ngưng tình tự tiểu nhiên. Hàn đăng tư cự sự, đoạn nhận cảnh sầu miên. Viễn mộng quy xâm hiểu, gia thư đáo cách niên. Thương giang hảo yên nguyệt, môn hệ điều ngư thuyền. **

Triển Hoài Quân thăm nghĩ người này ở ngay gần đây, không chịu trở lại còn bày ra lắm trò cái gì? Cầm giấy bút, lại viết xuống ba chữ: Xem không hiểu, lại để tiểu điều bay về.

Cũng không lâu lắm tiểu điều lại trở lại, lần này viết: “Ngân chúc thu quang lãnh họa bình, Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh, Thiên giai dạ sắc lương như thủy, Tọa khán Khiên Ngưu Chúc Nữ tình ***.”

Lần này Triển Hoài Quân lười viết, trực tiếp thả điều nhi.

Qua chốc lát tiểu điều bay về, chỉ thượng viết: “Không nhớ ta sao?”

Triển Hoài Quân hừ lạnh, lấy bút viết “Không!” để tiểu điều bay về.

Tiếp theo hồi âm rất nhanh chớ lại:” Nhưng ta rất nhớ người.”

Triển Hoài Quân thăm nghĩ ghé tởm, chúng ta là huynh đệ, người có cần giống như đang viết cho tình nhân không. Nhưng tính hẩn hay nhường nhịn Triển Mộ Liễu nên thở dài, chung quy viết: “Mau về đi.”

Tiểu điều nhi bay đi chưa đến hai khắc liền có người trèo tường vào, áo đen tóc đen, môi dẫn nụ cười, đúng là Triển Mộ Liễu.

“Ở ngay gần đây cần gì gửi tín?” Triển Hoài Quân thản nhiên nói, một bên thay chính mình rót rượu.

Triển Mộ Liễu cười, ngồi xuống cạnh hẩn, không nói gì cầm lấy chén rượu của Triển Hoài Quân uống cạn, sau đó cười nói: “Rượu ngon.”

“Không phải chuẩn bị cho người.” Triển Hoài Quân liếc hẩn.

Triển Mộ Liễu càng thêm cười xán lạn: “Không biết viết thư phong nhã.”

Triển Hoài Quân hừ một tiếng: “Phiền phức.”

Triển Mộ Liễu nhẹ nhàng cười, cong môi hỏi: “Mấy tháng không gặp, nhớ ta không?”

Triển Hoài Quân mặc danh kỳ diệu liếc hẳn: “Ta không nhớ cha, không nhớ phụ thân, không nhớ đại ca cũng không nhớ lão tứ lão ngũ, ta nhớ người làm chi?”

Triển Mộ Liễn lập tức bày ra biểu tình ủy khuất: “Sao lại đem ta so với bọn họ!”

Triển lão nhị và Triển lão tam từ nhỏ tình tình đã là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, Triển Mộ Liễn yêu cười yêu nháo, Triển Hoài Quân lại ái tình luôn là vẻ lãnh đạm; Triển Mộ Liễn kết giao bằng hữu lập tức xưng huynh gọi đệ, Triển Hoài Quân thủy chung như người xa lạ, thậm chí Triển Mộ Liễn yêu màu đen, Triển Hoài Quân không phải đồ trắng không mặc, tóm lại căn bản là hai thái cực khác nhau.

Hai huynh đệ như vậy tình cảm lại dị thường tốt, có lẽ nguyên nhân chính là do cá tính tương phản, Triển Mộ Liễn đôi khi rất xấu mà Triển Hoài Quân lại bao dung, cho dù vô luận Triển Hoài Quân có bày ra thần sắc lạnh đến cỡ nào thì Triển Mộ Liễn cũng không lui bước, lấy quan hệ tốt đẹp này bảo trì đến lớn.

Đương nhiên với Triển Hoài Quân mà nói, tình huynh đệ như vậy thực đáng giá, bắt quá với Triển Mộ Liễn có phải cũng như vậy hay không lại là chuyện khác....

“Vào nhà đi.” Triển Hoài Quân ý bảo Triển Mộ Liễn đem gì đó trên bàn thu thập, lập tức xoay người trở về phòng.

“Mấy ngày nữa là Trung thu rồi.” Triển Mộ Liễn đuổi kịp cước bộ đệ đệ, mỉm cười nói.

“Ân, đại ca đại tẩu hẳn sẽ ngoan ngoãn trở về, vừa lúc cho lão tứ lão ngũ phun oán khí.” Triển Hoài Quân chậm rãi gật đầu.

Hai người với cá tính vô trách nhiệm này của đại ca có nên hay không quy tội cho lão cha, Triển Hoài Quân ở cửa phòng mình dừng lại, chọn mi: “Ngủ ngon.” Mặc dù là câu khẳng định, song nói ra lại mang theo vài phần nghi vấn.

“Ta nghĩ muốn ngủ chung với người...” Triển Mộ Liễn khom người ôm lấy thắt lưng đối phương, đầu tựa lên vai làm nũng cọt cọt.

Triển Hoài Quân thở dài: “Rốt cuộc ai mới là ca ca?”

“Ta.” – Triển Mộ Liễn cười xán lạn – “Bất quá chỉ là trình tự bị ôm đến thôi, nói không chừng mẫu thân ta là ở gần Triển gia hơn một chút, kỳ thật người mới là ca ca.”

Triển Hoài Quân gật đầu: “Ta cũng hiểu được mình mới là ca ca.” Lập tức nghiêng người cho ai đó vào phòng.

Ngược lại với những gì người trong võ lâm phỏng đoán, Triển Mộ Liễn và Triển Hoài Quân tình cảm chẳng

những rất tốt mà còn tốt đến mức đồng sàng cộng chẩm, không những không cứng ngắc đưa lưng về nhau mà ngủ mà còn trắng đêm trò chuyện đến gần sáng mới ôm lấy nhau ngủ.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, tất nhiên sẽ tạo thành gợn sóng trong chốn võ lâm nhàm chán, dù sao Ma cung hiện không tác quái, hắc đạo cũng yên phận, đại hiệp tùy tiện trên đường cũng gom được một bó to, võ lâm bát quái nhân sĩ đáng thương ‘thất nghiệp’, cho nên việc nhỏ gì mà đã rơi vào tay họ thì cũng từ làng quê lên kinh thành rồi lại chạy về quê, nội dung bát quái, trình độ lưu truyền làm cho người ta không đoán được ra nó bắt đầu từ một chuyện bé tẹo.

Người không thấy, đa đa thiếu thiếu hảo thanh niên tiền đồ là bị mất —— hoặc là cong queo —— ở trong tay bát quái a, chẳng những có thể chứng khẩu thước kim(miệng đời xói chảy vàng), mà còn có thể làm rất nhiều chuyện, đây chính là chỗ kỳ diệu trong giang hồ truyền thuyết.

Chú thích:

* Là bài thơ “**Thu dạ ký Khâu viên ngoại – Vi Ứng Vật**”

Phiên âm:

Dịch thơ:

Hoài quân chúc thu dạ,

Tấn bộ vịnh lương thiên,

Không sơn từng tử lạc,

U nhân ứng vị miên.

Dịch nghĩa (ta chém nha ~ có thể ko hay lắm đâu)

Đêm thu nhớ thương bạn,

Tản bộ ngâm ngày lạnh,

Hạt thông rơi trên đồi,

Người buồn đêm ko ngủ.

**** Là bài “Lữ túc” của Đỗ Mục**

Phiên âm

Dịch thơ:

Lữ quán vô lương bạn

Ngưng tình tự tiêu nhiên

Hàn đăng tư cộ sự

Đoạn nhận cảnh sầu miên

Viễn mộng qui xâm hiểu

Gia thư đáo cách niên

Thương giang hảo yên nguyệt

Môn hệ điều ngư thuyền

Dịch Nghĩa :

Quán trọ không bầu bạn

Tình buồn tự chất sâu

Đền tàn hoài chuyện cũ

Tiếng nhận chen mơ sầu

Viễn mộng về vương sớm

Thư nhà nhận đã lâu

Sông xanh trắng khói tỏa

Ngoài cửa buộc thuyền câu

*** Là “**Thu tịch** (Đỗ Mục,)”

Dịch Thơ :

Ngân chúc thu quang lãnh họa bình,

Khinh la tiểu phiến phác lưu huỳnh,

Thiên giai dạ sắc lương như thủy,

Tọa khán khiên ngư chức nữ tình.

Dịch Nghĩa:

Vách họa màu thu loang loáng bạc

Quạt xua đom đóm lập lòe bay

Màn đêm sương phủ trời man mác

Ngư Chức sao khuya lấp lánh đầy

10. Chương 10: Mộ Quân 2

Đêm Trung thu, trăng tròn người đoàn viên, đại sảnh Triển gia mọi người tề tựu đông đủ, không khí náo nhiệt.... Nếu xem nhẹ hình ảnh song sinh cùng lời răn dạy đại ca, quả thật rất có không khí mừng năm mới..... Nhưng tối nay nếu nói là vui sướng không bằng nói là sát khí ngút trời...

Nhưng tục ngữ nói rất hay, gừng càng già càng cay, tuy chỉ hơn bọn đệ đệ một tuổi nhưng Triển Tư Hoàn vẫn thể hiện khí phách gấp loạn không nguy của đại ca, đối với uy hiếp cùng dụ dỗ, oán giận cùng khóc lóc của song sinh làm như không thấy, ngược lại là mềm lòng khi thấy Tương Mạt liên tục giải thích.

Triển lão gia gia đối với tranh cãi của tôn tử làm như không thấy, hoặc là do lão đã quá quen nên không muốn can thiệp, mặc cho ai cai quản gia nghiệp chỉ cần không lụn bại là được rồi, tuy là còn một khoảng nữa lão mới tới tuổi nghỉ ngơi an hưởng tuổi già, nhưng chẳng lẽ lại không hưởng phúc mà theo chân lũ nhỏ nháo loạn ? Kia lão không bị tức chết mới là lạ, vẫn là thả nó đi đi.

Ngay tại thời điểm Triển gia gia đang vì tính nhẩn nại cực lớn của mình mà đặc ý thì Triển Quang Phong bỗng nhiên đứng dậy, thanh thanh yết hầu ý bảo mọi người chú ý.

Bởi vì có uống chút rượu nên tâm tình lão gia gia tốt lắm, chuông cảnh báo nguy hiểm trong lòng lão gia gia không dùng được, bất quá nếu có cảnh báo cũng có tác dụng gì, lão cũng sẽ không đa tâm như vậy đâu.

“Mọi người ta có việc rất quan trọng muốn thông báo.” Triển Quang Phong lộ ra biểu tình tương đối đứng đắn.

“Có chuyện gì?” Mọi người nhất trí nhìn Tả Tể Nguyệt. (mất mặt, cực kỳ mất mặt, Phong ca, em thật mất mặt thay anh!)

“Đúng vậy, có chuyện gì?” Đối với thói quen nói không suy nghĩ của lão công nhà mình Tả Tể Nguyệt cũng lộ biểu tình khó hiểu, bất quá ở đây hoàn toàn không có ai khấn trương, bởi định nghĩa vấn đề nghiêm trọng với Triển Quang Phong cùng người bình thường hoàn toàn không phải một loại, nếu hắn nói là chuyện nghiêm trọng thì chín phần cả chín chỉ là lông gà vỏ tỏi.

Triển Quang Phong lại thanh thanh yết hầu, đứng đắn nói: “Lần này ta và phụ thân các người đi ra nước ngoài...”

Mọi người trầm nghĩ: Hai người ra nước ngoài làm gì a? Chạy cũng quá xa đi? Chẳng lẽ lần này chộc tới người nước ngoài?

Triển Quang Phong không biết sợ hãi trong lòng bọn nhỏ, nói tiếp: “Có một thầy tướng coi bói cho chúng ta, nói Triển gia chúng ta năm nay nhất định đại họa lâm đầu!”

Mọi người không nói gì, nghĩ thầm: người bình thường không tin thầy tướng, sao bây giờ lại tin a? Chẳng lẽ thầy tướng nước ngoài nói chuẩn hơn?

Tả Tể Nguyệt ngạc nhiên nói: “Quang Phong, người cùng ông thầy tướng kia... không phải vì ngôn ngữ không thông mà khoa chân múa tay cả nửa ngày sao?”

Trong đại sảnh xuất hiện một loại trầm mặc quỷ dị.

Sau một lúc lâu, Triển Tư Hoàn ôm thê tử ôn nhu nói: “Tướng Mạt, tối nay ánh trăng rất đẹp, chúng ta ra sân sau tản bộ đi?”

Triển Mộ Liêu nằm úp sấp trên người Triển Hoài Quân ai ai kêu: “Ta say rồi! Đi, chúng ta trở về phòng ngủ đi, ta đau đầu a!”

Lão tứ lão ngũ cùng nhau chỉ ra ngoài cửa sổ cười ha ha: “Mọi người mau nhìn! Hằng Nga từ trên mặt

trăng bay xuống kia!”

“Mấy tên tiểu quỷ các người câm miệng cho ta!” Triễn Quang Phong tức giận vỗ bàn: “Vừa mới bắt đầu đích thực là có chút ngôn ngữ không thông... Ai nha, sau đó ta liền hiểu thôi! Cho nên ta nói lần này là sự thực, Triễn gia sắp gặp phiền toái!”

Triễn Tư Hoàn phủ trán: “Cha, người hay mang lại phiền toái cho Triễn gia nhất, chính là cha!!”

Tương Mạt cười khẽ vài tiếng.

Song sinh ai oán gật đầu, rưng rưng nước mắt: “Chỉ cần cha gì cũng không làm, ngày của chúng ta thật sự TỐT!”

Triễn Mộ Liễu nắm bả vai tam đệ, cười hì hì: “Đến, chúng ta đặt cược xem cha lần này sẽ đá bao nhiêu người xuống nước?”

Triễn Hoài Quân lạnh mặt: “Ta chưa bao giờ đánh bạc, bắt quá lần nào cha chẳng đem cả nhà đá xuống nước chứ?”

Triễn Quang Phong ủy khuất nói: “Mấy tiểu tử các người lớn lên thật không dễ thương chút nào! Ta đây lần này thật sự là vì tương lai Triễn gia a!”

Lão gia gia bắt đầu nói: “Hài tử rõ ràng là do ta và nương người nuôi lớn, người nói vậy căn bản là không thấy bộ dáng đáng yêu của chúng thôi...” Thân là trưởng bối trong nhà, mắt thấy một đám nhỏ lại muốn tranh cãi, lão gia gia đành phải lãnh trách nhiệm hòa giải, hỏi: “Vậy người nói, phải làm sao mới giải quyết được tai họa?”

Triễn Quang Phong nghe được lập tức đắc ý đứng lên, vui vẻ nói: “Cha, người hỏi đúng người rồi, ta từ khi nghe thầy tướng kia nói xong liền ngày suy đêm nghĩ, rốt cuộc làm sao mới giải quyết được a, sau đến khi tham gia nghi lễ kết hôn của bộ tộc đó mới nghĩ ra biện pháp!”

Triễn gia lão đại nhìn bốn đệ đệ đang đóng băng, cong môi cười hỏi: “Không phải là....”

“Đúng vậy!” Triễn Quang Phong chống nạnh cười to: “Chính là — xung hỉ!”

Trong đại sảnh lại xuất hiện bầu không khí trầm mặc quỷ dị.

Sau một lúc, Triễn Hoài Quân chậm rãi chỉ ngoài cửa sổ: “Nhị ca, người xem, thỏ ngọc trên cung trăng đang đảo được....”

“Thật sự a!” Triễn Mộ Liễu cảm khái gật đầu: “Kia người bên cạnh lấy búa chính là Ngô Cương?”

“Trung thu vui vẻ, mọi người đi nghỉ sớm một chút!” Triễn Niệm Linh đứng dậy.

“Hai huynh đệ ta đi trước mộng Hằng Nga a!” Triễn Niệm Hoa đứng dậy theo.

“Mấy tên tiểu quỷ các người không được nói sang chuyện khác!” Triễn Quang Phong đập bàn: “Chẳng lẽ các người không quan tâm sự hưng suy của Triễn gia?”

Triễn Mộ Liễu ngoáy ngoáy lỗ tai, cười xấu xa: “Mọi người, bảo chúng ta không để ý hưng suy của Triễn gia có phải là lão cha xưa nay chưa từng để ý hưng suy của Triễn gia?”

“Cha à, người nghĩ thông suốt là được rồi!” Song sinh cùng ngáp một cái, Triễn Niệm Linh nhàm chán nói: “Nhưng là làm phiền cha không cần dùng phương pháp này biểu đạt tình yêu của cha đối với triễn gia a!” – Triễn Niệm Hoa gục xuống bàn: “Lời này thực vô ích, ta ngủ.”

“Cha,” Triễn Hoài Quân thở dài, bất đắc dĩ nói: “Cha biết rõ, nếu cưới một người mình không yêu sẽ có hậu quả gì, cha bỗng nhiên muốn xung hỉ, thật kêu huynh đệ chúng ta bốn người đi đâu tìm lão bà đến?”

“Cũng phải.” Triễn Quang Phong nhướng mày: “Cũng không thể vig hưng suy của Triễn gia mà bắt các người lấy loạn...”

Mọi người thăm nghĩ cha lần này cuối cùng cũng nghe lời khuyên, đang muốn thở phào một hơi, Triễn Quang Phong lại linh quang chợt lóe, vui vẻ nói: “Vậy nhóm các người liền làm bộ lấy là được, cũng không phải thành thân thật, làm bộ thôi, vậy là được đi?”

Tả tể Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Quang Phong, ngay cả ta cũng muốn khuyên người đừng làm rộn... Nếu chính là làm bộ, chẳng lẽ vừa thú xong liền hừ người ta về nhà? Như vậy có cô nương nhà nào muốn đem hủy thanh danh của mình mà tiến vào Triễn gia?”

Triễn Quang Phong ai cũng không sợ chỉ sợ mỗi Tả Tể Nguyệt, bị lão bà trách cứ nhất thời ủy khuất gục đầu xuống bàn.

“Hảo, việc này xem như hủy bỏ, các con muốn đi ngắm trăng thì đi ngắm trăng, muốn ngủ mau về ngủ.” Tả Tể Nguyệt ôn hòa cười khoát tay.

“Từ từ!” Triễn Quang Phong kéo tay áo lão bà ủy khuất hỏi: “Vậy hưng suy của Triễn gia thì sao đây? Đây sinh ý thật ra có làm sao ta mặc kệ, chính là người đã vào Triễn gia, là người Triễn gia, an nguy của người ta không thể mặc kệ được!”

Tả Tể Nguyệt nghe ra hần là vì mình, nhất thời mềm lòng, ôn nhu sờ đầu hần.

Triển Quang Phong thấy thái độ của hần có vẻ xiêu xiêu, lập tức hoa tâm nộ phóng, đắc ý nói với các con: “Ta biết rồi! Các ngươi lo lắng hủy đi danh tiết cô nương nhà người ta, vậy lấy nam nhân được rồi! Đây tổng không còn vấn đề đi?!”

Tả Tễ Nguyệt cứng đờ lộ vẻ dở khóc dở cười.

“Dù sao kết hôn cũng không phải việc của ta, cảm tạ ông trời!” (a kết hôn ời còn nói ờ_ó) Triển Tư Hoàn trở mình xem thường, nhìn bốn đệ đệ đang kinh ngạc vỗ vỗ ngực.

“Cha!!! Người điên rồi phải không?” Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa không biết nên khóc hay nên cười, lắc lắc đầu, người trước nói: “Liên vì căn bản không biết có ảnh hưởng tới an nguy của phụ thân.....” – người sau tiếp nói – “Người thê nô như cha lại bắt chúng ta biết thành đoạn tụ...” – Hai người cùng thở dài: “Còn có..thiên lý không a!”

“Như vậy tốt lắm!” Triển Mộ Liễu cười cười, nắm lấy bả vai Triển Hoài Quân: “Nếu cha gấp như vậy, so với không biết đi đâu tìm tân nương, ta cưới Hoài Quân là được!”

Triển Hoài Quân biết hần nói giỡn, mà cha tất đã đồng ý nên gật đầu hòa theo: “Đúng vậy a, lấy ngoại nhân không bằng lấy trong nhà, tránh được phiền toái.” (một câu thôi: ngu! cha anh hèm phải người bình thường mờ sao có thể nghĩ theo lối bình thường được!)

Không ngờ Triển Quang Phong hơi suy nghĩ một chút cười nói: “Không tồi, không tồi, quả nhiên là con ta, chủ ý thật tốt, cứ quyết định vậy đi!” (thấy chưa! ờ..ó)

Đương sự hai người nhất thời choáng váng.

Tả tễ Nguyệt nín cười nói: “Quanh Phong, ngươi hay nói giỡn?”

Triển Quang Phong nghiêm túc nói: “An nguy của ngươi sao lại nói giỡn được, đương nhiên là thật! Mộ Liễu, ngươi mau rước Hoài Quân vào nhà đi!”

Trong đại sảnh lại xuất hiện trầm mặc quỷ dị.

Sau một lúc, Triển Mộ Liễu ôm bả vai tam đệ, cuồng tiếu: “Hảo, lấy liền lấy, thiên hạ chỉ có chuyện Triển Mộ Liễu ta không làm chứ không có chuyện Triển Mộ Liễu ta không dám làm!” (có chí khí! thê nô là phải như vậy vợ mới yêu!!)

Triển Hoài Quân thầm nghĩ người dám nhưng ta không dám, song vừa rồi hần đã đồng ý, xưa nay hần là người nói được làm được, cái lời hứa vẫn vợ dự định chắc chắn không thành kia lại thành sự thật, danh tiết cùng lời hứa khiến hần tiến thoái lưỡng nan, nhưng chính là lại không thể nói “không”.

Song sinh liếc mắt nhìn, đồng loạt cười đến bò lăn ra bàn.

Triển Tư Hoàn thở dài, ôm Tương Mạt: “Chúng ta vẫn là nên đi ngắm trăng hơn.”

Tả Tễ Nguyệt đen mặt rên rỉ: “An nguy của Triển gia thế nào ta không biết, nhưng thanh danh chắc chắn bị hủy...”

Triển Quang Phong vô tội nói: “Dù sao thanh danh Triển gia không phải rất nổi sao?”

Triển gia gia mắt trắng trợn tròn, hôn mê, Triển gia mẫu lau lệ nói: “Bạn già a, người không nên bỏ ta một mình a.”

Cứ như vậy, sau đêm Trung thu, cũng không biết là từ đâu truyền ra tiếng gió, tóm lại giang hồ sôi trào.

Triển gia, không hổ là bát quái thế gia độc bộ vô lâm, thiên hạ đệ nhất!

11. Chương 11: Mộ Quân 3

Triển Mộ Liễu có một bí mật.

Người giống như Triển Mộ Liễu, kẻ làm việc luôn tự tin, hành xử phân theo cảm tính yêu ghét của bản thân mà không để ý tới ánh mắt người đời, vốn là không có bí mật gì đáng nói, nhưng hắn từ khi biết được tâm tư của mình liền quyết định phải vĩnh viễn giấu đi bí mật này, không để bất luận kẻ nào phát giác.

Hắn chưa bao giờ để ý ánh mắt của bất luận kẻ nào, bị người khác e ngại hay hận, hắn vẫn có thể tự tại mà sống, chỉ là người kia – người hắn để ý, cho dù chỉ là một ánh mắt hơi chút lãnh đạm cũng khiến hắn thống khổ, cho nên hắn chưa bao giờ đem bí mật khai nói ra miệng, chưa bao giờ đối người kia nói lời yêu.

Thân đệ đệ của hắn – Triển Hoài Quân.

Ngay từ đầu, trong năm huynh đệ họ thân nhất, cho dù là bá sư học nghệ cũng thường xuyên lui tới. Cảm tình tốt cuộc là từ khi nào biến đổi, Triển mộ Liễu không nhớ, khi hắn phát hiện ra, ánh mắt của hắn đã không ngừng truy đuổi theo hình bóng đối phương, hy vọng ánh mắt đối phương đều đặt trên người mình. Tình thân, không biết là từ khi nào, bị cái gì sở luyện mà vạn vạn biến thành tình yêu độc chiếm.

Nhưng người hắn yêu kia chắc sẽ không thương hắn, bởi người kia để ý đến lễ giáo cùng Đạo nho chính tông (này nói đơn giản là theo luân lý ngũ thường, không được loạn luân!), ở dưới lời răn dạy của thánh hiền sao có thể cùng thân ca ca có gì đó?

Hắn sớm biết, tình cảm này sẽ vô tận mà chết, cho nên ngay từ đầu liền lựa chọn không nói.

Một Triển Mộ Liễu không đem bất cứ cái gì để vào mắt, luôn tự do tự tại; một Triển Mộ Liễu vốn miệt thị lễ giáo Đạo nho, ngay từ đầu đã lựa chọn im lặng cất giấu để giữ lấy tín niệm của ái nhân.

Khiến cho Triển Hoài Quân tin tưởng vào mình, hắn cả đời có thể làm một người huynh trưởng tuy không tròn bổn phận nhưng lại đủ tư cách.

Nhưng mà, quyết tâm như vậy lại....

“Chết tiết, chúng ta thế mà thật sự thành thân!” Triển Hoài Quân quào hỉ khần, biểu tình phi thường khó coi.

Bắt đầu từ sáng sớm bị Triển Quang Phong kéo dậy mặc hỉ phục, hắn chính là một biểu tình này, song Triển Hoài Quân cũng còn cảm thấy may mắn vì mặc hỉ phục tân nương, như vậy hắn không cần phải đối mặt với tân khách đầy mặt quý dị, đương nhiên loại may mắn này chẳng qua cũng chỉ là hắn trong khổ tìm vui thôi.

“Đừng tức giận.” Triển Mộ Liễu cười cười, biểu tình tuy rằng so với đệ đệ bớt khó coi hơn nhưng chính là trắng bệch, đặc biệt là khi mặc hỉ phục tân lang đỏ thắm, cái loại trắng bệch này đặc biệt rõ ràng: “Uống chén rượu đi, chúng ta sớm nghỉ ngơi.”

“Ta sau này sao có thể yên ổn sống trong giang hồ...” Quảng mỗ phượng, Triển Hoài Quân dấu mặt lui trên giường: “Đáng chết, ta thật sự ngay cả tâm muốn chết đều có....”

Nếu không phải Triển Quang Phong lần này dị thường kiên quyết, ngay cả Tả Tể Nguyệt khuyên bảo cũng không ăn thua, ngay giữa buổi lễ liền nhốt bọn hắn lại, mà hắn đánh không lại cha mình, hắn nhất định sẽ chạy trốn. Hắn không rõ Mộ Liễu vì sao không trốn, bọn họ từ nhỏ tình cảm thân mật, hắn nhìn ra tuy ngoài miệng Mộ Liễu tươi cười nhưng trong mắt là mê mang do dự, còn có cả bất an cùng sợ hãi, một khi như vậy tại sao không trốn? Hai người bọn họ cùng nhau liên thủ cố gắng có thể chạy thoát khỏi tay Triển Quang Phong.

Triển Hoài Quân tự xưng cả đời chính trực, đối nhân xử thế hoàn mỹ không tỳ vết, hiện giờ lại cùng thân ca ca... khó trách hắn cảm thấy được sống không bằng chết.

Cái loại sống không bằng chết của Triển Mộ Liễu lại khác, nói thực ra khi biết mình cùng người trong lòng thành thân hắn xác thực tồn tại một tia hy vọng, một tia mong chờ, nhưng dù sao Triển Hoài Quân vẫn không có khả năng nhận loại hành vi vi phạm luân thường, mấy ngày qua nhìn thái độ kháng cự chán ghét của Triển Hoài Quân hắn hầu như hoàn toàn hết hy vọng.

Hắn biết Triển Hoài Quân không ghét hắn, nhưng cũng không phải là thích, nếu hắn vĩnh viễn không chiếm được hắn thà rằng im lặng, so với mất đi toàn bộ hắn thà rằng giữ lại một chút.

Triển Hoài Quân đứng dậy, cởi hỷ y, chỉ chừa lại trung y, sau đó ngồi vào bên cạnh bàn một hơi uống cạn rượu Triển mộ Liễu rót, thở dài: “So với ta, người càng khó chịu mấy ánh mắt kia đi?”

Triển Mộ Liễu cười cười tiêu sái: “Kia có là gì? Ta phóng hỏa giết người cướp của không chuyện ác nào không làm, người trong giang hồ vốn cũng không xem ta là người lương thiện, hận không thể một kiếm chém chết ta, ánh mắt khó coi tới đâu ta cũng đều đã nhìn qua, người không cần thay ta lo lắng.”

Triển Hoài Quân lại châm chén rượu, bất đắc dĩ hỏi: “Kế tiếp phải làm gì cho phải? Chẳng lẽ chúng ta liền trốn trong nhà một năm? Đợi tai họa của Triển gia qua đi, người viết phong thư bỏ ta?” Hắn bình thường ít nói giỡn, giờ phút này hiển nhiên là khí cực, mà chính hắn nói xong cũng thấy vạ phần buồn cười, khóe miệng câu ra độ cung lạnh lùng.

Triển Mộ Liễu trong lòng chua xót, cũng đem rượu trong chén uống cạn, mỉm cười nói: “Tuy rằng làm như thế nhìn như thực nhất gan, nhưng chỉ sợ cũng còn cách đó, nếu ra ngoài lang thang giang hồ còn không biết bị bao người nhìn ngó, cha a, chúng ta bí mật kết hôn thì thôi đi, hắn lại chiêu cáo thiên hạ biến chúng ta thành nửa bước khó đi...”

Hai người đều không nói gì, yên lặng tự ẩm, trong phòng đỏ đèn chói mắt nhưng không khí lại giống một lễ tang, không phải bi thương mà là nặng nề. Cái loại không khí này thực châm chọc.

“Chỉ có thể như thế.....” Sau một lúc lâu, Triển Hoài Quân ôm trán mà kêu ca: “Chỉ có thể như thế, một năm tới chúng ta tận lực không ra khỏi cửa, giúp đại ca xử lý một chút thương vụ, lão tứ và lão ngũ hắn cũng sẽ thoải mái một chút.”

Triển Mộ Liễu và Triển Hoài Quân mặc dù ở Triển gia nhưng lại phụ trách về mảng võ lâm, ‘nhờ’ có một người cha vô trách nhiệm mà hai tử Triển gia từ nhỏ đã chịu mười hạng giáo dục toàn năng, chính là Triển Hoài Quân quá ngay thẳng, Triển Mộ Liễu lại tà nịnh, bất lợi vào thương trường nên phụ trách mảng mình tối am hiểu, nếu không kỳ thật hai tử Triển gia năm người không gì không biết.

Hai người một bên ‘hưởng thụ’ không khí tân hôn, một bên uống rượu, hơn nữa Triển Hoài Quân tâm tình buồn bực nên uống rất nhiều, Triển Mộ Liễu cũng uống nhiều hơn so với bình thường. Thật lâu sau, Triển Hoài Quân đầu tiên chậm rãi đặt chén rượu xuống, nỉ non: “Quái, nhị ca, người có thấy nóng không?”

“Nóng?” Triển mộ liễu nhú mi, thử vận chân khí, lập tức cảm thấy quả thật có cỗ nhiệt lưu chậm rãi dâng trào – từ tiểu phúc (bụng dưới)?! Hắn biến sắc quăng chén rượu: “Nguy rồi, rượu này có vấn đề!”

“Này — “Triển Hoài Quân đứng dậy, nhoáng lên một cái lại ngồi trở lại ghế dựa, mặt đỏ lên nói: “Không được, công lực bị khóa —— “

Triển Mộ Liễu đồng thời cảm thấy chân khí dần không thể vận hành rồi ngưng trệ, hắn có nhiều kẻ thù, hằng ngày đối thực vật rất cẩn thận, lại am hiểu sử độc, có thể nói là chưa bao giờ trúng ám sát, giờ phút này lại bởi vì đang ở nhà, hơn nữa tâm tình buồn bực, nên sơ suất, quả thực tức giận đến hộc máu, song càng kỳ quái chính là, ai đối bọn họ kẻ đơn? *chỉ chỉ* là Triển...ưm!! (bị lừa đi)

Triển Hoài Quân không ngừng thở gấp, vươn tay cởi áo: “Đáng chết, tên hỗn đản nào hạ được...”

“Không xong..” Triển Mộ Liễu sắc mặt cũng bắt đầu phiếm hồng – “Không xong, này giống như không phải xuân được bình thường..... Này giống như ‘Túy đoàn tụ’....”

“Túy đoàn tụ?!” Triển Hoài Quân sắc mặt trắng bệch.

Túy đoàn tụ không phải loại xuân được đáng sợ, nhưng nếu thêm vào trong rượu thì lại khác, được lực của nó không mạnh, là dựa vào rượu mà phát huy, cho nên với người có tính kháng độc được xuân được cao ngược lại sẽ trúng chiêu.

Hai người liếc nhau một cái, đồng thời cảm thấy buồn cười tới tuyệt vọng.

“Rốt cuộc là tên hỗn đản nào hạ được!?” Tiếng kêu rên vang vọng tận phòng.

Nghe nói không ai có thể kháng cự ‘Túy đoàn tụ’, nghe nói ‘Túy đoàn tụ’ với thân thể không có hại, nghe nói nó cần bản cũng không khó giải, lại nghe nói, không có xuân được khó giải, bởi vì trên thực tế chỉ có một loại biện pháp giải xuân được. (là r*** ;)))

Thế là, không biết do vị nhân sĩ thiếu đạo đức nào hãm hại, trận hôn nhân này chẳng biết tại sao lại trở nên hữu danh hữu thực.

12. Chương 12: Mộ Quân 4

“Người.... Người hảo hảo nghỉ ngơi...” Triển Mộ Liễu xấu hổ đứng dậy: “Ta, ta đi hỏi xem là ai làm ‘chuyện tốt’ này một chút....”

Triển Hoài Quân đem mình vùi vào trong chăn, đến liếc một cái cũng không thèm nhìn hân.

Triển Mộ Liễu không biết làm sao, hân mặc dù bình thường tự xưng ma đầu gian ác nhưng thực chất tận xương cốt đều không phải tên đại gian đại ác gì. Hân đối Triển Hoài Quân mặc dù có ý có dục vọng nhưng chưa bao giờ nghĩ chân chính có được đối phương, không nghĩ tới chỉ trong một đêm đến thành thân cũng hoàn, giường cũng đã lên, nếu hai người có cột trụ tình yêu thì thôi, cố tình cả hai lại là tình huynh đệ....

Triển Mộ Liễu cúi đầu thở dài, đẩy cửa mà ra.

Xác nhận cửa đã đóng, Triển Hoài Quân chậm rãi ngồi dậy, trầm mặc nhìn một phòng lạnh lẽo.

Hỉ phục cùng chần hồng rơi tán loạn trên đất, trên bàn ngã nghiêng chén rượu còn đọng, một mảnh hỗn loạn.

Triển Hoài Quân chậm rãi xuống giường, tới bên gương đồng, nhìn tới thân thể trần ngập dầu ả kích tình, đỏ mặt xoay người trở lại giường, đem thân thể toan đau giấu dưới chăn bông.

Triển Mộ Liễu như cuồng phong quét vào phòng Triển Tư Hoàn, mặt xanh mét: “Là ai làm?”

Triển Tư Hoàn mỉm cười khê buông lỏng tay, hôn trán Tương Mạt ôn nhu nói: “Người ra ngoài trước, ta cùng tân lang có chuyện muốn nói.”

Tương Mạt lo lắng nhìn trượng phu, lại nhìn tới Triển Mộ Liễu khí thế mười phần, bất đắc dĩ gật đầu: “Ta đi tìm phụ thân, hai người chậm rãi nói.”

Chờ thê tử đi, Triển Tư Hoàn liền mỉm cười: “Ta biết người nhất định muốn tới hỏi chuyện hạ được, đúng không?”

“Đúng.” – Triển Mộ Liễu sắc mặt khó coi: “Không nên là cha đi? Hắn trước nói giả kết hôn là được, sao có thể hạ được được!”

“Nói là cha, không bằng nói tất cả mọi người đều có phần.” Triển tư Hoàn khí định thần nhàn nói.

Triển Mộ Liễu kinh ngạc trừng lớn mắt: “Người nói gì!? Tất cả mọi người đều có phần?!”

“Cũng không thể nói là tất cả mọi người, chỉ có người, gia gia, nãi nãi cùng phụ thân, Tương Mạt không biết.” – Triển Tư Hoàn vẫn thực là thông dong: “Cha một người thì có thể làm nên cái gì? (ta lại dành 1’ bi ai cho anh) Ta nói cho người biết, người cơ hồ có thể là bách độc bất xâm, xuân dược bình thường không làm gì được người, cho nên đề nghị dùng ‘Tú đoàn tụ’ là ta, đem dược thu tới tay là cha, lão tứ lão ngũ phụ trách thu phục phụ thân, làm cho tất cả thấy đều không có gì bất thường.”

Triển Mộ Liễu khiếp sợ lắc đầu.

Triển Tư Hoàn nói tiếp: “Bình thường khi phu thê động phòng, đơn giản uống chén rượu giao bôi sẽ đi ngủ, nhưng người tâm tình buồn bực, tất nhiên buồn đau đầu ả (= uống rượu tiêu sầu), ta hạ dược không nhiều nên người tuyệt đối không phát hiện, nhưng dược tính trong rượu càng uống nhiều dược tính càng mạnh.... Xem ra ta sự đoán không sai, hiện tại ta bắt đầu bội phục mình thân cơ diệu toán (định việc như thần).”

“Tại sao phải làm loại chuyện này?!” – Triển Mộ Liễu thất thanh kêu to: “Chẳng lẽ người cùng lão tứ lão ngũ tin cái chuyện xung hỉ này của cha?”

Triển Tư Hoàn âm thầm cười: “Nhị đệ, người cho rằng tình ý người đối lão tam rõ ràng như vậy chúng ta nhìn không ra?”

Triển Mộ Liễu hơi chấn động: “Người nói gì...”

“Chúng ta là đang giúp người.” Triển Tư Hoàn nhún vai.

“Đừng nói giỡn.” – Triển Mộ Liễu gầm nhẹ, một quyền đánh vào tường: “Ta thừa nhận ta đối hần hữu tình, cũng muốn hần, nhưng là không dùng loại phương pháp này! Các người vì sao không nghĩ hần nếu biết sẽ hận ta ra sao! Từ sáng nay hần đã không thèm nhìn ta một cái! Các người vì sao không suy nghĩ, lấy cá tính của ta sao lại trù trừ không làm từ trước? Bởi vì ta không muốn tổn thương hần! Đây là loạn luân a! Là loạn luân! Hoài Quân cần thủ lễ giáo, hiện làm ra cái loại chuyện này, các người làm sao cho hần sống sót!? Giúp ta? Đúng ra là bức tử hai chúng ta a!?”

“Bình tĩnh một chút Mộ Liễu.” – Triển Tư Hoàn hạ mắt cười: “Quan tâm dễ loạn, trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, lời này dùng để hình dung người thật không sai.”

Triển Mộ Liễu hít sâu ép buộc mình bình tĩnh: “Người là nói còn có nội tình?”

“Nhị đệ, ta hiện tại so với lúc trước càng xác định người quả nhiên là hài tử của Y tiên.” – Triển Tư Hoàn vỗ tay cười to: “Bình tĩnh một chút, người từ đầu ngấm lại, có cái gì không thích hợp?”

“Từ đâu?” Triển Mộ Liễu nhíu mi, bắt đầu ngấm lại —— “Cha cùng phụ thân từ tái ngoại trở về, bỗng nhiên nói cái gì Triển gia đại họa lâm đầu cần xung hỉ, chẳng lẽ từ đó liền không thích hợp? Nhưng cha luôn nói gió là mưa, tuy rằng phụ thân khuyển vô dụng nhưng hần ngẫu nhiên kiên trì cũng không lạ...”

“Rồi mới?” Triển Tư Hoàn mỉm cười hỏi.

“Ta giỡn là cùng Hoài Quân kết hôn, Hoài Quân đáp ứng...” – Triển Mộ Liễu sắc mặt hơi trắng bệch: “Hần đáp ứng quả thật kỳ quái, chính là này lại xảy ra chuyện gì? Hần biết đó là vui đùa, hần tuy rằng nghiêm túc nhưng ngẫu nhiên phụ họa ta vui đùa cũng làm sao...”

“Rồi mới?” – Triển Tư Hoàn lại cười cười – “Ta giúp người nói luôn, rồi sau đó cha thế nhưng lại đáp ứng hôn sự chẳng biết tại sao này, cha tuy rằng thiếu đứng đắn nhưng cũng không có khác người tới mức đồng ý cho hài tử của mình thành thân với nhau, mà trong đó lại có một cái nổi tiếng quân tử Triển Hoài Quân, phải không?”

Đáp án miêu tả sinh động, Triển Mộ Liễu chấn động nột nột nói: “Cha nhốt chúng ta một tháng, Hoài Quân ý đồ xông trận mấy lần, ta do dự không hề động... Rồi chúng ta kết hôn..... Tối qua là đêm động phòng, cùng trúng xuân được, cho nên có phu thê chi lễ...”

Triển Tư Hoàn chống cằm cười: “Lấy cá tính Hoài Quân, sáng nay thức dậy nên tự sát, mặc kệ làm sao

hắn chính là cùng thân ca ca lên giường —— ác, kỳ thật từ lúc bị nhốt hắn nên tự sát, tái nói tới trước, kỳ thật từ khi cha quyết định hôn sự này tới nay cho dù Hoài Quân có làm sao cũng không có khả năng đáp ứng hôn sự tấn hỷ thanh danh này, mà nếu hắn kiên trì không đồng ý cha há có thể bắt buộc hắn?”

“Người là nói —— “ Triển Mộ Liễu khê lắc đầu, thần tình không dám tin.

“Vừa nãy ta nói không biết chuyện có ai? Ta tính một chút a...” Triển Tư Hoàn giả ý suy tư: “Người, gia gia, nãi nãi, phụ thân, Tương Mạt... Ta có tính thiếu sao? Hắn là không có.”

Triển Mộ Liễu thở sâu, cười gượng: “Không phải đâu? Người là nói, Hoài Quân là biết?”

“Ta không chỉ là biết.” – Cửa phòng bị đẩy ra, Triển Hoài Quân một thân hồng sam chậm rãi bước vào, theo sau là song sinh đang cười hì hì.

Triển Mộ Liễu sợ tới mức không dám hé răng.

“Không chỉ là biết!” – Song sinh bá vai nhau nói: “Hài tử của nữ ma đầu quả nhiên cũng là ma đầu! Nhị ca, người chỉ đạo chính là tam ca a!”

Triển Mộ Liễu nhẹ hút ngụm lãnh khí, nhìn về mặt bình thần Triển Hoài Quân: “Tại sao...? Ta nghĩ đến —— “

“Người cho là?” – Triển Hoài Quân ảm đạm cười: “Người cho là Bạch mai quân tử Triển Hoài Quân chưa cùng ca ca tác phong tà phái tuyệt giao là bởi vì chúng ta là huynh đệ; người cho rằng chúng ta phân biệt hắc bạch lưỡng sư mà vẫn thường xuyên gặp nhau là vì ta nhớ tình huynh đệ; người cho rằng mỗi đêm cùng ta ngủ chung giường, trộm ôm ta hôn ta, ta sẽ không có cảm giác; người cho là ánh mắt thâm tình của người ngẫu nhiên lộ vẻ bi thương ai nhìn cũng thấy mà ta lại như mù; người nghĩ rằng ta dung túng người bám ta tuyệt không có khả năng vì ta đối người có chuyện?”

Triển Mộ Liễu ôm trán, đến bên ghế dựa ngồi xuống: “Điều này sao có thể.... Ta là mộng xuân chưa tỉnh đi....”

Triển Hoài Quân lộ ra biểu tình bất đắc dĩ: “Mộ Liễu, ta không muốn kết hôn ai có thể bức ta? Người ngoài mặt không chuyện xấu nào không làm, nhưng trong xương cốt lại là chính nhân quân tử, ta vài lần nghĩ muốn dẫn người thổ lộ, người lại thủy chung không muốn, trì hoãn ngu ngơ, ta nghĩ trước nghĩ sau cho dù ta thật sự ngã bài với người người cũng sẽ cho rằng là ta thương hại người, thực phiền não. Chính là vừa vặn lão cha viết thư cho ta, thuận miệng nói ra đêm Trung thu muốn xung hỉ, ta liền thuận lý thành chương, một chiêu bức hôn này chính là ta nguyện ý gả cho người, chính là tại đêm động phòng người lại không biết nắm lấy!”

“Cho nên ‘Túy đoàn tụ’....” Triển Mộ Liễu nhìn về phía đại ca.

“Đương nhiên là Hoài Quân chính mình hạ.” – Triển Tư Hoàn mỉm cười nhún vai – “Sau Trung thu hắc cùng chúng ta thảo luận, mọi người đều bó tay với sự trì độn của người, nói lại lần nữa, chủ mưu là Hoài Quân, lấy được là cha, lão tứ lão ngũ hỗ trợ, bất quá cho người trúng xuân được là kế hoạch dự trừ, ai kêu người thể nhưng tính toán cùng Hoài Quân hữu danh vô thực...”

“Nhị ca!” – Song sinh cùng thở dài, người trước lắc đầu: “Ta đời này chưa từng thấy qua chính nhân quân tử nào thực ra chính là giang hồ bại hoại!” – Người sau ngấm Triển Hoài Quân tiếp lời: “Cũng chưa từng gặp qua bại hoại giang hồ nào lại thực chất là quân tử chân chính!”

Triển Hoài Quân bình tĩnh nói: “Hắn từ nhỏ bám lấy ta, không cho ta liếc mắt nhìn người khác, đeo ta, đau ta, thương ta, sủng ta, ta cũng không có biện pháp, cuối cùng cũng chỉ có thể động tình với hắn, na ai biết hắn cố kỵ tới trình độ này, khiến ta vô pháp không thể không dùng đến thủ đoạn mà ta khinh thường này!”

Triển Mộ Liễu cười khổ: “Hiện ta nên cao hứng hay nên nổi giận?”

“Người thương ta, ta cũng đồng dạng thương người, người giận cái gì?” Triển Hoài Quân không hề giận nhìn hắn: “Nên giận cũng là ta, đồ đầu gỗ!”

Triển Niệm Linh che miệng cười: “Nhị ca, người hiện tốt nhất đối tam ca chịu trách nhiệm!” – Triển Niệm Hoa tiếp lời: “Hắn là hải tử của Quân Vô Ưu a, tâm kế đũa giỡn của hải tử nữ ma đầu không nên coi thường, xem ra nhà chúng ta lại nhiều thêm một thê nghiêm ha ha!” (cười đi rồi đến lượt hai đứa khóc là vừa!)

“Nhiều?!” Triển Tư Hoàn chọn mi – “Các người là đang nói cha hay là ta?”

“Đương nhiên không phải đại ca anh minh thần võ rồi!” Song sinh thức thời cùng xua tay.

“Cho nên chúng ta chính là lưỡng tình tương duyệt? Thiên a...” – Triển Mộ Liễu xoa xoa huyệt thái dương: “Nhưng Hoài Quân, chúng ta là huynh đệ, ta nghĩ người rất để ý vấn đề này.”

“Ta để ý a, chính là để ý thì đã làm sao?” – Triển Hoài Quân thấp thỏm dài: “Được rồi, người nếu để ý vậy người bỏ ta, chúng ta làm như không biết chuyện này tiếp tục sống.”

“Ừ ừ!” – Triển Mộ Liễu sợ tới mức đứng dậy, bước qua cầm chặt hai tay hắn: “Ta một chút cũng không ngại —— được rồi, là có để ý một chút, chính là nếu người cũng có tâm tình giống ta, ta, ta cao hứng còn không kịp....”

Song sinh châu đầu ghé tai nói: “Tam ca chiêu lấy lùi vì tiến này thực cao minh....”

Triển Tư Hoàn đánh cái xem thường: “Thực lực kém nhau quyết chiến có đủ nhảm chán, hoàn hảo nhìn tới tiểu nhân nổi danh giang hồ bị dọa ngốc tới cái dạng này, không uống công ta nhả cười đến đơ mặt.”

Triển Mộ Liễu đang ở trong mộng ngu ngơ nửa ngày, nhìn tới đại ca vẻ mặt nhàm chán cùng hai đệ đệ cười đến đáng khinh, còn có ‘kiểu thể’ vẻ mặt trang nghiêm chính trực quân tử, cuối cùng hư thoát thân mình ôm lấy Triển Hoài quân nói: “Ta mặc kệ, nếu đây là mộng sẽ không tất tỉnh, nếu không là mộng thật đa tạ ông trời!”

“Ngu ngốc!” – Triển Hoài Quân thở dài, sờ đầu tam ca nhà mình: “Vậy người còn muốn hưu ta?”

“ta không cần!” – Triển Mộ Liễu đem hắc ôm chặt hơn: “Nếu người không thêm để ý ánh mắt vô lâm, ta đương nhiên có thể, hơn nữa ta vốn chẳng thêm để ý, ta chỉ sợ người để ý!”

Triển Tư Hoàn cười nói: “Các người yên tâm, ít nhất cha đứng về phía các người, phụ thân lại rất thương các người, trong nhà không thành vấn đề, không cần an nội, bình ngoại là tốt rồi.”

Triển Mộ Liễu do dự hỏi: “Đại ca không thấy chúng ta kỳ quái?”

“Vừa mới bắt đầu đương nhiên có, bất quá dù sao các người cũng không sinh đứa nhỏ, so với để các người thống khổ đơn giản để các người tới với nhau, bên ngoài cứ để cha lo, dù sao ác danh của hắc không kém các người.” – Triển Tư Hoàn mỉm cười: “Ta không thấy các người ghê tởm, vô luận thế nào các người đều là đệ đệ của ta!”

Triển Mộ Liễu cùng Triển Hoài Quân đều có chút động dung, sau một lúc lâu đồng thanh nói: “Đa tạ đại ca!”

“Còn bọn ta?!” Song sinh đồng thanh kháng nghị.

“Các người mau tìm cô nương về làm dâu Triển gia, đừng để cha nuôi cái ý sinh đứa nhỏ trong đầu!” – Triển Tư Hoàn cười xua xua tay: “Tốt lắm, việc này dừng ở đây, vợ chồng son các người cũng mau về phòng đi. Các người còn một đêm động phòng chưa hoàn, nháo đến thế này vạch rõ ngọn nguồn, sớm thẳng thắn một chút không phải là không có việc gì sao?”

Triển Niệm Linh lẩm bẩm: “Sớm thẳng thắn với nhau thì hiện kết hôn là hai người bọn ta.”

Triển Niệm Hoa gật đầu: “Cho nên lúc này thực thích hợp, tới sớm không bằng tới kịp.”

Triển Hoài Quân lắc đầu nói: “Chúng ta đây làm trả lại cho các người làm mộc che?”

Triển Niệm Linh cười: “Được rồi! Vậy cùng làm, ai sợ ai a!”

“Đi thôi, chúng ta về phòng trước.” – Triển Mộ Liễu nhẹ nhàng cầm tay Triển Hoài Quân: “Đại ca nói đúng, chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.”

Triển Hoài Quân ảm đạm cười, gật đầu.

13. Chương 13: Mộ Quân 5

Hai ‘phu thê’ trở lại phòng, Triển mộ Liễu ngồi đầu giường, vẫn đang thả hồn theo gió, Triển Hoài Quân thấy hắc ngư mặt ngồi cười liền kề hắc ngư ngồi châm trà tự ẩm, thầm nghĩ nếu ai nhìn thấy vẻ ngu ngốc này của hắc ngư nhất định sẽ không tin đây là kẻ cơ trí bậc nhất trên giang hồ ‘Tiểu chỉ vong xuyên’, rõ ràng cũng là cười, cười tà cùng cười ngây ngô nhưng lại giống hai người hoàn toàn khác, điều này thực sự rất thú vị.

Triển Mộ Liễu không biết Triển Hoài Quân mặc dù vẻ mặt lạnh nhạt kỳ thực dưới đáy lòng đang cười trộm vẻ mặt của hắc ngư, còn ngây ngốc hỏi: “Chúng ta thực sự thành thân?”

Triển Hoài Quân gật đầu, bình tĩnh nói: “Không sai, thất lưng của ta đến bây giờ vẫn còn đau.”

Triển Mộ Liễu vội vàng dậy, đi qua xoa thất lưng cho hắc ngư.

Triển Hoài Quân ý bảo hắc ngư dừng lại, rõ ràng nằm úp sấp trên giường hưởng thụ phục vụ, trong lòng thầm nghĩ, lão ngư nói đúng, nam nhân Triển gia thành thân xong liền trở thành thê nô, hắc ngư nguyện ý làm ‘thê tử’ Triển Mộ Liễu, nguyên nhân lớn nhất đương nhiên là bởi hắc ngư nhìn ra Triển Mộ Liễu muốn làm ‘trượng phu’. Mà kỳ thực hắc ngư không để ý chuyện ai trên ai dưới, trọng điểm là lão cha nóng nảy hay xúc động kia đụng tới phụ thân liền thành con tôm mềm, đại ca lạnh lùng vô tình kia ở trước mặt đại tẩu còn không phải là một trung khuyển? Có thể thấy nam nhân Triển gia mặc kệ tính cách có kém tới mức nào, tóm lại chính là đau lão bà, hắc ngư để Triển Mộ Liễu nuông chiều cũng tính là cách thể hiện yêu thương.

Triển Mộ Liễu người gặp người sợ, không biết lão bà nhà mình đang nghĩ cách làm sao nô dịch chính mình, chuyên tâm gắng sức mát xa cho vợ, ôn nhu hỏi: “Thật có lỗi, đêm qua ta uống nhiều, căn bản không biết tiết chế.... Còn đau sao?”

“Tốt hơn nhiều rồi, người quả thật không biết tiết chế, quả thực cùng ác lang như nhau. “ – Triển Hoài Quân thở dài: “Hoàn hảo ta cũng trúng xuân dược nếu không đêm qua không biết sẽ giết người bao nhiêu lần.”

Triển Mộ Liễu cười khở ra tiếng, thực không hiểu được tốt ý hảo hay sảm hối hảo.

Triển Hoài Quân hạ mắt, thấp giọng hỏi: “Hối hận?”

Triển Mộ Liễu thu hồi nụ cười, vươn tay ôm hắc ngư, nghiêm túc nói: “Hoài Quân, ta so với người nghĩ càng ích kỷ, ta mặc dù thoát nhìn là suy nghĩ cho người, nhiều nhất cũng chỉ là sợ bị người cự tuyệt, kết hôn là ta nói, là ở tâm tình tạm thời thử một lần người lại nói cho ta biết người với ta có tình, người nghĩ sau này ta có thể buông tay?”

Triển Hoài Quân càng thêm hí hóp mắt cười: “Bị toàn bộ giang hồ thóa mạ cũng không lo?”

“Kệ bọn họ, ta chỉ may mắn không phải chữ.” – Triển Mộ Liễu nhìn hắn cười nhịn không được cúi đầu hôn: “Hoài Quân, ta nói một lần cuối cùng, ta mặc kệ người khác nghĩ ta thế nào, bao nhiêu người coi ta là ác nhân cũng chẳng sao, chỉ cần người hiểu lòng ta là được.”

Triển Hoài Quân nhìn hắn, một lúc sau thản nhiên nói: “Kỳ thật ta xác thực rất để ý ánh mắt người khác, ngay từ đầu ta không nghĩ sẽ quần tình cảm của người, chính là ta xem người thống khổ hết năm này sang năm khác, cái loại đau đớn này chậm rãi tiến vào lòng ta biến thành chua xót, người rất ủy khuất, ủy khuất đến tâm ta, ủy khuất đến ta cảm thấy có lỗi với người nếu không để ý.”

Triển Mộ Liễu cười khổ: “Ta đây nên thấy may mắn vì đã chịu được? Nếu ta ngay từ đầu bức bách người, chỉ sợ người sẽ tặng ta một nhát kiếm lên đường.”

“Quả thật như thế.” – Triển Hoài Quân gạt đầu: “Vô luận thế nào, đến nay chúng ta đã hiểu lòng nhau, cũng đã thành thân, người ngoài nói gì kệ hắn đi.... Bất quá người phải theo ta gặp sự phụ một chuyến.”

“Ta hiểu, ta sẽ tự mình đi hướng hắn thỉnh tội.” Triển Mộ Liễu nghĩ tới lão nhân cổ lỗ kia liền thấy đầu phát đau, vị Kiếm thánh đại nhân kia đem Hoài Quân đương hài tử, phi thường chán ghét tên ca ca bại hoại như hắn, mỗi lần gặp đều không cho hắn chút mặt mũi, hiện tại tốt rồi, bọn họ hai huynh đệ thành thân, lão nhất định một kiếm đánh chết hắn....

Triển Hoài Quân biết hắn đau đầu, hơi đứng dậy ôm lấy huynh trưởng, vỗ nhẹ lưng hắn.

“Hoài Quân....” – Triển Mộ Liễu hơi quay về ôm hắn, thấp giọng nỉ non: “Có lẽ một ngày nào đó người sẽ hối hận, có lẽ sẽ có một ngày như vậy... Nhưng cho dù là vậy ta cũng sẽ không cho người đi....”

Triển Hoài Quân tựa đầu vào vai hắn, lộ ra một nụ cười thản nhiên, cho dù đối phương có ôm ôm, cái tay hạnh kiếm xấu bắt đầu rục rịch, hắn cũng không cự tuyệt.

Khi Tả Tề Nguyệt gõ cửa có chút lo lắng, không phải là lo lắng nhìn thấy một chút hình ảnh không nên nhìn, mà là lo lắng hai hài tử tự giết lẫn nhau, kết quả xem ra ngược lại điều hắn lo lắng.

Triển Hoài Quân nằm trong lòng Triển Mộ Liễu, hai mắt khẽ nhắm mà ngủ, Triển Mộ Liễu chính là vẻ mặt ôn nhu khẽ vuốt tóc hắn, trong phòng thản nhiên tràn ra hương vị tình dục, Tả Tề Nguyệt là ‘người từng trải’ đương nhiên hiểu được chuyện gì xảy ra trong phòng, không khỏi ngạc nhiên.

Triển Quang Phong đi theo phía sau không khỏi ủy khuất nhìn lão bà: “Xem đi, ta đã nói là chúng tốt lắm, người cứ lo cái này lo cái kia! Người có nhiều tâm lực như vậy không bằng quan tâm ta nhiều chút!”

Tả tề Nguyệt dờ khóc dờ cười: “Ta đã đem tất cả tâm lực đặt trên người người, khó có dịp về nhà, ta không thể quan tâm hài tử một chút sao?”

Triển Quang Phong càng thấy ủy khuất, nhưng nếu hỏi ai mới là người có trách nhiệm song thân (cha + mẹ), hẳn tự biết lấy mình nên thông minh ngậm miệng.

Triển Mộ Liễu lúc này mới đề thấp âm thanh nói: “Cha, nếu người muốn cùng phụ thân liếc mắt đưa tình, kính nhờ người di giá về phòng không cần làm ồn tới Hoài Quân của ta.”

“Ủy uy tiểu tử, cái gì gọi Hoài Quân của người?” – Triển Quang Phong lập tức không vui, một bước tiến vào chỉ vào mũi hắn: “Tiểu tử này là hài tử của bốn đại gia có nghe không? không phải do người sinh!” Hoàn hảo là nhớ hạ giọng.

“Ác?” – Triển Mộ Liễu cong khóe môi, liếc hắn một cái: “Cha như thế không thường thức sao? Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, hẳn gả cho ta không phải của ta thì là của ai?”

“Người tên tiểu tử đại nghịch bất đạo kia! Các người thành thân còn không phải nhờ ta!” – Triển Quang Phong thở phì một cái: “Bà mới còn thu lì xì, người ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói với cha người!”

“Cảm ơn.” – Triển Mộ Liễu khí định thần nhàn cười cười: “Ác, còn có, tuy rằng không có tiền lì xì, người không phải đã uống rượu mừng của ta sao?”

“Tên tiểu tử này —— “ – Triển Quang Phong cắn răng: “Dù sao hiện tại các người vẫn đang ở nhà, đương nhiên phải theo lời ta!”

“Cha muốn đuổi chúng ta đi?” – Triển Mộ Liễu chọn mi, cười: “Ta đây đem Hoài Quân mang đi tốt lắm, con cái ra ngoài như nước đã đổ đi, hẳn phải theo cũng là theo ta.”

Triển Quang Phong trong nháy mắt có cảm giác may mắn là hài tử của mình gả cho hài tử của mình, nhưng vẫn giận dữ nói: “Tiểu tử vô ơn này cầm miệng, nơi này còn chưa tới phiên người nói đạo lý!”

Gặp phụ tử hai người càng tranh cãi càng lớn, tả tể Nguyệt vội vàng ngăn cản: “Tốt lắm, hai người các người bên tám lạng người nửa cân, đều cầm miệng cho ta, các người muốn đánh thức Hoài Quân sao?”

Người luyện võ nào mẫn tuệ chẳng sâu sắc, kỳ thật từ lúc Tả Tể Nguyệt gõ cửa Triển Hoài Quân đã tỉnh, chính là người tới lại là cha cùng phụ thân, hẳn lại đang rất mệt liên rờ ràng tiếp tục nghỉ ngơi, giờ phút này nhận thấy ánh mắt Triển Quang Phong cùng Triển Mộ Liễu đều đặt trên người hắn, hiển nhiên là muốn đợi hắn tỉnh để tỏ rõ thái độ ‘theo’ ai, rơi vào đường cùng trợn mắt nói: “Phụ thân đừng lo, ta sớm đã tỉnh.” – Rồi hướng hai tên nam nhân nhàm chán kia lạnh giọng: “Ta ai cũng không theo, phụ thân nói đúng, các người đều cầm miệng.”

Triển Mộ Liễu lập tức cầm miệng, ngoan ngoãn giúp thê tử xoa thắt lưng, Triển Quang Phong dưới con mắt của Tả tể Nguyệt lập tức như trái bóng xì hơi, không thể không công nhận, huyết thống Triển gia quả nhiên tốt đẹp. *cười lẫn lộn*

14. Chương 14: Mộ Quân 6

Tả Tể Nguyệt tới gần hai người, nhìn vào mắt Triển Hoài Quân nghiêm túc hỏi: “Người thật sự nguyện ý gả cho Mộ Liễu? Không bởi vì cha bức các người?”

Triển Hoài Quân cảm giác được Triển Mộ Liễu hơi buộc chặt ôm ấp, hiển nhiên đang khẩn trương, không khỏi ảm đạm cười: “Không hối hận.”

Ngực ôm hân càng chặt hơn, lần này là vì cảm động.

“Được rồi, người không hối hận, phụ thân cũng sẽ không để ý người gả cho ai...” – Tả Tể Nguyệt xoa xoa đầu hân: “Đối phụ thân mà nói, các người hạnh phúc là được rồi.”

Triển Mộ Liễu đem Triển Hoài Quân ôm chặt, cúi đầu chôn ở vai hân, khệ cọ.

Triển Hoài Quân ửng đỏ hốc mắt, nhẹ đáp: “Ân, cảm ơn phụ thân.”

Tả Tể Nguyệt vì sao không hỏi Triển Mộ Liễu, đương nhiên là bởi vì Triển Mộ Liễu cho rằng mình che dấu rất tốt, nhưng chỉ cần chú ý nhiều một chút là có thể nhìn ra tình cảm của hân, Tả Tể Nguyệt so với bất cứ ai đều quan tâm tới hài tử của mình, lẽ nào nhìn không ra? Chính là việc này quá mức không tầm thường, Triển Hoài Quân không tỏ thái độ, Triển Mộ Liễu cũng không nói gì, hân liền bảo trì im lặng.

Với hân, thậm chí với toàn Triển gia, đây có lẽ là kết cục tốt nhất, cho dù này không hợp lẽ thường, cho dù vi phạm chính thống đạo Nho, chỉ cần đương sự cảm thấy hạnh phúc không nguy hại gì tới người khác là tốt rồi.

Gia hòa vạn sự hưng (trong nhà hòa thuận thì mọi sự đều thành), vô luận bên ngoài có bao nhiêu mưa gió, chỉ cần người Triển gia có thể thông cảm cho nhau, lý giải là tốt rồi, Tả Tể Nguyệt nhớ tới lúc trước mình cùng Triển Quang Phong hãy còn lấp lửng là do mấy đứa nhỏ này hoàn toàn mặc kệ lễ giáo mà ủng hộ mình.

“Chúng ta là người một nhà nha.” – Tả Tể Nguyệt ôn nhu cười, sờ đầu Triển Mộ Liễu cùng Triển Hoài Quân: “Nếu bên ngoài chịu ủy khuất, trở về nhà, biết không? Các người vĩnh viễn là hài tử của ta.” Bọn họ không có khả năng cả đời trốn trong nhà tránh mưa gió giăng hồ, nhưng nhà tổng là nơi yên ổn nhất.

Hai người con trai đều cười rộ lên, cùng kêu: “cảm ơn phụ thân!”

“Cũng vĩnh viễn là hài tử của ta!” – Triển Quang Phong cố gắng bày ra khí phách của phụ thân: “Nếu bên ngoài có ai nói lung tung, nói cho cha, cha đi đánh cho hân hoa rơi nước chảy!”

Triển mộ Liễu mỉm cười: “Ta tin tưởng Kiếm thánh lão nhân gia hội có rất nhiều ý kiến, vậy giao ngài cho cha!”

Triển Quang Phong lập tức cứng đờ, nhớ tới lão nhân cổ lỗ mà kiếm thuật kinh người kia liền đau đầu, lần trước gặp chỉ bị mắng, kêu hắn không cần phá hư Triển Hoài Quân, giờ tốt rồi, môn sinh đặc ý gả cho ma giáo đệ tử, quên hai người là nam, quên luôn hai người là thân huynh đệ.... Xong rồi, Kiếm thánh nhất định chém chết hắn!

“Chẳng lẽ đây chính là tai họa của Triển gia sao!” – Triển Quang Phong sợ tới mức nhảy dựng lên: “Chúng ta nhất định bị Kiếm thánh diệt môn! Lão nhân kia nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta! Mau, mau trốn!” – Nói xong đem Tả tể Nguyệt đang dở khóc dở cười chạy ra khỏi phòng: “Chúng ta mau tìm chỗ trốn hẳn một năm rưỡi —không, ba năm mới ổn!”

Mắt thấy tuyên bố xung hỉ có thể giải quyết tai họa của Triển gia lại mang tới một tai họa lớn hơn nữa, Triển Mộ Liễu cùng Triển Hoài Quân cùng nhau trầm mặc.

Kiếm thánh lão nhân gia làm việc phi thường có hiệu suất, có được tin tức hôn lễ liền đuổi tới Triển gia, đem lộ trình mười lăm ngày áp súc còn năm ngày, vấn đề là người nhà Triển gia làm việc cũng rất có hiệu suất, chủ sự đã chạy không còn một móng, hạ nhân Triển gia cũng quá quen việc chủ nhân thường xuyên chạy mất, căn bản hỏi không được một người, Kiếm thánh liền đem ba đồ đệ lại truy một lần nữa, thiếu chút đem lời thề không giết người vô tội quăng sạch, đem Triển gia tru sát.

Hạ nhân là vô tội a, Kiếm thánh nói với chính mình, rồi nổi giận dùng dùng mang ba đồ đệ đi tìm đại sư huynh vô phép.

Giờ phút này ‘đại sư huynh vô phép’ kia đang cùng ‘tên bại hoại vô sỉ lừa gạt đồ đệ’ đi hội chùa, địa điểm là cái trấn nhỏ xa xôi nào đó, nhỏ thì nhỏ, nhưng hội chùa vẫn rất náo nhiệt, tiếng người ồn ào, ánh lửa rực sáng một phương.

“Thực không cần đi gặp sư phụ người sao? Kỳ thật cho dù bị đánh ta cũng không một câu oán hận...” Triển Mộ Liễu một tay nắm tay Triển Hoài Quân, một tay cầm râu mút quả, trên cánh tay còn một số đồ loạn thất bát tao, tiêu chuẩn một du khách.

Chờ sư phụ hết giận đi, chỉ sợ không chỉ đánh một chút.” Triển Hoài Quân hơi nhắc mạo sa, cắn một miếng mút quả, lại nhanh hạ xuống, vì tránh né giang hồ nhân sĩ, cho dù ở nơi thôn quê hoang dã hắn cũng không dám sơ suất, trên đầu lúc nào cũng mang mạo sa.

“Cha lần này làm ra quyết định thật sáng suốt a...” – Triển Mộ Liễu bật cười: “Nhưng nói đi nói lại, nói xung hỉ là hắn, theo ta nói chúng ta lẳng lặng thành thân là được, hắn lại cố chấp muốn chiếu cáo toàn võ lâm, hoàn hảo hắn còn nhớ rõ không cho sư phụ người, bằng không chỉ sợ huyết tẩy Triển gia.”

“Cha chỉ sĩ diện thôi, hơn nữa hắn không phải giống bình thường, đối với hắn hài tử thành thân là chuyện vui, đương nhiên phải cho toàn giang hồ biết...” – Triển Hoài Quân lại cắn một miếng mút quả: “Na, tuy rằng chúng ta như cũ ngại hắn thích gây chuyện, bất quá nói thực ra.... rất tốt nha.”

“Ân, thật sự rất tốt, hoàn hảo hẳn là cha chúng ta.” Triển Mộ Liễu cười nhẹ, đem Triển Hoài Quân ôm chặt trong lòng.

Triển Hoài Quân cũng là âm thầm cười: “Đi thôi, không phải nghe nói bên kia cầu thấy pháo hoa rõ nhất sao?”

Hai người đi hướng về phía cầu đá trên sông nhỏ, gần đó đã đầy người, cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé cười đùa, tràn ngập không khí vui sướng.

Triển Mộ Liễu ôm Triển Hoài Quân vào lòng, tránh cho hắn bị người đụng phải, lại thay hắn cầm mào sa, miễn cho hắn nhìn không thấy, hai người an tĩnh một lát, Triển Mộ Liễu bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Hoài Quân, ủy khuất ngươi rồi.”

Triển Hoài Quân hơi sững sốt, nghĩ có lẽ là bởi vì chuyện phải phần nữ trang với mai danh ẩn tích, trước đây hẳn là chính nhân quân tử nổi danh giang hồ, đến chỗ nào đều là đường đường chính chính, hôm nay lại phải giấu đầu giấu đuôi, sợ người khác nhận ra, xác thực là ủy khuất. Hắn cười khẽ, lắc đầu nói: “Là rất ủy khuất, bất quá, cho dù có được quay trở lại một lần nữa ta vẫn sẽ chọn gả cho ngươi, thậm chí dù đến cuối cùng vô lâm vẫn không chấp nhận chúng ta, nhưng được ở bên cạnh ngươi, ta luôn luôn cảm thấy hạnh phúc.”

“Hoài Quân...” Triển Mộ Liễu nghẹn ngào, ôm chặt lấy hắn, “Đời này ta nhất định sẽ đối tốt với ngươi, tôn trọng ngươi, kính yêu ngươi hơn bất cứ ai, cũng càng thương ngươi, sủng ngươi hơn bất cứ kẻ nào...Nếu như ta có điểm nào làm không tốt, chộc ngươi giận, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, ta muốn làm ngươi vui sướng, vì thế khuyết điểm gì ta cũng có thể sửa...”

Triển Hoài Quân cười thật tươi, thân thủ khẽ vuốt tóc hắn.

Người này, hẳn là không phát hiện mình nói tựa như đang ký khế bán thân sao?

Đang lúc ồn ào huyên náo, bầu trời bỗng nhiên tuôn ra pháo hoa sáng rực, tượng như những đóa hoa tầng tầng nở rộ, một tầng lại một tầng bay xuống, đám đông du khách sôi trào lên, tiếng khen ngợi trầm trồ cùng tiếng hoan hô vang dội.

Triển Hoài Quân ôm hắn, mỉm cười nói: “Ta thích nhất, ngươi là chính mình.”

Triển Mộ Liễu ôm chặt hắn lần nữa, đang muốn đáp lời, chợt nghe thấy trong tiếng âm âm có người kêu to: “Đó là Triển Mộ Liễu với Triển Hoài Quân!” Hai người quay đầu nhìn lại, là mấy người cầm kiềng đứng gần đó.

Triển Hoài Quân nhú mày, đang tính toán có nên ly khai hay không, chợt nghe Triển Mộ Liễu cười hỏi: “Tính cách ta không theo quy củ lễ giáo, ngươi có thích không?”

Triển Hoài Quân không do dự gật đầu: “Thích.”

Triển Mộ Liễu cười ra tiếng, bỏ mạo sa, giữ lấy mặt hấn, hôn lên môi hấn.

Bọn họ nghe được tiếng chửi bậy của đám võ lâm nhân sĩ, cũng nghe thấy chung quanh tiếng hít thở sâu, nhưng trong không gian ngập đầy pháo hoa rực rỡ, bọn họ chỉ nhiệt liệt đáp lại đối phương.

Một lúc lâu, Triển Mộ Liễu hơi thở dồn nói: “Chúng ta không cần tránh.”

Triển Hoài Quân cong môi cười, “Hảo.”

Hài tử Triển gia lại một lần nữa gây chấn động giang hồ, sau khi tránh được một tháng, Triển Mộ Liễu cùng Triển Hoài Quân bỗng nhiên quang minh chính đại mà đi, bọn họ không chỉ công khai dắt tay nhau trên phố, hơn nữa còn suốt ngày một bộ phu xướng phụ tùy, khanh khanh ta ta, khiến cả giang hồ choáng váng.

Đầu năm nay xảy ra chuyện gì? Như vậy có thể sao? Một đôi không tuân thủ lễ giáo này, biểu hiện còn ngọt ngào gấp mấy lần phu thê bình thường, chẳng lẽ như vậy cũng có thể?

Lời đồn đãi từ trấn nhỏ xa xôi truyền tới kinh thành, lại từ kinh thành truyền về trấn nhỏ xa xôi, toàn bộ võ lâm đều bị chấn kinh rồi.

Đương sự đương nhiên không thèm để ý, không chỉ không thèm để ý mà còn tận lực làm cho được, lời đồn càng phóng đại, bọn họ càng so với lời đồn thêm khoa trương, kết quả chỉ trong vòng ngắn ngủi một tháng, Triển Mộ Liễu và Triển Hoài Quân cùng với cha và phụ thân của họ quang vinh đăng lên vị trí phu thê ân ái nhất võ lâm, tuy rằng đại bộ phận không công nhận bọn họ là phu thê, nhưng bọn họ vẫn được cho là ân ái.

Việc này cũng khiến cho Kiếm Thánh tức điên rồi, thế là lại bắt đầu dẫn ba đồ đệ tiếp tục con đường truy sát, và đương nhiên Triển Mộ Liễu cùng Triển Hoài Quân cũng lại tiếp tục sống những ngày vừa lưu vong vừa ân ái.

Đến nỗi cặp đôi bị tụt xuống hạng hai là Triển Quang Phong và Tả Tề Nguyệt cũng bởi vì Kiếm Thánh có mục tiêu mới, nên bình yên quay trở về nhà, Triển gia cuối cùng cũng qua khỏi đại họa, quyết định xưng hỉ thực sự là anh danh a anh danh.

“Cha, đây là thư gửi đến cho chúng ta mấy tháng qua, mau mau nhìn một cái, đều chất thành núi rồi.” Triển gia trưởng tử cũng vừa mới đi tránh đầu sóng ngọn gió trở về, hiện đang nỗ lực đọc thư.

“Sao lại bắt cha xử lý công sự a...” Triển Quang Phong vừa kêu rên vừa đọc, “Mau viết thư cho tiểu tứ với tiểu ngũ, bảo bọn họ nhanh chóng về nhà! Cha ta sao?”

“Gia gia nói trong vòng ba năm hần sẽ không về nhà, bảo người tự mình giải quyết.” Triển Tư Hoàn nhìn nhìn bàn trà, bỗng nhiên dừng tay, “Ách...cha?”

“Có chuyện chi?” Triển Quang Phong ngẩng đầu.

Triển Tư Hoàn nhìn Tả Tễ Nguyệt đang pha trà bên cạnh, do dự nói: “Liều tiên bồi viết thư cho người.”

Triển Quang Phong cũng dừng một chút: “Tổ Tổ?”

Tả Tễ Nguyệt kinh ngạc, “Mẫu thân của Mộ Liễu sao?”

Sau khi gọi tên thân mật như vậy Triển Quang Phong ngay lập tức bị nhi tử liếc mắt trách móc, quay qua nhìn thần sắc thê tử thấy không có gì thay đổi, mới cầm lấy thư, vừa mở vừa lẩm bẩm nói: “Cái gì a, mười mấy năm không liên lạc rồi, ngay cả ta kết hôn cũng chưa từng chúc mừng ta...”

Trong phòng một mảnh im lặng, một lát sau Triển Quang Phong đen mặt nói: “Thật tốt quá, người trong giang hồ có thể sẽ không chửi mắng tiểu nhị với tiểu tam rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tả Tễ Nguyệt vội vàng đứng dậy, tiếp nhận thư nhìn xem.

Triển Tư Hoàn cũng nghiêng qua nhìn, nắm được trọng điểm thì thào: “Tuy rằng khó có thể mở miệng, mười tám năm trước lúc ta cùng người một chỗ, ta song song cùng chủng môn phái Hoa Sơn, trang chủ Vạn Kiếm Sơn Trang, giáo chủ Ngũ Độc Giáo có chút qua lại, nhưng người thích hợp làm phụ thân hơn nhiều so với bọn hần, cho nên mới đem hài tử giao cho người, hiện tại nghe nói hần cùng nhi tử khác của người kết hôn...”

Tả Tễ Nguyệt ngạc nhiên nói: “Mộ Liễu không phải là hài tử của Quang Phong?”

“Chỉ là có thể không phải mà thôi! Trời ạ, vì cái gì khi đó ta chưa từng phát hiện a!” Triển Quang Phong che mặt kêu rên, “Ta không có mị lực đến thế sao? Chỉ gặp gỡ một mình ta không thể sao?”

Triển Tư Hoàn khẽ cười nói: “Nếu là vậy thì thật tốt quá, chân tướng rõ ràng rồi! Cáp, thảo nào lão nhị hoàn toàn không giống cha, ta xem hần không chừng là nhi tử của Ngũ Độc Giáo giáo chủ, như vậy có thể giải thích vì sao hần chọn bái nhập môn phái này, nguyên lai là huyết nùng vu thủy (máu đậm hơn nước aka huyết thống quý tị)...”

“Vớ vẩn! Hần đương nhiên là nhi tử của Triển Quang Phong ta!” Triển Quang Phong nổi trận lôi đình, kiên quyết bảo vệ địa vị phụ thân của mình.

“Việc ấy...” Tương Mạt từ nãy đến giờ vẫn an tĩnh phân loại thư tín bỗng dưng giơ tay lên, chậm rãi nói: “Thư của tiên bồi Quân Vô Ưu...”

Triển Tư Hoàn bước qua, lấy thư trên tay thê tử, xem lướt qua một chút, cuồng tiếu nói: “Đại ý không sai biệt lắm, mặt khác, tiểu tam có thể là nhi tử của những kẻ sau: quán chủ Tường Long Quán, cung chủ Nhược Thủy Cung, môn chủ Thiên Tuyết Môn, còn có.... Kiếm thánh! Ha ha ha ha —— ”

“Cái gì?” Triển Quang Phong thất thanh kêu to, “Vì cái gì sẽ như vậy a!? Tiểu Ưu a — người không phải đã cam đoan chỉ có một mình ta sao —— ”

“Giang hồ đệ nhất ma nữ nói người cũng tin.” Triển Tư Hoàn cười nhạo liếc nhìn lão cha của mình một cái, “Thật tốt quá, cha, mắt nhìn người của người cũng giúp cho tiểu nhị với tiểu tam giải quyết một chút khó khăn.”

Tương Mạt bật cười giảng hòa: “Chỉ ít cha cuối cùng chọn phụ thân cũng là thực tình mắt.”

Triển Quang Phong đang muốn mọi người đồng ý, Triển Tư Hoàn đã lập tức phá: “Còn không phải nhờ năm nhi tử chúng ta trợ giúp sao? Chỉ bằng hấn muốn bao lâu mới có thể tỉnh ngộ a?”

Triển Quang Phong cả giận nói: “Người không được nói như thế! Ta là cha người a!”

Triển Tư Hoàn suy tư: “Cái này cũng khó nói lắm, không chừng ta là nhi tử của đương kim hoàng thượng cũng nên.”

Triển Quang Phong không còn gì để nói, nhìn hai phong thư chán nản nói: “Lẽ nào tiểu nhị với tiểu tam không phải là con ta?”

Triển Tư Hoàn liếc nhìn hấn một cái, “Người mà xứng đáng làm cha của chúng ta sao? Tên vô trách nhiệm...”

“Được rồi được rồi.” Tả Tề Nguyệt mỉm cười cầm lấy thư, “Công sinh thành không bằng ân dưỡng dục, bất luận trong người bọn họ chảy dòng máu của ai, bọn họ vĩnh viễn vẫn là hài tử của Triển gia, không phải sao?”

Ba người đang ngồi đều gật đầu, một lát sau Triển Quang Phong than thở: “Chờ bọn hấn trở về, nếu như ta còn nhớ rõ sẽ nói cho bọn họ...tin tức tốt này.”

Mọi người lại gật đầu, một lúc lâu, Triển Tư Hoàn lẩm bẩm: “Hắc, cái kia Kiếm Thánh mặt ngoài ra vẻ đạo mạo a...”

Xa xa, ‘chính nhân quân tử’ hiện đang truy sát đôi phu thê ngọt ngào đột nhiên đánh cái hất xì.

[*Hoàn Mộ Quân*]

15. Chương 15: Song Tâm - Nhất

“Vì cái gì sự tình sẽ biến thành như vậy?” Triển Niệm Linh vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nhị ca! Tam ca! Các người mau mau về nhà a!” Triển Niệm Hoa ngửa mặt lên trời than thở.

“Làm cái gì thế, đều đã lớn rồi, bình tĩnh một chút đi!” Triển Quang Phong một bộ không có việc gì, phát phát tay, “Chẳng qua bảo các người chăm nom hai người thôi, còn có thể đưa người đi đâu chứ?”

“Vì cái gì người lần nào cũng phải tha phiền phức về nhà a!” Triển Niệm Linh ôm đầu kêu to, “Cha a, mấy tháng nay không phải người đang du ngoạn giang hồ sao? Vậy người hẳn phải biết gần nhất võ lâm xôn xao về cái gì chứ?”

Triển Quang Phong lễ thắng khí hùng (*lễ phải thuộc về mình*), đương nhiên nói: “Còn không phải là chuyện hai nhi tử của ta kết hôn lan truyền khắp nơi sao?”

Triển Niệm Hoa trợn trắng mắt, cùng ca ca đồng thanh kêu to: “Là chuyện Nhượng Thủy Cung diệt vong!”

Tả Tề Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Đừng cãi nhau nữa! Khách nhân còn quỳ ở ngay đây các người không thấy ngại sao? Trước để họ đứng lên đi!”

Đường nhìn trong nháy mắt tập trung về phía nam tử đang ôm một tiểu oa nhi, hắn quỳ trên mặt đất, khẩn thiết nói: “Tại hạ nguyện ý chết theo cung chủ, nhưng ta van người cứu lấy thiếu cung chủ!”

“Các người nhìn đi!” Triển Quang Phong lập tức liếc mắt trách cứ hai nhi tử, “Các người muốn giết chết hắn sao!”

Song sinh cùng kêu: “Người mới muốn giết chúng ta thì có!”

Sự tình là như vậy, trong chốn giang hồ vốn hay có các loại môn phái đấu đá nhau, cũng do hòa bình thịnh thế, đại hiệp không có việc để làm, phát triển một cái ma cung tà giáo phá vỡ võ lâm liên biến thành đại sự của hai phái chính tà, như là Nhượng Thủy Cung tác phong nham hiểm, Ngũ Độc Giáo giỏi dụng độc, Thiên Tuyệt Môn thần bí, Thần Long Giáo chuyên môn cướp của, buôn lậu cùng một chút môn phái đều bị gom vào tà ma ngoại đạo, đại hiệp tự nhiên cũng đều nhanh nhanh chạy đi diệt trừ lấy danh tiếng, nhưng bởi vì đại hiệp thực sự nhiều lắm, hại cho ...những tà giáo này mãi cũng không phát triển được.

Dưới bối cảnh đáng buồn cười như vậy, Nhượng Thủy Cung với Thần Long Giáo cùng nhau tỉnh ngộ, đoàn kết lực lượng lại, muốn lấy thịt đè người, vấn đề là lấy thịt đè người này vốn là tác phong của danh môn chính phái, bọn họ là tà ma ngoại đạo, lại giống như danh môn chính phái đi thông cáo võ lâm lập liên minh quả thực khó coi, cho nên phương thức giải quyết chỉ có một – đó là trước tiên thôn tính lẫn nhau!

Thế là, Nhược Thủy Cung cùng Thần Long Giáo đối địch, đánh cho phong vân biến sắc, sinh linh đồ thán, vừa vận võ lâm minh chủ có việc ở gần Nhược Thủy Cung, thấy Nhược Thủy Cung nguyên khí đại thương, dẫn theo một số cao thủ, thuận lợi diệt gọn Nhược Thủy Cung. (đại hiệp ko hổ đại hiệp, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của)

Tuy rằng chuyện này so ra kém việc chấn động giang hồ của Triển Mộ Liễu với Triển Hoài Quân, nhưng cũng coi như là chuyện lớn, không, cũng coi như là số một số hai đi, này cũng không có cách nào, dù sao trong chốn giang hồ ngày ngày đều có người chết, thường thường có giáo phái diệt vong, nhưng không phải lúc nào cũng có hai huynh đệ kết hôn lại còn rêu rao như thế...

Nói chung, Nhược Thủy Cung tuy rằng có điểm yếu hơn, nhưng được cái có thuộc hạ trung thành, ví dụ như Hữu hộ pháp Trác Tấn Minh, vị thuộc hạ trung thành và dũng cảm này nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, mở một đường máu, đưa con trai độc nhất của Cung chủ Lạc Thanh Đức là Lạc Hữu Ân trốn thoát khỏi vòng vây.

Như vậy, vấn đề hiện tại, chính là đệ tử của Nhược Thủy Cung trên giang hồ đã như chuột chạy qua đường, có thể trốn được tới lúc nào?

Sự tình không ngờ lại trùng hợp như thế, Triển Quang Phong cũng bởi vì có công chuyện mà vừa vận tới gần đó (a thiệt giỏi lượm họa, nhầm, lượm con dâu về nhà). Triển Quang Phong với Trác Tấn Minh trước đây có gặp nhau một lần, vì con đường võ học của hai người tương đối giống nhau mà trò chuyện thật vui, lúc đó Tả Tế Nguyệt cũng ở đây, hơn nữa lại quan sát rất kỹ Trác Tấn Minh, đối với cá tính chính trực quả cảm của hắn rất có ấn tượng.

Khi Trác Tấn Minh mở đường máu chạy ra Nhược Thủy Cung thì bị thương, chỉ có thể chạy chữa qua loa, chẳng ngờ lại gặp được Triển Quang Phong, thế là mèo mù vớ chuột chết, mới được cứu trợ, không thể không nói mạng của bọn họ vẫn chưa tận.

Như vậy, hiện tại lại có thêm một vấn đề nữa, lão nhị, lão tam Triển gia nghe nói đã đi Miêu Cương du ngoạn, cho nên Triển Quang Phong phải xử lý công vụ phần giang hồ, Tả Tế Nguyệt đương nhiên theo hắn, Triển gia gia, Triển nãi nãi thì tuổi đã cao nên không cần lo chuyện trong nhà rồi, Triển Tư Hoàn tất phải xử lý thương trường sự vụ, người nào tới chiếu cố bọn họ đây?

Nhìn khắp cả Triển gia chỉ còn lại có — lão tứ và lão ngũ.

Triển Niệm Linh nắm vai đệ đệ, hạ giọng hỏi: “Người xem cha lại phát điên cái gì? Lần trước dẫn người trở về biến thành đại tẩu của chúng ta, lại trợ giúp nhị ca, tam ca, lẽ nào hắn cũng muốn biến chúng ta thành đoạn tụ? Người nào giúp Triển gia nổi dỗi tông đường?”

Triển Niệm Hoa do dự nói: “Tứ ca, có lẽ người suy nghĩ hơi nhiều, ngày hôm nay cho dù ôm tiểu hài tử tới là một thiên tiên mỹ nhân, chúng ta cũng không nhất định phải cưới a, lão cha chỉ là thích gây phiền phức... Với lại, người thực nguyện ý thú cái loại này?”

Hai huynh đệ quay đầu nhìn, nam nhân quỳ trên mặt đất tuổi chừng hai mươi bảy, vì là gấp gáp trở về,

trên đường cũng bị tập kích vài lần, trên người hần đầy huyết ô, bộ dáng phong trần mệt mỏi, nhưng lưng lại rất thẳng, trên tay giống như là đang phủng ngọc tỷ hơn là ôm tiểu hài tử, diện mạo mười phần cương nghị, nhưng cũng không hẳn là đẹp, đương nhiên cũng miễn bàn tuấn mỹ hay không, nếu không phải trên mặt hần biểu tình quyết liệt cùng kiên nghị trong ánh mắt, thật sự là một võ phu tầm thường, tùy tiện tới các đại môn phái quơ một cái cũng được cả đồng.

Triển Niệm Linh than thở: “Tiểu ngũ a, người như thế, chúng ta muốn thú, hần cũng không chịu gả đâu!”

Hai người kết thúc khe khẽ nói nhỏ, cùng nhau hơi nhìn về phía Triển Quang Phong, “Cha a, vì sao người lúc nào cũng mang phiền phức về nhà thế?”

“Câm miệng! Hai người này không thể chết!” Triển Quang Phong lần thứ hai xuất ra uy nghiêm của phụ thân, “Ta bảo các ngươi chiếu cố các ngươi liền chiếu cố! Trác Tấn Minh nói thế nào cũng là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, Triển Quang Phong ta nhất định giúp bạn không tiếc cả mạng sống! Đừng nói là một tiểu hài tử, một trăm tiểu hài tử ta cũng cứu!”

Trác Tấn Minh ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy cảm kích.

“Người tốt người làm, người xấu chúng ta đương... Là chúng ta chiếu cố cũng không phải người chiếu cố...” Triển Niệm Linh lẩm bẩm.

Triển Niệm Hoa rõ ràng là bất chấp giá nào, hanh cười nói: “Cha, có vết xe đổ của đại ca người cũng không sợ? Lần trước người dẫn người về bắt đại ca chiếu cố, cuối cùng phát sinh chuyện gì?”

Triển Niệm Linh tiếp lời: “Người không sợ chúng ta cũng đưa người chiếu cố tới trên giường sao?”

Trác Tấn Minh chấn động nhìn về phía bọn họ, lộ ra phần nộ cùng không dám tin, mắt đều có điểm tức đỏ.

Kỳ thực Triển Niệm Linh và Triển Niệm Hoa đương nhiên không muốn phần mặt đen, thế nhưng không nhúng tay vào việc phân tranh của hai phái là quy củ trên giang hồ, bọn họ không có cừ oán với Thần Long Giáo, cũng không muốn dây vào, hà tất phải che giấu thiếu chủ của Nhược Thủy Cung? Hơn nữa, chuyện vô lâm nên tìm Triển Mộ Liễu với Triển Hoài Quân xử lý, hai người bọn họ là phụ trách thương giới a!

Bọn họ cũng không muốn nhục nhã loại thuộc hạ trung thành như Trác Tấn Minh, nhưng không có cách nào khác, để không liên lụy toàn bộ Triển gia, chỉ có ra hạ sách này thôi, chung quy lại chẳng phải vì suy nghĩ đến sự tồn vong của Triển gia sao? Dù như thế quá mức vô tình, nhưng nếu năm bọn họ cũng nhiệt huyết giống như lão cha, Triển gia sớm đã không còn.

“Các ngươi ——” Triển Quang Phong trợn trừng mắt.

Trác Tấn Minh cúi đầu, lãnh đạm nói: “Triển huynh, đại ân đại đức của huynh kiếp sau tái báo, trời không

tuyệt đường người, tại hạ cùng mấy thuộc hạ cũ còn liên lạc, không dám lại quấy rầy Triễn huynh.” Nói xong, cúi đầu thật sâu liền đứng dậy ly khai.

Triễn Quang Phong chỉ nhĩ tử mắng to: “Các người xem! Chẳng lẽ muốn bức tử người ta mới cam tâm sao?”

Hai huynh đệ coi như không nghe.

Tả Tể Nguyệt than thở: “Được rồi, đều bình tĩnh một chút cho ta, hải tử luôn luôn vô tội mà? Các người muốn hại chết hần sao?”

Viễn mắt Trác Tấn Minh đỏ lên, đau thương nhìn hải tử nhu thuận trong lòng, “Tả huynh — không, Triễn phu nhân, tại hạ nguyện ý hy sinh tính mạng nhường hải tử này sống sót, chỉ là...”

“Chỉ là người hy sinh hần cũng không sống nổi a.” Triễn Niệm Linh cùng Triễn Niệm Hoa nhỏ giọng lầm bầm.

Trác Tấn Minh đương nhiên nghe thấy được, cảm giận trùng hướng bọn họ.

Hai huynh đệ cùng nhau thối lui một bước, đồng dạng giả bộ vô tội.

“Được rồi, nhà này là ta đương gia làm chủ, ta đã quyết tâm rồi!” Triễn Quang Phong đập bàn.

Về mặt hai huynh đệ như khổ qua, nhìn về phía Tả Tể Nguyệt.

Không ngờ Tả Tể Nguyệt nói: “Ta biết các người vì Triễn gia lo lắng rất nhiều, nhưng cha các người không có cùng suy tính, giúp đỡ bằng hữu là việc nên làm, cũng không phải muốn các người chiếu cố họ cả đời, chỉ cần xác nhận an toàn rồi, có người đến tiếp ứng, chuyện này sẽ kết thúc, phụ tử các người đều thối lui một bước có được không?”

Đã nói đến nước này, Triễn Niệm Linh với Triễn Niệm Hoa còn gì để nói? Đương nhiên chỉ có thể làm theo

16. Chương 16: Song Tâm - Nhị

Sau khi dẫn người tới phòng khách, lại đưa nước tới cho bọn hần tắm rửa xong, Triễn Niệm Linh với Triễn Niệm Hoa trước hết tới tìm đại ca.

“Cha lại nữa rồi a...” Triễn Tư Hoàn nở nụ cười, mở công văn trong tay, “Cũng may không phải đổ lên đầu

ta, cha đại khái là nghĩ ta còn phải chiếu cố Tương Mạt đi, mới không dám tới nhờ ta.”

Tương Mạt ở một bên chỉnh lý công văn nhỏ giọng nói: “Ta sẽ không bởi vì...dạng như thế này mà ghen a.”

“Ta không có nói đến ghen a.” Triển Tư Hoàn cố tình kinh ngạc nhìn phía hắn.

Tương Mạt đỏ mặt, hung hăng trừng hắn liếc mắt, đương nhiên ánh mắt một chút lực đe dọa cũng không có.

Triển Niệm Linh khóc thét nói: “Đại ca! Chúng ta tới tìm người là muốn nghe ý kiến của người, không phải tới nhìn người với đại tẩu liếc mắt đưa tình a!”

Mặt Tương Mạt càng đỏ hơn, nỗ lực làm bộ chăm chỉ xử lý công văn.

“Ta có thể có ý kiến gì? Ngay cả phụ thân cũng đứng về phía cha, biểu thị mạng người này không nên tuyệt, ta có ý kiến thì làm được gì mà?” Triển Tư Hoàn mỉm cười buông tay, “Nói đi còn nói lại, kỳ thực sự tình cũng không khó làm a, các người coi kỹ bọn hắn, đừng để cho hắn chết thì là hoàn hảo rồi không phải sao?”

Hai huynh đệ bưng tỉnh đại ngộ, đồng thanh nói: “Nói vậy cũng đúng!” Triển Niệm Hoa suy tư: “Triển gia phòng vệ cũng có thể nói là an toàn, nếu hắn luôn ở trong phòng sẽ không có chuyện gì rồi.” Triển Niệm Linh cười tiếp lời: “Vậy trời hắn lại là nhanh nhất?”

Bỗng nhiên kinh giác việc này thực ra rất đơn giản, hai huynh đệ đều yên tâm, cùng đại ca báo cáo công tác sau, liền an tâm đi qua chỗ Trác Tấn Minh.

Vừa mới đến gần, hai người chợt nghe tiếng trẻ con khóc lớn, đối mắt nhìn nhau, bước lên trước gõ cửa.

Trong phòng vang lên một tiếng “Bính” như là có cái gì đổ xuống, tiếp theo cửa rất nhanh bị giật lại, Trác Tấn Minh gần như ướt sũng, trên người không mặc áo, gương mặt nhếch nhác, tóc mái còn long tong nhỏ xuống vài giọt nước, ôm tiểu hài tử trong tay, run giọng hỏi: “Làm như thế nào!?”

Rất rõ ràng thiết hán tử này không có kinh nghiệm chiếu cố hài tử, trước đó tiểu oa nhi tám phần mười là bồn ba đường dài, ngay cả khí lực để khóc cũng không có, hiện tại hảo hảo mà tắm rửa một cái, lại ăn chút gì, tự nhiên muốn khóc biểu thị bất mãn.

Lúc trước Trác Tấn Minh bị hai huynh đệ bọn họ nói như vậy, đương nhiên dưới đáy lòng không thích hai người, chẳng qua thiếu chủ khóc khiến hắn luống cuống tay chân, hắn là chiến tướng, cuộc đời chưa từng chạm qua tiểu hài tử, lúc này không thể làm gì khác hơn là mọi cách đều thử, đưa hài tử giao cho hai người trước mặt.

Chỉ có thể nói Trác Tấn Minh cao số, Triển Quang Phong cũng không phải lần đầu tha phiền phức về nhà,

trước cũng đã hai, ba lần mang tiểu oa nhi về, lại cũng năm, sáu lần đưa về tiểu hài tử, sau khi đưa về nhà đương nhiên luôn luôn không phải chính hấn trông nom mà ném cho bọn nhỏ coi sóc, rồi lại chạy đi xa. Cho nên Triển Tư Hoàn đối việc tìm kiếm phụ mẫu thất lạc của tiểu hài tử cực kỳ quen thuộc, còn Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa thì rất hội chiếu cố tiểu bằng hữu.

Lập tức, Triển Niệm Hoa từ trong tay đối phương tiếp nhận oa nhi, nhẹ nhàng lay động, vừa thấp giọng dỗ dành.

Không hổ là dày mình kinh nghiệm, tiếng khóc của tiểu oa nhi dần nhỏ lại, rất nhanh chỉ còn nức nở.

Triển Niệm Linh cũng đi qua, đối tiểu oa nhi nhăn mặt, lại ôm lấy hấn, tung lên không trung.

Trác Tấn Minh đảo rút khẩu lãnh khí, cả người căng cứng tựa như dây đàn.

Triển Niệm Linh vừa tung vừa hứng tiểu oa nhi quay về trong lòng, đưa hấn lên cao vài vòng, động tác khiến Trác Tấn Minh xem sợ hãi, hài tử dĩ nhiên lại cười khanh khách, hươ hươ bàn tay nhỏ bé.

Trác Tấn Minh khấn trương một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, nhìn hai người chơi đùa với hài tử, hướng phía sau lui lại mấy bước, ngồi vào trên giường.

Triển Niệm Hoa nhìn về phía hấn, ngạc nhiên nói: “Người bị thương cũng nghiêm trọng sao...”

Trên người Trác Tấn Minh nơi nơi đều là vết thương, có do đao kiếm, do ám khí, do vì bằng hữu mà đỡ, cũng có nơi chảy ra máu, hiển nhiên hấn không biết cách xử lý vết thương, nên vết thương cũ mới chồng chất.

“A, đúng vậy, dọc theo đường đi bị tập kích mấy lần.” Trác Tấn Minh lúc này mới phát giác ra mình chỉ mặc một cái quần, vội vã cầm áo khoác phủ thêm.

“Không vội rồi, trước xử lý vết thương đi.” Triển Niệm Linh ôm tiểu oa nhi đi tới cửa, gọi tỳ nữ đến.

“Việc này, Trác công tử.” Triển Niệm Hoa có điểm xấu hổ cúi đầu, “Hai huynh đệ chúng ta tại đại sảnh nói những lời ấy, thật sự là vô tâm, giờ ta xin lỗi người, mong người khả dĩ thông cảm chúng ta cũng chỉ là vì Triển gia.”

Trác Tấn Minh vốn là người chất phác thật thà, đối phương đều đã cúi đầu xin lỗi, hấn vội vàng xua tay nói: “Đừng lo, ta có thể hiểu, là tại hạ mang đến phiền phức cho các người, nên xin lỗi là ta mới đúng... Công tử loại xưng hô này không cần dùng, nếu như các người không chê, gọi một tiếng Trác đại ca là được.”

“Hảo, Trác đại ca.” Triển Niệm Hoa cười ra, “Vậy nếu Trác đại ca không chê, cũng trực tiếp gọi Niệm Hoa là được rồi.”

Trác Tấn Minh đang muốn đồng ý, Triển Niệm Linh ôm oa nhi đi tới, cười nói: “Vậy cũng kêu ta Niệm Linh đi.”

Trác Tấn Minh hơi sững sốt, cặp sinh đôi này lớn lên giống nhau như đúc, muốn hẳn phân biệt gọi tên thực sự hơi khó.

Song sinh đương nhiên biết đề nghị này thực khó, trên thực tế ngoại trừ phụ thân chẳng bao giờ gọi sai lấy một lần, với lão cha lúc nào cũng kề kề cạnh phụ thân ra, thì ngay cả các ca ca cũng sẽ một hai lần gọi sai, cũng đừng nói đến người ngoài, nhưng bọn hắn song song nổi lên ý xấu, biết rõ đề nghị này khó làm, bề ngoài vẫn bày ra biểu tình vô tội lại còn nóng bỏng chờ mong nhìn Trác Tấn Minh.

Nếu như Trác Tấn Minh là một lão tướng thương trường, nói một hai câu thoái thác liền qua, có điều hẳn lại là một quân nhân thành thật, từ trước đến nay sẽ không cô phụ sự hy vọng của người khác, cho nên mặc dù lúc này biết rõ hơi khó làm, cũng kiên quyết đáp ứng.

Song sinh dưới đáy lòng cười thầm, bọn họ cũng thật muốn biết Trác Tấn Minh làm thế nào để phân biệt bọn họ, dưới chủ ý xấu đó, đối Trác Tấn Minh càng phát ra thân thiết, trái một người Trác đại ca, phải một người Trác đại ca, một bên nhắc nhở hắn những điều cần lưu ý khi chăm sóc hài tử, bên kia sẽ tán thưởng hẳn có nghĩa có gan, một bên hỏi hắn sau này có tính toán gì không, bên kia sẽ đùa hài tử cười liên tục.

Trác Tấn Minh là người không thù dai, thấy hai huynh đệ đối xử tử tế với tiểu thiếu chủ, càng thêm nghĩ an tâm, cũng liền về mặt ôn hòa theo chân bọn họ đàm luận, lại nói ra mấy bộ hạ cũ có khả năng đào tẩu an toàn, nếu như có thể thoát khỏi sự truy lùng của Thần Long Giáo, có thể khả dĩ len lén nuôi lớn tiểu thiếu chủ, tái mưu đồ phục hưng Nhược Thủy Cung, đương nhiên lúc này nói phục hưng còn quá sớm, nhưng ít ra trước làm yên lòng người.

Lòng trung thành của Trác Tấn Minh với Nhược Thủy cung là không cần hoài nghi, huynh đệ Triển gia đã đạt được mục đích, phần còn lại là mau chóng đưa hắn cất bước, đương nhiên nói chuyện rất ăn ý.

“Nói chung, người tận lực không nên xuất môn, chuyện tìm người có chúng ta lo, ở trong Triển gia là an toàn nhất.” Thấy tỷ nữ bưng hòm thuốc đi vào, Triển Niệm Hoa làm kết luận.

Triển Niệm Linh gật đầu theo, nhìn về phía tỷ nữ, cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Triển Niệm Hoa chỉ kém không cùng hắn tâm linh tương thông, cũng liếc mắt nhìn tỷ nữ — trước đây hình như không thấy qua nàng? Mới tới sao?

Hai người bọn họ mới có ý niệm trong đầu, tỷ nữ bỗng nhiên đánh về phía Triển Niệm Linh đang ôm hài tử, từ tay áo xuất ra một thanh chủy thủ.

Triển Niệm Linh mặc dù không nghĩ tới nhiều như thế, nhưng là miễn cưỡng tính sớm có phòng bị, ôm tiểu hài tử lăn đến trên giường, về phía sau hai người, coi bảo vệ hài tử là nhiệm vụ trọng yếu.

Hắn khẽ động Trắc Tấn Minh đã có phản ứng, phi lên một cước đánh tỳ nữ văng ra ngoài.

Tỳ nữ ám sát không thành, lập tức chạy ra ngoài, nhưng bị người mới tới hung hăng đánh ngã ra đất.

Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa kinh hỷ kêu: “Nhị ca!”

“Yêu, đã lâu không gặp.” Triển Mộ Liễu cười hì hì phát phát tay, chẳng có lấy một điểm gọi là thương hương tiếc ngọc mà đem tỳ nữ vất cho đám hộ vệ phía sau, “Phòng ngự của Triển gia chúng ta xảy ra chuyện gì? Thích khách cũng để cho trà trộn vào được? Đưa người này đi thẩm vấn!”

“Nhị ca, người sao vậy đã trở về?” Triển Niệm Linh đưa hài tử cho Trắc Tấn Minh lúc này mặt đã trắng bệch, còn mình bỏ xuống giường, Triển Niệm Hoa cũng đứng dậy hỏi: “Tam ca sao?”

“Ân, vô lâm gần nhất cũng ổn rồi, chúng ta liền chuẩn em quay về nhìn.” Triển Mộ Liễu ra ngoài thăm dò một chút mới kêu: “Hoài Quân.”

Triển Hoài Quân đang răn dạy thị vệ thất trách nghe thấy liền ném lại một câu “Qua chỗ đại ca chúng ta thỉnh tội đi”, nháy mắt đã tới chỗ hắn.

Triển Mộ Liễu mỉm cười vòng tay ôm eo hắn, đưa hắn phù vào trong phòng, lấy ghế cho hắn ngồi, rót một chén trà nóng, nhẹ nhấp một ngụm thử xem nóng hay vừa, rồi mới đưa đến bên môi Triển Hoài Quân uy hắn uống, động tác liền mạch lưu loát, nước trà một giọt cũng không tràn ra, hiển nhiên là đã làm quen, cuối cùng đưa tay vén vài sợi tóc rũ của Triển Hoài Quân, ôn nhu hỏi: “Mệt mỏi sao? Hay đói bụng? Có muốn ăn cái gì không? Ta gọi đầu bếp làm cho người.”

Triển Hoài Quân thản nhiên nói: “Thông thả.” Hắn mới ngồi xuống.

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa không còn gì để nói đến cực điểm, cuối cùng minh bạch lời đồn đại khoa trương trên giang hồ cũng là ‘không có lửa làm sao có khói’; người trước sấn cười nói: “Nhị ca, người quá khoa trương đi?” Người sau lẩm bẩm: “Tam ca là búp bê gỗ không tay không chân sao, cần chiếu cố như vậy?”

Triển Mộ Liễu khí định thần nhàn cười nói: “Trong bụng Hoài Quân có hài tử của ta đương nhiên phải nâng niu.”

Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa ngây người, Trắc Tấn Minh há hốc mồm, vẻ mặt không dám tin.

Triển Hoài Quân hanh cười: “Các người vậy cũng tin?”

Triển Mộ Liễu cười ha ha, “Chuyện như thế sao có thể là sự thực a? Vậy mà các người cũng tin! Ác, chẳng qua, dọc theo đường đi nếu có người trực diện chất vấn chúng ta vì sao lại thân thiết như vậy, ta đều trả

lời như thế, biểu tình của bọn họ so với các người cũng không sai biệt lắm, ha ha ha!”

Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa càng thêm không còn gì để nói, bị nhị ca với tam ca đùa bỡn chỉ có thể cam chịu, thế nhưng ai bảo mới vừa rồi thái độ Triển Mộ Liễu trấn định vững tin như vậy, bộ dáng lại cực kỳ cẩn thận, hai bọn họ trong nháy mắt có dao động... Ngay cả huynh đệ nhà mình cũng sẽ lung lay, người bên ngoài còn không biết kinh hách như thế nào, thảo nào dư luận xôn xao.

“A, nhị ca tam ca, các người nhất định trước gặp qua cha với phụ thân?” Triển Niệm Linh vội vàng nhắc tới, “Chuyện Thần Long Giáo với Nhược Thủy Cung không phải phần ta với tiểu nữ quản mà? Các người không định tiếp nhận?”

Triển Mộ Liễu cười mỉa nói: “Người mơ tưởng? Chúng ta còn phải đi Miêu Cương tránh đầu sóng ngọn gió mà, nào có thời gian đi quản giáo phái nào bị diệt?”

Triển Hoài Quân vẻ mặt đạm nhiên, “Ta cũng không tán thành, nếu các người nghĩ muốn chúng ta nhúng tay vào quản cũng quản không xong, nói tóm lại chỉ cần giúp tiểu hài tử này không có việc gì là xong sao?”

“Tam ca nói thì dễ!” Triển Niệm Linh khổ mặt, “Người không thấy có người trà trộn vào nhà chúng ta sao!”

“Tình cảnh của ta với Hoài Quân cũng rất gian nan a, không có biện pháp giúp các người.” Triển Mộ Liễu vẻ mặt vô tội nhún nhún vai, lấy tay cầm tay Triển Hoài Quân.

Triển Hoài Quân rất đương nhiên gật đầu.

Hai huynh đệ ghen hòng nhìn trần trời —— tình cảnh gian nan cái gì? Các người rõ ràng tiêu du rất khoái hoạt a!

Triển Mộ Liễu lại một câu nói mát: “Thực lo lắng như vậy, đưa bọn họ giam vào địa lao là được.” Triển gia có một địa lao nhỏ, dùng để xử lý những chuyện không thể đường đường chính chính làm, mặc kệ là việc giang hồ hay thương giới, đều có loại chuyện như vậy, Triển Tư Hoàn khi xây dựng thêm nhà cửa cho Triển gia đã nghĩ rất chu đáo, thuận tiện xây một cái địa lao, hiệu suất sử dụng đương nhiên không cao, nhưng mấy năm qua xác thực cũng có vài lần phát huy công dụng, dĩ nhiên nói theo cách nào đó, nhốt trong địa lao cũng thực an toàn hơn so với trong phòng.

Triển Niệm Hoa đỏ khốc đỏ cười: “Chúng ta đem khách nhân đương phạm nhân xử lý, thì biết ăn nói thế nào với cha và phụ thân?”

Trác Tấn Minh chăm chú nói: “Tại hạ nhốt tại địa lao cũng không có vấn đề, thế nhưng không thể ủy khuất tiểu thiếu chủ...”

“Vậy các người cũng chỉ còn cách tự mình trông nom thôi.” Triển Hoài Quân kết luận.

Hai huynh đệ giật mình: “Là ý gì?”

17. Chương 17: Song Tâm - Tam

“Là ý gì?” Triển Mộ Liễu bật cười hỏi lại, “Này không phải rất đơn giản sao? Các người chỉ cần mỗi ngày đi theo bên cạnh họ, trông nom thật chặt là tốt rồi! Vô công các người tuy kém, nhưng đâu phải mọi người ai ai cũng biết Triển gia chúng ta bao che Nhược Thủy Cung, chỉ ít biểu hiện bên ngoài chúng ta cũng không có trở mặt với Thần Long Giáo.”

Triển Hoài Quân bổ sung: “Ý tứ của Mộ Liễu là, Thần Long Giáo đang gặp nguy cơ, bọn họ chẳng qua chỉ là thắng hiểm (thắng trong gang tấc), sẽ không tiếp tục mạo hiểm đối Triển gia động thủ, tới giết hai dư nghiệt tứ cố vô thân, các người là thiếu chủ của Triển gia, có các người bên cạnh tất nhiên là an toàn nhất, ví như mới vừa rồi tỷ nữ kia chẳng phải sẽ không ra tay với các người, hiểu không?”

Không đợi hai huynh đệ trả lời, Triển Mộ Liễu còn nói: “Hiểu là tốt rồi, phu thê chúng ta còn phải đi Miêu Cương, các người tự giải quyết cho tốt.”

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa đỡ khóc đỡ cười đồng thanh nói: “Nhị ca! Người tha chúng ta đi!”

Triển Mộ Liễu mới mặc kệ hai đệ đệ muốn làm sao thì làm, ném lại một câu “Chúng ta đi, cáo biệt.” liền ôn nhu ân cần ôm lấy Triển Hoài Quân, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Triển Niệm Linh ôm đầu than thở: “Nếu Tam ca không phải là một nam nhân, ta nhất định tin tưởng hẳn có thai sáu tháng.”

Triển Niệm Hoa run rẩy nói: “Có thể thấy được nhị ca đã đem lời kịch nói đến thành thực, xem biểu tình kia, giống thực như đúc.”

Trác Tấn Minh trong lòng nói ta cũng thiếu chút nữa đã tin, chẳng qua không có ý tứ nói ra.

Nhưng thật ra hài tử kia, tuy rằng mọi người hỗn loạn một trận, hấn cư nhiên lại ngáp một cái, rất nhanh đã ngủ rồi.

Thế là, Triển Niệm Linh cùng Triển Niệm Hoa bắt đầu ngày tháng chiếu cố hài tử ——một đại hài tử cùng một tiểu hài tử, Lạc Hữu Ân mới chỉ một tuổi, được chiếu cố là đương nhiên, cũng không ngờ bộ dáng Trác Tấn Minh cường hãn là thế, trình độ vụng tay vụng chân cũng không thua kém, đại khái là do dốc lòng vào võ đạo, sinh hoạt hàng ngày hiểu biết rất thấp, là nhân vật kỳ diệu đến mức chỉ uống trà thôi cũng sẽ bông đến, bưng thức ăn sẽ đổ, nấu một bát cháo cũng nhầm muối thành đường. (có tiềm năng y hệt em giai ta =)))

Huynh đệ Triển gia sau vài lần uống vị trà quái dị mà hẩn pha, cuối cùng ra lệnh cưỡng chế tôi tớ toàn gia, không được giao việc cho Trác Tấn Minh làm, mặc kệ là hẩn muốn pha trà hay quét rác, nói tóm lại người này trừ bỏ lấy dao chém người không thành vấn đề ra, những cái khác đều rất có vấn đề, trời mới biết hẩn quét rác có thể chân trái đá chân phải mà ngã hay không?

Trác Tấn Minh thấy mình mỗi ngày chỉ cần đọc sách tập võ, hai huynh đệ lại phải vừa làm công vừa chiêu cố hài tử, thường thường đến quá nửa đêm mới có thể đi ngủ, trong lòng tự nhiên hổ thẹn vạn phần, tức giận vì trước đó chịu nhục sớm đã tiêu mất, toàn bộ biến thành cảm kích cùng không đành lòng, một cái đại nam nhân như hẩn cần nhờ hai người nhỏ tuổi hơn chiêu cố, nhìn như thế nào cũng thấy quá mất mặt.

Vì thế Trác Tấn Minh rất nỗ lực muốn tìm việc làm, tuy rằng hiện tại mục tiêu trước hết là liên lạc với bộ hạ cũ, nhưng cũng không phải nói liên lạc là liên lạc được, thế là Trác Tấn Minh luôn suy nghĩ chỉ ít giúp hai huynh đệ làm cái gì đây? Có điều thương nghiệp hẩn đốt đặc cán mai, muốn làm bảo tiêu nhưng hẩn hiện lại là mục tiêu truy giết, việc vất vả thì sau khi bị hẩn liên tục làm đổ vỡ, hai huynh đệ liền trịnh trọng cảnh cáo hẩn, còn như vậy sẽ đem hẩn đá vào đại lao.

Cuối cùng Trác Tấn Minh không còn cách nào là ôm tiểu hài tử đi theo hai huynh đệ xoay quanh, tùy thời chờ cơ hội rút trà, đưa một văn kiện, Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa cũng hiểu được như vậy vẫn có thể xem là một lần coi chừng được cả hai người thật là phương pháp tốt, tùy ý để hẩn đi theo. (y hết dấu nhỏ theo chồng ^~)

Hơn nữa, sau khi phái một thích khách đến nhưng thất bại, cũng không thấy Thần Long Giáo động thủ nữa, vì cái gì mà? Bởi vì võ lâm minh chủ lần này tới làm việc gần chỗ Thần Long Giáo, trên dưới Thần Long Giáo đều sợ muốn chết, hơi sức đâu đi quản con trai độc nhất của Lạc gia.

Kỳ thực minh chủ cũng rất do dự, giáo phái này có nên diệt hay không? Nếu như bất hạnh bị hẩn ra tay tiêu diệt, trong chốn võ lâm lại ít đi một cái ma giáo nữa a, như vậy danh môn chính đạo lại sẽ buồn chán rồi, thực sự là hảo do dự hảo do dự a...

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa đương nhiên đã có tin tức Thần Long Giáo thân mình đang lo không xong, nhưng hai huynh đệ sau khi thảo luận cho rằng, Trác Tấn Minh bộ dạng chó con theo bọn họ chạy tới chạy lui, lại cẩn trọng nhìn quanh bốn phía thực sự rất đáng yêu, thế là ý xấu nhất trí không nói cho hẩn.

Cứ như vậy, Trác Tấn Minh ở Triển gia tới tháng thứ hai, hữu hộ pháp đại nhân tại các phương diện đều rất trì độn nhưng cũng rất thần kỳ học xong một việc, đó là làm sao nhận được Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa.

“Niệm Linh,” đưa văn kiện, “Niệm Hoa,” đưa nước trà.

Hai huynh đệ bị gọi tên chính xác đều ngẩn ra, sau khi liếc nhìn nhau, nhìn Trác Tấn Minh vẻ mặt chờ mong tán thưởng, Triển Niệm Linh bất động thanh sắc cười nói: “Đa tạ.” Triển Niệm Hoa cũng bình thản ung dung nói: “Ồ chỗ này xem chúng ta làm công chắc là rất buồn chán mà? Người thích thì cùng Hữu Ân chơi hay đi luyện đao pháp đi.”

Trác Tấn Minh có chút chán nản gật đầu, cầm đao đi ra.

Mấy ngày kế tiếp, hai huynh đệ cũng không dính cùng một chỗ, lần lượt xuất hiện trước mặt Trác Tấn Minh, hơn nữa cũng không ép hấn gọi tên, qua vài lần như vậy Trác Tấn Minh đoán ra bọn họ đang thử mình, cũng không hề nói gì, mỗi lần đều gọi tên bọn họ, càng kỳ diệu chính là, mấy ngày qua đều không có một lần gọi sai.

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa xác nhận hấn thực sự là phân biệt được, nhanh hỏi hấn làm cách nào, thành thật mà nói hai huynh đệ giống nhau đến mức nhìn không ra một điểm khác, trước đây luôn cảm thấy phụ thân phân biệt được thực sự là thần kỳ.

“Cái này sao... Bởi vì luôn ở bên cạnh các người, nhiều ít cũng nhìn ra được vài điểm không giống nhau đi, Niệm Linh tương đối hoạt bát, Niệm Hoa thì lại ôn hòa, bất quá chỉ là rất nhỏ chênh lệch mà thôi...” Trác Tấn Minh suy nghĩ nửa ngày, vui vẻ nói: “Chủ yếu là dựa vào trực giác đi, Niệm Linh là hương vị của thảo nguyên, còn Niệm Hoa là trong lành của rừng rậm.”

“Thảo nguyên? Rừng rậm?” Hai huynh đệ nhìn quanh đây đó, lại đến gần nhau ngửi ngửi, “Mùi gì cũng không có a..” =)))

Trác Tấn Minh gãi đầu nói: “Ách, cho nên đã nói đó chỉ là một loại trực giác mà thôi.”

Triển Niệm Linh, Triển Niệm Hoa cùng nhau quay đầu nhìn hấn, nhìn đến Trác Tấn Minh có chút đứng ngồi không yên, bọn họ mới bỗng nhiên tới gần, Trác Tấn Minh lại càng hoảng sợ, nhịn không được đứng dậy, lùi lại phía sau mấy bước, thẳng đến khi lưng chạm vào tường.

Hai huynh đệ mỗi người giữ lấy một bên vai hấn, tiến đến gần ngửi tới ngửi lui.

Trác Tấn Minh dở khóc dở cười nói: “Ta đã nói, đó chỉ là một loại trực giác mà thôi, không phải là mùi thực sự...”

Không ngờ Triển Niệm Linh ngẩng đầu, nỉ non nói: “Thơm quá...”

Triển Niệm Hoa tiếp lời: “Có hương thơm của nước suối...Thơm quá.”

“Ách?” Trác Tấn Minh là một đại nam nhân làm gì có hương thơm, nhịn không được mặt đỏ lên, “Mau buông, ngửi tới ngửi lui còn thể thống gì? Trên người ta nào có mùi hương? Là lỗi giác thôi!”

“Là trực giác.” Triển Niệm Linh cười rộ lên, chậm rãi nắm thắt lưng hấn, ngón tay tại bên hông hấn nhẹ nhàng cọ xát, “Trác đại ca, ta nghĩ mặt người đỏ lên có chút khả ái...”

“Khí tức của người làm cho người ta rất an tâm mà...” Triển Niệm Hoa ngửi ngửi cổ hấn, đôi môi khẽ chạm

lên đó.

Hơn hai mươi mấy năm qua Trác Tấn Minh đều một lòng theo đuổi võ đạo, ngay cả thanh lâu cũng không chịu đi, làm sao gặp được chuyện như vậy, nhất thời liền chân tay luống cuống, chỉ có thể bực nhược nói: “Chờ một chút, sao các người đột nhiên ...”

Huynh đệ thoáng lướt nhìn nhau, trong nháy mắt xác định cảm giác gì đó, khóe môi vung lên một mặt ý cười xấu xa. (sắc lang cuối cùng cũng lộ đuôi)

18. Chương 18: Song Tâm - Tứ

Người Triển gia có một đặc điểm, đó là tốc độ phán đoán và hành động của bọn họ cực kỳ nhanh, lúc địch nhân do dự nên ra chiêu nào, Triển Quang Phong đã một kiếm chém ngã đối phương; khi địch nhân phân vân giữa hợp tác hay đối địch bên nào tốt hơn thì Triển Tư Hoàn đã thôn tính sản nghiệp đối phương; khi địch nhân do dự trong lúc hỗn chiến có thể khiến người nhà bị thương hay không, Triển Mộ Liễu đã vung tay phóng ra độc yên, chẳng phân biệt được địch ta toàn bộ đều ngã xuống đất, muốn cứu thì cứu sau.

Không nên hỏi người Triển gia làm cách nào để hạ quyết tâm, bọn họ thông thường sẽ trong nháy mắt bỗng nhiên ra một quyết định trọng đại, chính vì vậy Triển gia đặc biệt nổi danh về tốc độ hạ thủ.

Trác Tấn Minh còn không rõ tình huống như thế nào, Triển Niệm Linh liền hôn hấn, trước tiên khiến đầu óc hấn trống rỗng, tới khi hấn không có cách nào hô hấp mới buông ra, đợi hấn nặng nề thở một hơi, Triển Niệm Hoa sẽ hôn lên. Cả đời Trác Tấn Minh chưa từng trải qua mãnh liệt giao triền như vậy, quả thực có thể nói là choáng váng, chờ hấn cuối cùng phục hồi lại tinh thần, hai bàn tay to đã tiến vào trong quần áo hấn rồi.

Trác Tấn Minh bỗng nhiên hít sâu khẩu lãnh khí, thân thủ đẩy ra hai cái tiểu quỷ hiển nhiên vẫn chưa cảm thấy đủ, nỗ lực làm ra vẻ nghiêm khắc, “Các người —— ”

Không ngờ hai huynh đệ trở mặt nhanh ngang với trở mình, trong nháy mắt đã lộ ra biểu tình ai oán cố nén nước mắt, thê thanh hỏi: “Trác đại ca chán ghét chúng ta sao?”

Trác Tấn Minh tất nhiên là một người có tính cách ngay thẳng cường ngạnh, nhưng hấn từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, thấy người khác khóc lóc thương tâm không có biện pháp, hơn nữa hấn lại cùng hai người ở chung gần hai tháng, biết dưới bề ngoài hi cười đùa giỡn của bọn họ, lại là cá tính cần mẫn có trách nhiệm, nghĩ tới bọn họ tuổi còn nhỏ đã phải gánh vác Triển gia, cho nên đối hai người rất là yêu thương, lúc này bị hỏi như thế, lời lẽ trách cứ lại ngạnh trong cổ họng, không thốt ra được một câu.

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa tuổi tuy nhỏ, cũng là lão tướng lăn lộn nhiều năm trên thương trường, không lý nào lại nhìn không ra Trác Tấn Minh đang suy nghĩ cái gì, lập tức được một tác lại muốn tiến một thước, một người một bên ôm thắt lưng hấn, ở trên người hấn đông sờ sờ, tây nắn nắn, lại bày ra vẻ mặt chó con bị vứt bỏ, thương cảm hề hề nói: “Trác đại ca đừng chán ghét chúng ta”, “Chúng ta thích

nhất Trác đại ca mà”, “Trác đại ca không nên tức giận a”...

Không sai không sai, thân thể quân nhân cơ thực chặt, vân da phân minh, thật là càng sờ càng thoải mái...

Trác Tấn Minh tất nhiên không chán ghét bọn họ, thậm chí còn có thể nói là thích, nhưng hiện tại là vấn đề gì? Hẳn cho dù không có kinh nghiệm, cũng nhìn ra được là chuyện gì! Vội giãy dụa nói: “Không thể! Chúng ta mới quen biết không được hai tháng nha!”

Triển Niệm Hoa ngừng tay, mắt to đầy lệ nhìn hắn thật sâu, “Phải bao lâu mới có thể?”

Trác Tấn Minh ngần ra, nhỏ giọng lẩm bẩm: “ Bao lâu đều...Người, nhưng các người với ta đều là nam mà!” Lúc hắn nói câu này mặt đã đỏ lên rồi, kỳ thực hắn ở Triển gia một thời gian, tận mắt thấy Triển Quang Phong với Tả Tề Nguyệt ân ái ái ái, Triển Tư Hoàn lạnh như băng nhưng cũng siêu cấp đau lão bà, lần đầu gặp Triển Mộ Liễu cũng làm chính hắn tin tưởng nam nhân có thể mang thai, đã sớm từ kinh ngạc đi tới thích ứng, thế nhưng đây là hai việc khác nhau, hắn nhận thức hai nam nhân cũng có thể gần bó không có nghĩa là hắn muốn ở cùng nam nhân nha!

Triển Niệm Linh nhẹ nhàng cắn lỗ tai hắn, dùng ngữ điệu mờ ám nói: “Sẽ rất thoải mái mà.” Ngón tay tại chỗ trên *** của hắn nhẹ ấn, đã không còn là ám chỉ nữa.

Trác Tấn Minh một trận run rẩy, đỏ mặt tê thanh nói: “Ta mới không phải có ý kia ——hơn nữa các người, các người những hai người!” ——|||

“Không có cách nào, chúng ta từ nhỏ đến lớn, yêu ghét đều giống nhau, đã sớm hẹn tốt cùng nhau cưới một lão bà rồi.” Triển Niệm Hoa khẽ cắn vai hắn, đưa tay tham tiến vào trong quần hắn, “Mặc dù có hai người, chẳng qua cũng không khác cùng một người, Trác đại ca, người liền dàn xếp một chút đi...”

Thân thể Trác Tấn Minh cứng đờ, thở hổn hển, không biết khi nào đã bị áp tới trên giường, dù hắn có võ công cao cường, nhưng hai huynh đệ cũng không phải không có võ, huống chi bộ vị trọng yếu của hắn lại bị nắm trong tay đối phương, không kinh nghiệm sẽ có hại trong thời khắc này, mới một chút đầu óc hắn đã choáng váng.

Phải nói lại lần nữa là tốc độ của người trong Triển gia đều cực kỳ nhanh, thì là trước khi quyết định một giây, ngay cả chính bọn họ cũng không cho rằng sẽ làm ra quyết định đó, nhưng sau một giây, bọn họ sẽ ngay lập tức thực hiện quyết định, tốc độ nhanh đến mức kẻ khác khó có thể ứng biến.

Cho nên nói, chờ Trác Tấn Minh bắt đầu hạ quyết tâm, đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi. Hắn toàn thân đau nhức dựa trên giường, tiếng nói cũng khàn khàn, Triển Niệm Linh và Triển Niệm Hoa ngồi bên cạnh giường, dùng nhãn thần ôn nhu nhìn hắn.

Trác Tấn Minh ép buộc chính mình không nên để tâm loại nhân thân nhu tình như nước này, ở trong lòng niệm vô số lần, “Ta rất bình thường”, thở sâu, nghiêm khắc nói: “Việc này không hợp với lẽ thường, lần này ta coi như...Quên đi, thế nhưng không thể có lần sau!”

Triển Niệm Linh ủy khuất hỏi: “Vì cái gì? Chúng ta làm người đau nhức? Hay là thật sự khó chịu như vậy?”

Trác Tấn Minh thoáng cái trả lời không được, trên thực tế chỉ có lúc mới bắt đầu thì đau, sau đó hắn liền rơi vào dục vọng, cho nên mới để hai nam nhân thay phiên đối hắn — sai! Hiện tại không thể nghĩ lại chuyện này!

Lần thứ hai thở sâu, Trác Tấn Minh quyết bỏ ra tay của Triển Niệm Hoa đang xoa bóp hông của hắn, lạnh lùng nói: “Ta đã nói việc này không hợp với lẽ thường! Ta không chỉ không phải là nữ tử, cũng không phải nam tử mỹ lệ như đại tẩu của các ngươi, ta lớn lên tầm thường như thế, các ngươi nhìn sẽ không thấy chán sao?” Cá tính hắn không hề nhu nhược, ngược lại là thực cương liệt.

Không ngờ hai huynh đệ liếc nhìn nhau, trăm miệng một lời cười nói: “Chúng ta nghĩ rất khả ái a.”

Cặp sinh đôi của Triển gia đối sự tình nói chuẩn xác thực có chút kỳ quái, chỉ cần đối bọn họ mà nói là ‘hình như cả đời cũng sẽ không chơi chán’ gì đó, đều là khả ái, cho nên Triển gia đại ca có một câu, đó không phải là khả ái, mà là thương cảm, giống như hai con mèo nhìn vào con chuột, chỉ có thể choáng váng đầu óc bị đùa giỡn đến chết mới thôi.

“Khả ái!” Trác Tấn Minh ghen hống nhìn trần trời, hắn chỉ cảm thấy từ này dùng trên người hắn phi thường quỷ dị, “Nghe này, ta là một nam nhân không thể chung sống cùng các ngươi, hơn nữa các ngươi là hai người a!”

“Vì sao không được?” Triển Niệm Linh lộ vẻ mê vông, “Ngày hôm qua không phải rất tận hứng sao?”

Trác Tấn Minh thật là nửa điểm nói cũng không nói nên lời, lúc này mới thấy rõ nỗi khổ của việc miệng lưỡi không bằng người.

Triển Niệm Hoa ôn nhu mỉm cười hỏi: “Người thực sự để tâm việc chúng ta là nam nhân sao, hay là vì cảm tình của chúng ta đối với người có thật hay không?”

Trên thực tế Trác Tấn Minh đều để tâm cả hai, nhưng người trước hắn đã nói không lại rồi, vội vàng nói: “Đột nhiên như thế, ta đương nhiên là để tâm cảm tình của các ngươi có phải thật hay không!”

Triển Niệm Linh a cười nói: “Người chỉ cần gả cho chúng ta, như vậy có thể dùng cả đời để xác minh rồi.”

Trác Tấn Minh há hốc mồm, cái này thực sự là hoàn toàn không còn lời nào để nói.

19. Chương 19: Song Tâm - Ngũ

“Người khả ái như vậy, chúng ta sao có thể khi dễ người mà?” Triển Niệm Hoa ôn nhu khẽ vuốt tóc hần, “Yên tâm đi, chúng ta sẽ hảo phụ trách.”

Trác Tấn Minh tức giận đến mặt kệ thân thể khó chịu, bỗng nhiên ngồi dậy, “Ta là một đại nam nhân, không cần các người phụ trách.”

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa đều trong nháy mắt lộ ra thần sắc bị thương tổn, khiến Trác Tấn Minh căng thẳng, nhịn không được cũng nặng trách chính mình, thế nhưng đối tượng là hai người con trai nhỏ tuổi hơn hần nhiều như vậy a! Hần thân là đại nhân nhất định phải quyết định chính xác, liền quyết tâm, kiên trì giữ biểu tình nghiêm khắc kia.

Triển Niệm Hoa tựa như cúi đầu cố nén nước mắt, còn Triển Niệm Linh dùng giọng nghẹn ngào hỏi: “Người kiên quyết không muốn chúng ta?”

“Ta —— ” Trác Tấn Minh nhất thời dao động, nhưng hần lập tức cắn răng nói: “Ta không thể! Ta tuyệt đối không thể!”

Triển Niệm Hoa buồn bã cúi đầu, không lên tiếng, còn Triển Niệm Linh cười khổ gật đầu, nghẹn giọng nói: “Hơn một tháng ở chung tất nhiên cũng không dài, mới gặp gỡ chúng ta cũng không có hảo cảm, thế nhưng ôn nhu của người...” – Với vụng tay vụng chân, nhỏ giọng bổ thêm một câu – “Vẫn khiến chúng ta thấy khả ái, người cũng có thể là chính xác nhận chúng ta, khiến chúng ta nghĩ người cũng có đồng dạng cảm giác, mới bỏ nhiều tâm tư quan tâm chúng ta như vậy...”

Trác Tấn Minh cắn răng, không chế bản thân không được nhìn bọn họ.

“Nếu như người kiên quyết không thể, chúng ta cũng sẽ không bức người...” Triển Niệm Hoa thấp giọng nỉ non, nghe đứng lên giống như đang tại thuyết phục chính mình, “Nếu khiến người khổ sở, chúng ta so với người càng khó chịu...”

“Chúng ta sẽ cho người thời gian quyết định, được không?” Triển Niệm Linh quyến luyến vuốt ve gương mặt hần, ôn nhu nói: “Nếu như người muốn ly khai, người có thể mang theo Hữu Ân đi, chúng ta đã tìm được thuộc hạ của người rồi, nếu như người nguyện ý lưu lại, gả cho chúng ta, để Hữu Ân mang họ Triển, chúng ta sẽ đem hần đương chính thân nhi tử mà yêu thương.”

“Sau khi hần lớn lên, muốn phục hưng Nhược Thủy Cung, chúng ta cũng nguyện ý hỗ trợ, hần kết hôn rồi cũng có thể để hài tử họ Lạc...” Triển Niệm Hoa cười khổ, khó khăn nói: “Ta nói cái này làm gì mà? Người là quyết tâm phải đi...”

Trác Tấn Minh khẽ run lên, thiếu chút nữa hô to, “Ta không đi nữa” thế nhưng nếu lưu lại, hần không phải sẽ song song gả cho hai huynh đệ? Vậy thành ra thế thống gì!

“Người từ từ suy nghĩ đi.” Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa thay phiên hôn khẽ lên trán hần, mang theo khổ sở cùng quyến luyến, ly khai phòng đi.

Trác Tấn Minh cứng ngắc hồi lâu, mới than nhẹ: “Thiên a...” Sau đó ngã xuống giường.

Địa phương kia còn đang toan đầu, hần không biết chính mình vì sao cứ như vậy dung túng đối phương? Lẽ nào trong lòng hần thực sự có tình ý đối bọn họ? Trước đây tại giang hồ hần cũng từng đi thanh lâu, nhưng là vì thân trúng xuân dược, hần cũng có thể mặt không đổi sắc mà ném nữ tử địch nhân đưa đến ra khỏi phòng, vì sao hai huynh đệ chỉ là sờ sờ hần, hôn nhẹ hần, hần đã đầu hàng rồi? Lẽ nào hần đối nữ tử không có dục vọng nguyên nhân là bởi hần thích nam tử!? Nhưng hần cũng không từng đối nam tử có dục vọng quá a...

Trác Tấn Minh gắng gượng thân thể xuống giường, cầm lấy gương đồng, vừa nhìn phía dưới đã hút sâu lạnh khí, đặt gương đồng lại xuống bàn.

Gương mặt ửng đỏ, mắt hàm xuân ý, khuôn mặt coi như bình thường vô kỳ, đều mang theo một chút mỉa hoặc.

Bị nam nhân thượng qua một lần, ta liền biến thành nữ nhân rồi!?

Trác Tấn Minh ngồi trên giường, đối chính bản thân tức giận, thế nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng ủy khuất của hai người kia, lại nhịn không được cảm thấy khổ sở.

Cực tuyệt bọn họ là chính xác sao? Vì sao lại nghĩ, chính là việc đại sai...

“Yên tâm rồi, hiện tại hần nhất định nghĩ chính hần làm việc cực đại sai lầm”. Triển Niệm Linh hắc hắc cười, bẻ tiểu bằng hữu đưa qua đưa lại, làm Lạc Hữu Ân cười khanh khách, “Hần rất hay mềm lòng, nếu hần tâm ngoan một chút, chúng ta cũng không có biện pháp vừa ra tay đã ăn tươi hần.”

“Thật không biết trước đây hần làm thế nào đi lại trên giang hồ, khả ái như vậy, không có người đánh hần chủ ý sao?” Triển Niệm Hoa cũng là vẻ mặt cười xấu xa: “Tuy rằng lần đầu gặp mặt, hần chỉ có trông người là hình dạng còn tương đối có tinh thần, chẳng qua thành thật mà nói, từ khi thấy hần lộ thân trên, ta có điểm...”

“Có điểm thích sao?” Triển Niệm Linh cười đưa Hữu Ân dạo qua một vòng, “Lần này cha thực là đào một cái bảo vật về nhà a, thú hần vào cửa nhất định sẽ có rất nhiều lạc thú.”

Triển Niệm Hoa vỗ cái trán, cười ha ha, “Chỉ cần nghĩ đến hần gả cho chúng ta trong vòng một năm kế tiếp vẫn sẽ tiếp tục giãy dụa, chỉ vì như vậy rốt cuộc có bình thường hay không, có hay không làm hại chúng ta, ta thật là chờ mong!”

“Siêu chờ mong chứ!” Triển Niệm Linh nở nụ cười theo.

Lạc Hữu Ân cũng khanh khách cười, phát phát tay trêu Triển Niệm Hoa.

“Muốn cái này sao?” Triển Niệm Hoa đưa mút quả vào mồm hẳn, mỉm cười nói, “Chúng ta thương người như vậy, ngày mai người nhớ cần phải hỗ trợ a.”

Triển Niệm Linh hôn lên má hài tử, “Tìm được khả ái bầu bạn, Triển gia hương khói có thể kéo dài, chúng ta thực sự là rất hội tính toán.”

Hai huynh đệ liếc nhìn nhau, lần thứ hai bật ra tiếng cười đắc ý. (hồ ly a hồ ly ~)

Sáng sớm ngày thứ hai.

“Vì sao đột nhiên phải đi a? Cứ bảo bộ hạ của người đến Triển gia thương lượng sự tình là tốt rồi a!” Trước đại môn, Triển Quang Phong vẻ mặt không hiểu ra sao.

“Không, tại hạ quấy rầy đã lâu...” Trác Tấn Minh ôm hài tử, hơi khom người, “Cảm tạ Triển gia các vị, đối tại hạ chu đáo...”

“Không cần khách khí, người cũng nên hảo hảo chiếu cố chính mình.” Tả Tễ Nguyệt ôn nhu cười, có chút lo lắng hỏi, “Thực sự không có vấn đề sao?”

“Cha, phụ thân, các người không nên giữ người ta.” Triển Niệm Linh thần sắc cố nén thương tâm, miễn cưỡng vui cười xua tay nói: “Giang hồ ân oán vốn không phải là Triển gia quản mà.”

Triển Niệm Hoa cũng áp lực thống khổ, cười nói: “Đúng vậy, sớm đi sớm hảo, chúng ta cũng tương đối dễ dàng.”

Triển Quang Phong nhiều ít cảm thấy thần sắc của hai nhi tử có điểm kỳ quái, nhưng vẫn là mắng: “Chỉ có hai người các người lãnh huyết! Ở chung hơn một tháng, ngay cả một chút tình cảm cũng không có sao?”

Trác Tấn Minh mạnh chấn động, đau thương từ đó trỗi dậy, không dám nhìn biểu tình của hai huynh đệ, khom người thật sâu, quay đầu đi.

Ngay tại thời khắc này, Lạc Hữu Ân từ nãy đến giờ vẫn đều im lặng giống như cảm nhận được bầu không khí ly biệt, bỗng nhiên khóc lớn lên, dọa Trác Tấn Minh dừng lại cước bộ, không tự chủ được mà quay đầu lại.

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa thần tình thống khổ bi thương, người trước cười khổ nói: “Hữu Ân, không nên làm phiền tới Trác đại ca, ngoan mà.” Người sau huy phát tay, cũng là cười khổ nói: “Ng ngoan, sau này phải nhớ chúng ta a.”

Lạc Hữu Ân khóc lớn hơn nữa, hai tay nhỏ bé hướng hai huynh đệ vẫy vẫy, lưng lay lắc lắc muốn đi qua, trong miệng mơ hồ kêu: “Cha —— ”

Trác Tấn Minh lần thứ hai chấn động, cuối cùng nhịn không được đành di động cước bộ, quay trở lại.

Chờ hần đi tới gần, Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa một người ôm thắt lưng hần, đưa hần gần sát, tiến đến bên tai hần, Triển Niệm Linh nói: “Nhìn xem, ngay cả hài tử cũng thành thật hơn người nhiều.” Triển Niệm Hoa ai ai nói: “Không cần phải rời bỏ chúng ta...”

Trác Tấn Minh cuối cùng toàn diện chịu thua, cười khổ: “Ta không đi rồi, không ly khai liền không ly khai đi, muốn kết hôn hay làm gì tùy các người...”

Hai huynh đệ lộ ra dáng tươi cười, thay phiên hôn lên mặt hần, “Ngoan nha...” Rồi lại cúi đầu dõ dãnh hài tử vừa lập đại công đi.

Triển Quang Phong cứng ngắc quay đầu nhìn lão bà, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tả Tể Nguyệt vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Hình như là chúng nó quả nhiên đưa người chiếu cố lên giường rồi...”

Triển Quang Phong cả kinh, “Cái gì? Lại đoạn tụ!? Hơn nữa là hai đôi một! Như vậy cũng được!?”

“Hai nhi tử này lòng dạ hẹp hòi, lại ở phía sau Tư Hoàn phần mặt trắng, đương nhiên luyện thành nham hiểm, nếu bọn họ quyết tâm muốn có một người, còn không đơn giản như mèo vờn chuột...” Tả Tể Nguyệt thở dài, cười khổ nói: “Quên đi thôi, hài tử hạnh phúc là tốt rồi...”

20. Chương 20: Song Tâm - Lục

Triển gia, đệ nhất thế gia võ lâm lẫn thương giới, đệ nhất bát quái, lại một lần nữa khiến thiên hạ sôi trào, tin tức từ kinh thành truyền tới thôn quê, rồi lại từ thôn quê truyền lên kinh thành, dù là minh chủ cuối cùng hạ quyết định tiêu diệt Thần Long Giáo, cũng không có thanh thế lớn như hôn lễ của Triển gia, chung quy lại, minh chủ còn không phải vì nhìn tại Lạc Hữu Ân biến thành Triển Hữu Ân phân thượng...

Mọi người, có từng gặp qua hai nữ nhân song song gả cho một nam nhân không? Có gặp qua hai nam nhân song song gả cho một nam nhân? Nếu tất cả đều đã từng gặp qua, vậy các người có từng thấy hai nam nhân song song cưới một nam nhân? Cái này chắc chắn là không có ha ha ha ——

A, cho nên mới nói Triển gia rất giỏi a! Cho dù là ngay cả hai nam nhân song song cưới một nam nhân cũng đã gặp đi, có hay không gặp phụ thân cưới nam nhân, trưởng tử theo cưới nam nhân, thứ tử cưới tam tử, lão tứ với lão ngũ song song cưới một nam nhân? Cái này tuyệt đối là không có ha ha ha ha ——

A a, Triển gia thực sự thật là rất giỏi a, sau khi tham gia hôn lễ này, hai tháng cũng không buồn vì không có chuyện tán dóc thôi!

Sau khi Triển gia về nhà, tại hôn lễ lão lệ ngang dọc, hần nói hần đã không muốn quản tôn tử cưới ai nữa, có người cấp Triển gia hương khói là tốt rồi, sau này hần muốn dẫn theo bạn già vân du tứ hải, đi quản chuyện của cái nhà này, sớm muộn gì cũng miệng sùi bọt mép mà chết a!

Bất quá Triển Quang Phong mới mặc kệ mà, chỉ cần phát thiệp cưới, đem hôn lễ làm được thật long trọng, hần liền nghĩ hần vạn phần kết thúc trách nhiệm của một phụ thân, tuy rằng nhi tử đều cho rằng hần chỉ là thích náo nhiệt mà thôi...

Ai ~ cho dù có xem qua một nhà đều cưới nam nhân đi, nhưng lão cha đường hoàng như thế cũng thực sự đã là thiên hạ vô địch rồi.

Thế là, sáng sớm ngày thứ hai sau hôn lễ, trong đại sảnh Triển gia, chính đang tiến hành hội nghị gia đình nghiêm túc.

“Để hài tử họ Triển thực không có vấn đề sao?” Tả Tể Nguyệt có chút hồ thẹn hỏi.

Trác Tấn Minh ôm tiểu thiếu chủ hiện tại đã trở thành nhi tử, thần sắc có chút phức tạp, “Không có vấn đề, Nhị gia, dấu sao Thần Long Giáo cũng đã bị tiêu diệt rồi, ta cùng Niệm Linh, Niệm Hoa bàn bạc thật lâu, đừng để hài tử lưng mang thù hận, như vậy sẽ tương đối hạnh phúc, chờ hần lớn hơn một chút, ta sẽ nói cho hần chuyện của Nhược Thủy Cung, để hần tự định đoạt.” A thân thể khó chịu thực muốn ngủ...Không nghĩ tới đêm đó hai tên kia còn bảo lưu thực lực... Nhưng đáng sợ nhất là vì sao hần không có hối hận sau khi kết hôn, thật rất mất mặt rồi...

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa một người một bên ôm hần, biểu tình tương đương hạnh phúc.

“Như vậy cũng tốt!” Triển Quang Phong gật đầu, “Hài tử chính là muốn được lớn lên trong cảnh yêu thương mà ha ha —— ”

Năm hài tử tròn trĩnh mắt nhìn vị phụ thân vô trách nhiệm không ở bên nhi tử lúc chúng còn nhỏ kia.

Hết lần này đến lần khác Triển Quang Phong còn rất trì độn hỏi một câu: “Bất quá không có nương cá tính có thể vắn vẹo hay không a?”

Mắt thấy Trác Tấn Minh thần sắc tối sầm lại, song sinh cùng rít gào: “Cha! Người nói ít đi một câu sẽ chết sao!” Sau đó quay lại ôn nhu khuyên bảo lão bà, bảo chứng sẽ quan tâm, yêu thương hài tử càng nhiều hơn nữa.

“Sẽ không vắn vẹo đâu.” Triển Tư Hoàn vẻ mặt lãnh tĩnh, “Hài tử nhà chúng ta đều không phải rất bình thường sao?”

Bốn đệ đệ trầm mặc, đưa mắt nhìn nhau, Triển Quang Phong lợc lợc nói: “ Ta xem ngươi rất không bình thường.”

Triển Tư Hoàn nổi giận đập bàn đứng lên, “Ta không bình thường cũng là do lão cha như ngươi làm hại!”

“Cái gì!? Lẽ nào ngươi dám nói ta là cái thất bại phụ thân!?” Triển Quang Phong cũng đập bàn đứng lên.

Triển Tư Hoàn cười nhạt cùng hấn trừng mắt, “Ta có nhiều cái không bình thường, ngươi thì có nhiều thất bại!”

Thấy hai phụ tử lại bắt đầu cãi nhau, Tả Tể Nguyệt với Tương Mạt vội vàng đứng dậy khuyên can.

Lúc này, Triển Hoài Quân lại ho khan như muốn nôn, Triển Mộ Liễu ôm chặt hấn, ôn nhu hỏi: “Ô mai?” Thấy Triển Hoài Quân gật đầu, từ trên bàn cầm lấy một viên ô mai uy cho hấn, lại vẻ mặt ôn nhu khẽ hôn bên môi hấn.

Trong phòng mọi ánh mắt đều trừng trừng nhìn Triển Hoài Quân, hiện trường an tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Triển Mộ Liễu khẽ vuốt tóc thê tử, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Toan nhi lạt nữ (ăn chua là trai, ăn cay là nữ(?)), thai này nhất định là nam hài đi.”

Triển Hoài Quân gật nhẹ đầu, dịu ngoan tựa trên vai hấn.

Triển Niệm Linh rút rút khóe miệng: “Nhị ca, tam ca, lần này chúng ta nhất định sẽ không bị lừa!” Triển Niệm Hoa cũng gật đầu: “Một trò đùa hai lần vô dụng!”

Triển Hoài Quân lạnh giọng hỏi: “Chúng ta vì cái gì muốn lừa các ngươi?”

Triển Mộ Liễu sảo cười nói: “Ta mặc các ngươi tin tưởng hay không tin tưởng, sau này nhớ đối Hoài Quân lễ nhượng một ít.”

Tất cả mọi người xuất hiện vẻ chán chừ.

Triển Mộ Liễu cất tiếng cười to, còn Triển Hoài Quân hừ lạnh nói: “Chuyện vượt qua lễ thường như vậy mà các ngươi cũng tin.”

Triển Quang Phong phát điên rồi, “Lão bà! Ngươi nhi tử đùa giỡn ta!!”

Tả Tể Nguyệt bất đắc dĩ nói, “Bọn nhỏ, các người dọa ta rồi...”

Song sinh ôm đầu hét lớn: “Chúng ta bị cùng một trò lừa đến hai lần!”

Trác Tấn Minh ôm đầu, thầm nghĩ ta dĩ nhiên lại tin...

Tương Mạt run run nói: “Biểu tình của các người quả thực quá chân thực...”

Miết mắt liếc Triển Mộ Liễu đang điên cuồng cười to, Triển Tư Hoàn ôm lấy thê tử, ôn nhu nói: “Đừng động bọn họ, chúng ta trở về phòng sinh một đứa đi.”

Tương Mạt đỏ mặt, khẽ đấm ngực hắn, “Người ít gạt ta!” Nhưng vẫn để Triển Tư Hoàn ôm đi ra ngoài.

Triển Niệm Linh với Triển Niệm Hoa nhảy dựng lên, người trước nói: “Chúng ta mới là tân hôn phu thê a!” Người sau nói: “Bắt người mau không thua trận!” Hai người ném hài tử cho tỳ nữ, mang theo Trác Tấn Minh còn chưa phản ứng chạy đi.

Triển Quang Phong lần thứ hai đập bàn, “Buồn cười! Cũng dám qua mặt cha các người!” Nói xong thân thủ ôm lấy Tả Tể Nguyệt.

Tả Tể Nguyệt dở khóc dở cười nhéo má hắn, “Sáng sớm thế này, người đã bao nhiêu tuổi, còn cùng nhi tử tranh cái gì?” Nhưng đồng dạng bị Triển Quang Phong khinh công một cái hai cái đã khiêng trở về phòng.

Mất thấy phòng khách bởi vì chính mình khơi mào tranh chấp mà người đi – nhà trống, Triển Mộ Liễu gãi gãi đầu, khẽ cắn môi thê tử, ôn nhu hỏi: “Có thể chứ?”

Triển Hoài Quân nhìn ngoài cửa, lại nhìn nam nhân đã bắt đầu cho tay vào trong quần áo mình, nặng thở dài, gật đầu.

Thế là, đại sảnh thực sự tại trong nháy mắt trống không rồi, chỉ để lại Triển Hữu Ân ngủ say trong lòng tỳ nữ.

Ân, vô luận như thế nào...Cái này, ách, gia hòa vạn sự hưng a!

[*Hoàn Song tâm*]

~*~

oOo Toàn văn hoàn oOo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lao-cha>